

ΗΤΥΝΙΚΑ

ΑΡ. 127

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΑΘΗΝΑ
ΝΙΚΗ το θάπουνι...
της νοικοκυράς

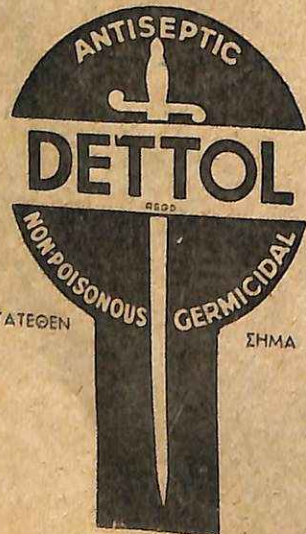
ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
για κάθε χρήση
★ ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

ΠΡΟΪΟΝ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΪΑΣ
ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΧΑΝΙΩΤΗ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ: ΜΕΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ 2Α (ΣΤΑΣΙΣ ΚΑΜΠΑ)
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 95 • ΤΗΛ. 21.015

ΑΘΗΝΑ
ΝΤΕΤΤΟΛ
Αντισηπτικόν & Μικροβιοκτόνον

Χρησιμοποιείται εύρυστο εις την

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΝ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΑΝ Κ.Λ.Π.
ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙ' ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΙΑΤΡΟΥΣ ΤΗ ΑΙΤΗΣΕΙ ΤΩΝ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

• ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΝΤΕΤΤΟΛ (ΕΛΛΑΣ) •

ΕΥΒΟΙΑΣ 17 - ΠΕΙΡΑΙΑΕΣ ΤΗΛ. 462.618

ΕΓΚ. ΑΝ. ΥΓ. ΣΥΜ. Ε.Β. 5159/11-5-54

ΑΘΗΝΑ

ΝΕΛΣΟΝ

ΚΡΑΓΙΟΝ - ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΟΠΟΥ

Μέ το ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ
έχετε παντού και πάντοτε
τά ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ & ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΤΕΡΑ
χέρη, γιατί είναι ήχησμένον ότι δεν
δραίνει ακόμη και αν το σκουπίσετε
Μέ την ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ θα αποκτή-
σετε την ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ και πλέον
ΑΠΑΛΗΝ επιδερμίδα μέ νεανικήν
φρεσκάδι γιατί την καθαρίζει από τὰ
ΜΠΙΜΠΙΚΑ & τὰ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ
πού προκαούνται από δι-
αφόρους ερεθισμούς
ΚΡΑΓΙΟΝ & ΚΡΕΜΑ
ΝΕΛΣΟΝ είναι από τὰ
ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ & ΑΣΥ-
ΝΑΓΩΝΙΣΤΑ καλλυντι-
κά της γυναικείας
ομορφιάς
ΑΝΤΙΠ. ΒΟΡ. ΕΛΛΑΔ. Ι. ΚΕΦΑΛΑΣ
ΒΛΑΒΕΡΙΤΟΥ 51
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΕΤΟΣ 5ον ♦ ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1954 ♦ ΑΡΙΘ. 127

Η ΓΥΝΑΙΚΑ
ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Διευθυντής Ε. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ Έκδότης
Οίκον. Διευθ.: ΑΝΤ. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ γωνία Σταδίου και Σανταρόζα 1 ♦ Τηλέφ. 36-762
Τηλέφ. τυπογραφείων 36-555. Τηλέφ. πιστοτηρίων 26-343
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 6

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ
ΨΗΦΙΣΑ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ...

ΔΕΝ είχα κατορθώσει να ψη-
φίσω σε άλλες εκλογές. Κι'
ένοιωθα μία πίκρα να δα-
ραίνω την ψυχή μου. Μά πάω
απ' όλα ντροπή. Τὰ έβασα με
τον έαυτό μου που δε φρόντισε
να έτοιμαστή. Ένοιωθα μειωμέ-
νη. Να μη μπορώ να κάνω χρή-
σι ενός δικαιώματος που δόθη-
κε, επί τέλους, και σ' εμάς τις
Έλληνίδες ύστερα από τόσους
και τόσους αγώνες!... Τις Έλ-
ληνίδες που χιλιάδων χρόνων
παράδοσι και ιστορία τις έφε-
ναν πάντα στην πρώτη γραμμή
των θυσιών και των κινδύνων!

Μά γιατί τάχα να παραπο-
νιόμαστε; Νά που κι' εγώ μόλις
τώρα κατώρθωσα να μαι έτοιμη
και σαν κι' έμένα πόσες άλλες!
Και πόσες δεν έχουν ούτε τώρα
αποκτήσει διδύαριο!

Δυστυχώς, ακόμα οι περισ-
σότερες από μιάς ζούμε άρκε-
τούς αιώνες πίσω! "Ας μη μας
ξεγελά η διτρίνα. Ούτε ο πόλε-
μος, ούτε η κατοχή, ούτε όλα τα
δενά που ακολούθησαν έξπνη-
σαν ακόμη πολλές από μας...

Μέρες πριν από την Κυρια-
κή των εκλογών με είχε συνετί-
ρει μια αλλόκοτη συγκίνηση.
Μήπως θα ψηφίζουσα εγώ;
"Οχι, βέβαια! Μά θα έλεγα επί
τέλους κι' εγώ ελεύθερα τη γνώ-
μη μου, σαν ένα μέλος του συνό-
λου, τη γνώμη μου για το μέ-
λον αυτού του ίδιου του συνό-
λου. Δεν θα τραβούσα πιά στα
τυφλά σαν ένα άρνι στο κοπά-
δι. Θα γινόμουνά ένα ανεξάρτη-
το δν με δική του θέλησι και
γνώμη, ελεύθερο και ίσο όπως
μ' έπλασε ο Δημιουργός μου.

Ποτέ άλλοτε δεν παρακολού-
θησα την προεκλογική κίνηση με
τόσο ενδιαφέρον! Οι Δημοτικές
εκλογές με άφιναν αδιάφορη.
Τώρα όμως ήταν όλα διαφορε-
τικά! "Έπρεπε να πω κι' εγώ
ποιόν θάθελα να διευθύνη το
σπίτι μου, την πόλι που ζω εγώ
και ή οικογένειά μου. Κι' αυ-
τόν έπρεπε να τον διαλέξω ανά-
μεσα σε τόσους!...

Είναι μια μεγάλη χαρά και
μια ικανοποίηση να βλέπεις
πώς ζητούν και τη δική σου
γνώμη, για κάποιαν αλλαγή,
που πρόκειται να συμβή στην
πολιτεία σου. "Αλλά, μαζί με
την ικανοποίησι, συνυπάσχει
και το συναίσθημα της ευθύ-
νης, — πολύ βαρύ για έναν
αρχαίο της κάλπης. "Ομολο-
γώ πως τη νύχτα του Σαββά-
του προς την Κυριακή δεν κοι-
μήθηκα πολύ άμεριμνα. Για
πρώτη φορά με βασάνιζε ή

σκέψι της έπιλογής του, κατά
τη γνώμη μου, πιο άξιου να
πάρη την πρώτη ψήφο μου!

Επί τέλους ημερώσε κι' ή
μεγάλη μέρα! Βρήκα με άρκε-
τη ταλαιπωρία το τμήμα μου.
Μά ήμουνά διατεθειμένη γ' άνέ-
δω και στα δουνά ακόμη! Κρα-
τούσα το διδύαριο στο χέρι
σαν τον πιο πολύτιμο θησαυρό!
Με συγκινούσε ή θέα της γρηής
κουτσής που πήγαινε να ψηφί-
ση σέρνοντας τα άρρωστημένα
πόδια της, όπως με συγκινούσε
το ίδιο και το φτερωτό, σίγου-
ρο, γεμάτο πίστι και αίσιοδοξία
δάδισμα της νέας κοπέλλας.

Ποιός είπε πως οι γυναίκες
κρύβουν τα χρόνια τους; Αυτές
που είδα δε φαινόταν πάνω από
δεκαεφτά! Κι' όμως τ' άνθοστο-
λισμένα νιάτα έβριχναν φως στα
χιονισμένα μαλλιά πλάι - πλάι
στην ούρά! "Ήταν ένα καμάρι
να βλέπης μάνα και κόρες να
πηγαίνουν άντάμα να ψηφίσουν!

Λένε τις γυναίκες φλύαρες.
Βουδές περιμέναμε, σαν σε ίε-
ροτελεσσία, ή κάθε μια τη σει-
ρά της. Ξέρουν όταν θέλουν οι
γυναίκες να σωπαίνουν! "Ισως
να ήταν κι' όλες συγκινημένες
πως κι' εγώ...

"Η καρδιά μου σφυροκοπούσε.
Μήπως δεν μ' έχουν γράψει
στον κατάλογο; Μήπως δεν εί-
ναι το διδύαριό μου εν τάξει;
"Από μέρες είχα φροντίσει να
μάθω το μηχανισμό της ψηφο-
φορίας. Πώς να προσέξω μην
πάη ή ψήφος μου χαμένη... Μη
δγάλουν το ψηφοδέλτιό μου ά-
κυρο...

Μά να που έφτασε ή ιερή
αυτή στιγμή! Με πόδια και
χέρια που έτρεμαν προχώρησα
στην κρυφή γωνιά. Τα μάτια μου
είχαν δουρκώσει... Σαν ύπνο-
δάτης έκλεισα το φάκελλο. Το
χέρι μου έταξε όταν τον έβριξα
στην ψηφοδόχο.

Αυτό ήταν! Με πόση ανάλα-
φρη καρδιά γύρισα σπíti! Τι-
ποτα πώς τώρα δεν μου είχε δώ-
σει τόση ικανοποίηση! Τώρα
μόνο νοιώθω πως είμαι κι' εγώ
ένα ζωντανό κι' ενεργό κύτταρο
της κοινωνίας! Τώρα μόνο νοιώ-
θω με περηφάνεια πως είμαι κι'
εγώ άξια να μοιράζωμαι τα κα-
λά και τα κακά μια που κι' εγώ
κατά ένα ποσοστό συνετέλεσα
σ' αυτά. Τώρα μόνο νοιώθω πως
είμαι ένα άξιο μέλος της Πο-
λιτείας και του κόσμου όλου.
Τώρα μόνο νοιώθω πως είμαι
ένas ώλοκληρωμένος άνθρωπος!

ΡΕΝΑ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Η ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ
ΝΕΑΣ ΚΟΠΕΛΑΣ

Τὰ παλτά σας

● "Ανετα, απλά και κατά-
λληλα για την ηλικία σας εί-
ναι τὰ τρία παλτά που δη-
μοσιεύουμε στη γωνιά σας
σήμερα. Χωρίς να άποκλεί-
ουμε τὰ μεσάτα παλτά σας
συνιστούμε κατ' άρχην τὰ ρη-
χτά που είναι και πρακτικά

1 Παλτό ελαφρώς εέδα-
ζέν, με έξωτερικές
τσέπες, μανικοκόλλησι
και μεγάλα πέτα
με συνεχόμενο γιόκα.
Το έμπρός και το
μανίκι γαρνίρονται
με κουμπωτή πάτ.

2 Το άραιο αυτό παλ-
τό κουμπώνει με ένα
κουμπί έμπρός,
άφινοντας κάποια
άνεσι στο κλείσιμο του
λαιμού ώστε να μείνη
περιθώριο για κασκόλ.
Οι τσέπες τελειώνουν
με πάτ που περνούν
μέσα από άγκράφες.
Το παλτό γαρνίρεται
με διπλά γαζιά.

3 Κόψιμο κιμονό με
φαρδεία κουμπωτή
λουρίδα άν - φόρμ. "Η
λουρίδα ύπογραμμίζεται
με ένα δεύτερο γαζί.
Το μανίκι έφαρμόζει
στον καρπό με
πένες. Κάτω από
τη λουρίδα προς το
μέρος των ώμων,
έπίσης μερικές πένες,
γαρνίρουν το παλτό.

Ζητήματα τής γυναίκας

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΗΜΑΡΧΟΙ

Μιά και μόνο γυναίκα σ' ολόκληρη τη χώρα έβαλε υποψηφιότητα για τὸ ἀξίωμα δημάρχου, κι' αὐτὴ τὴ τελευταίη προεκλογικὴς ἡμέρες. Ἡ τιμητικὴ ἐξαιρέσις — ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κανὼν — ἀνήκει στὴ Σύρο. Καὶ λέμε πὼς ἔπρεπε νὰ εἶναι κανὼν, γιατί Δημοὶ σημαίνει νοικοκυριὰ καὶ οἱ γυναῖκες βρίσκονται στὸ στοιχεῖο τοὺς καὶ ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ τὸ διεκδικήσουν. Τουλάχιστον μία υποψηφία σὲ κάθε δήμο ἢ κοινότητα ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ πού νὰ διεκδικήσῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ κοινοτάρχου. Τόσους ψήφους διαθέτουν οἱ γυναῖκες, καὶ θὰ μπορούσαν εὐκολότερα νὰ συγκεντρώσουν τὴν πλειοψηφία ἀπὸ τοὺς πολυαριθμούς ἄνδρες υποψηφίους, ἀρκεῖ νὰ συμφωνήσουν στὸ κοινὸ πρόσωπο τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ ἰκανότητος. Ὡς εἶναι ὅμως. Ὅτι ἔγινε τώρα ἔγινε. Στὶς ἄλλες ὅμως δημοτικές ἐκλογές δὲν πρέπει οἱ γυναῖκες νὰ ὑστερήσουν, οὐτε νὰ δείξουν τὴν ἀκατανόητη μεγαλοψυχία πού ἐδείξαν τώρα ἀφίνοντας τοὺς ἄντρες νὰ ... μᾶς νοικοκυρέψουν.

ΝΑ ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΘΗ

Χιλιάδες δικαστικῶν ἀντιπροσώπων χρησιμοποίησαν σ' ολόκληρη τὴ χώρα καὶ στὶς τελευταῖες δημοτικές καὶ κοινοτικές ἐκλογές. Καμιά όμως δὲν ἦταν γυναίκα! Γιατί; Μήπως δὲν ἔχει ἡ Ἑλληνίδα δικαιοσύνη ψήφου; Καὶ ἀφοῦ κατάρθωσε νὰ ἔχῃ, γιατί νὰ μὴ διοριζέται καὶ ὡς δικαστικός ἀντιπρόσωπος στὴν ἐπιτροπὴ διαλογῆς τῶν ψηφοδελτίων; Ἡ περίπτωσις εἶναι ἀδικαιολόγητη, τώρα μάλιστα πού ἡ γυναίκα γίνεται συμβολαιογράφος, ἐνορκος στὰ ὀρκωτὰ δικαστήρια, δικαστὴς ἀνγκλίων κλπ., καὶ πρέπει τὸ ταχύτερον νὰ τακτοποιηθῇ τὸ ζήτημα. Δὲν εἶναι νοπή νὰ μὴν ἔχῃ ἡ Ἑλληνίδα τὸ δικαίωμα νὰ μετεβῇ στὶς ἐφορευτικές ἐπιτροπές ἀδικαιοσύνης ἀντιπρόσωπος, ἀλλὰ μόνο ὡς δικαστικός γραμματέας, γιὰ νὰ ἐλέγξῃ τὴν ψηφοφορίαν, στὴν ὁποίαν ἄλλωστε μετέχουν τόσες γυναῖκες ψηφοφόροι.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Οἱ νέοι δήμαρχοι καὶ κοινοτάρχες ἔχουν μπροστὰ τοὺς ἐνα μεγάλο ζήτημα νὰ ἀντιμετωπίσουν: Τί θὰ κάνουν γιὰ τὸ παιδί. Ἐνοούμε βέβαια, τὸ φτωχὸ παιδί πού οἱ γονεῖς τοῦ δὲν ἔχουν τὴ δυνατότητα οὐτε νὰ τὸ σπουδάζουν, οὐτε νὰ τὸ ἀναθρέψουν, οὐτε νὰ τὸ διαπαιδαγωγήσουν ὅπως πρέπει. Κι' ὅμως, τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι τὸ μέλλον τῆς φυλῆς — θάπρεπε μάλιστα νὰ εἶναι τὸ πᾶν γιὰ μᾶς τοὺς μεγάλους. Τρομακτικὴ εἶναι οἱ ἐλλείψεις πού παρουσιάζονται σήμερον γιὰ τὴν ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ. Ὑποσιτισμός, κοινωνικὰ νοσήματα, ἀνέχεια ἢ ἀδιαφορία τῶν γονέων καὶ τόσα ἄλλα. Σ' αὐτὸ τὸ σοβαρὸτατο τομέα θελούμε νὰ ἰδοῦμε τοὺς νέους δημάρχους τί θὰ κάνουν. Καὶ ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ κάνουν πολλά. Γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ βασικώτερο πρόβλημα τῆς κοινωνίας μας, πού ἔχει ἀμεση ἀνάγκη θεωρηθεί.

Η ΜΑΝΑ...

Στὴ συνέντευξί πού ἔδωσε τελευταία στὴν Ἀθήνα ὁ Ἀμερικανὸς συγγραφέας Τζον Στάινμπεκ, εἶπε, μεταξύ ἄλλων, σὲ σχετικὴ ἐρώτησι, ὅτι ἐπιθυμεί τὴν εἰρήνη ἔστω κι' ἐν ἐπιτευχῇ μὲ πόλεμο. «Ἀν ὅμως ὁ διάσημος συγγραφέας τυχάνει νὰ ἦταν γυναίκα, καὶ μάλιστα μητέρα, νομίζουμε πὼς θάταν ἐντέλως διαφορετικὴ ἡ ἀπάντησι. Γιατί μόνο ἡ μανά ξέρει τί

θὰ πῇ λαχτάρα νὰ στέλνῃ στὸν πόλεμο τὸ παιδί της. Οἱ ἄλλοι δὲν βρίσκουν δυσκολία νὰ μιλοῦν γιὰ πολέμους...

ΣΙΟΡΓΗ ΣΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

Συνήθισαμε νὰ θαυμάζουμε καὶ νὰ ἐξυμνοῦμε τὶς φιλανθρωπικές ὁργανώσεις τῶν πόλεων, πού τὶς ἀποτελοῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, γυναῖκες. Χωρὶς ὅμως νὰ θέλουμε νὰ μειώσουμε τὴν ἀξία τοῦ ἐργοῦ τῶν καλῶν αὐτῶν κυριῶν, νομίζουμε ὅτι τὴν μεγαλύτερη ἀνάγκη διαφωτίσεως, διαπαιδαγωγώσεως καὶ βοηθείας τὴν ἔχει ἡ ἐπαρχία καὶ ἰδιαίτερα οἱ κάτοικοι τῶν ἀπομακρυσμένων ἀπ' τὰ κέντρα περιούχων. Ὑπάρχουν ἀκόμα μέρη τῆς ὑπαίθρου ὅπου ἡ ζωὴ εἶναι πρωτόγονη ὅχι κτηνώδης. Ἡ γυναίκα ἐξασκοῦται ἐκεῖ νὰ εἶναι κυριολεκτικὰ δούλη τοῦ «ἀφέντη» τῆς, νὰ κάνει ὅλες τὶς δουλειές ὅχι μόνο τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ χωραφιοῦ, τὶς πὶο βαρεῖς καὶ ἀκατάλληλες γι' αὐτὴν καὶ νὰ περνᾷ μὲ μιά λέξι ἕνα βίο ἀβίωτο. Εἶναι περιττὸ νὰ δώσουμε καὶ ἀπὸ τὴ στήλῃ αὐτῇ τὴ θλίβερη εἰκόνα τῆς κατάντιας τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτὴς τὶς περιοχές, ὅπου ὁ πολιτισμός οὐτε σὰ λέξι δὲν εἶναι γνωστός. Τί θὰ ἔλεγαν οἱ κυρίες τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ λοιπῶν ὁργανώσεων τῶν μεγάλων πόλεων γιὰ ἐνα ταξιδάκι μέχρις ἐκεῖ; Θὰ εὕρισκαν πεδὶον πραγματικῆς δράσεως σημαντικώτατο καὶ θὰ προσέφεραν ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὴν πατρίδα.

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Στὶς περιοχές αὐτές, ὅπου ὑπάρχουν καὶ τὰ λεγόμενα ἀλκοολωτάρια πού γράφουμε στὸ προηγούμενο τεύχος, εἶναι ὥστε ἐλάχιστοι ἀπὸ τὰ τόσα ἄλλα φοβερὰ μέσα πού χρησιμοποιοῦνται στὴν ἀνάπτυξί καὶ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν, οἱ μητέρες μεταχωρίζονται καὶ τὸ ἀφίον, ναρκωτικὸ πού θάγειν ἀπὸ ἐνα ἐκδοσ παπαρούνας. Τὸ προμερό αὐτὸ ναρκωτικὸ τὸ δίνουν οἱ ἐντέλως ἀστοιχειώτες χωρικές μητέρες στὰ μαρὰ τοὺς γιὰ νὰ μὴ φανάζουν καὶ γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ κλάψιμο. Φυσικά, ὁ τρωκτικὸς ὁργανισμὸς τῆς βρεφικῆς ἡλικίας σκοτώνεται κι' ἐτσι νι καὶ τὰ οἰονομήματα κι' ἐτσι ἔχουμε κατόπιν νέους χλωμούς καὶ κακομοιριασμένους, πού ρέπουν στὸ ἀλκοὸλ καὶ στὰ ναρκωτικά — στὶς περιοχές αὐτές ἀκριβὲς πού θάπρεπε νὰ χαίρονται ἀπὸ ἀκρά ὑγείαν, λόγω τῆς φυσικῆς ζωῆς.

ΑΠ' Ο,ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια τῆς Ἑθνικῆς μας Σκηνῆς Ἄννα Συναδινού, στὸ ρόλο τῆς Ἑστέρας, τὴν ὁποίαν ὑπόκειται στὸ ἔργο τοῦ Λόπε ντε Βέγκα «Ἀστέρα τῆς Σεβίλλης».

ΔΩΡΕΑ ΑΠ' ΤΟ ΣΙΚΑΓΟ

Ἀπὸ τὸν «Σύλλογο τῶν Ἑλληνίδων Ἐπιστημόνων» τοῦ Σικάγου δωρηθήκαν αὐτὲς τὶς μέρες στὸ ἐργαστήριό τῆς ἱατρικῆς καὶ βιολογικῆς Χημείας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, πού διευθύνεται ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Βλ. Βλασσόπουλο, ἐπιστημονικὰ ὄργανα καὶ συσκευές, ἀξίας 3.000 περίπου δολларίων. Ἡ δωρεὰ αὐτὴ ὀφείλεται στὴν πρωτοβουλία τῆς ἀλλοτε προέδρου τοῦ ἑλληνικοῦ συλλόγου τοῦ Σικάγου κ. Ἑλένης Λαμπράκη καὶ στὴ συνέχισι τῶν προσπάθειας αὐτῆς ἀπὸ τὴν τωρινὴν πρόεδρο δ. Ταγγαλάκη. Ἐνα θερμότατον εὖγε ἀξίζει στὶς πατριώτισσες Ἑλληνίδες ἐπιστήμονες τοῦ Σικάγου.

ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴ Πολιτικὴ Ὑπηρεσία Ἑλληνίδων ὁργανώθηκε τὸ περασμένον 15ῃμερον μιά διαλέξι στὸν «Παρνασσόν», μὲ διμμήτρια τὴν πρόεδρο τῆς Ἑταιρίας Προστασίας Ἀνηλίκων κ. Εὐ. Γκινοπούλου καὶ θέμα: «Ἡ γυναίκα στὴν πολιτικὴ». Μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἀπλό τρόπο ἡ κυρία Γκινοπούλου ἀνέπτυξε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ γυναίκα ἔχει καθήκον ν' ἀναμειχθῇ στὴν πολιτικὴ τοῦ τόπου. Ἡ διμμήτρια, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὶς δημοτικές ἐκλογές, παρώτρυνε τὸ ἀκροατήριό τῆς νὰ ψηφίσῃ γυναῖκες δημοτικούς συμβούλους, γιατί, ὅπως ἐξηγήσε, ἡ γυναίκα ἔχει ἰκανότητες ἴσως μὲ τοὺς ἄνδρες καὶ ἐπὶ πλέον εἶναι σὲ θέσι νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ λύνῃ πολλὰ ζητήματα, πού ἀνήκουν στὴν ἀρμοδιότητά τῆς. Καταλήγοντας, ἡ κ. Γκινοπούλου ἐτόνισε ὅτι ἡ πολιτικὴ ζωὴ πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ μὲ νέον αἷμα — τὸ γυναικεῖον αἷμα.

ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ ΑΣΤΕΓΩΝ

Τὸ Ἀσύλον τῶν Ἀστεγῶν, τὸ μοναδικὸ τοῦ εἶδους τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἴδρυμα πού λειτουργεῖ ἀκόμα ἀπὸ τὸ 1896, ὅποτε ἱδρύθηκε ἀπὸ τὴν αἰνιγμένη Βασίλισσα Μαρία, ἀπέκτησε τελευταία νέα διοικήσι ἀπὸ τὶς κυρίες καὶ κυρίως: Πόπη Κριμπά (πρόεδρος), Ἄννα Βασιλοπούλου καὶ Αἰκ. Καμπανάκη (ἀντιπρόεδρος), Εὐα Φαρακκοπούλου (γεν. γραμματεῖς), Ἀλέξ. Νικολοπούλου (ταμίας) καὶ Γερ. Ἀννινόν, ἡγέτ. Δούκα. Εὐρ. Δημητριάδου.

κοπούλου, Χριστ. Κουτλίδου, Κων. Παναγοπούλου, Ἰω. Κωστοπούλου, Ἀντ. Γιαννοπούλου, Ἀριστ. Μπαλάνου, Ἰωάν. Μπορνιά, Ἐλσα Πολυμεροπούλου, Μιλ. Πουρῆ, Ἰωάν. Τσιριμώκου, Ἀγ. Χατζοπούλου, Γεωρ. Τζιτζη, Κατ. Μαρία Πάστρα (μέλη). Κατὰ τὴν γενικὴ συνέλευσι τοῦ Ἀσύλου Ἀστεγῶν, ἀνακοινώθηκε, ἐν μέσω ἐνθουσιῶδων ἐκδηλώσεων, ὅτι ἀπὸ τὸ Ταμιεῖον Ἐργῶν τοῦ Βασιλέως χορηγία διὰ τὴν ἀναστροφὴν καὶ ἀνακαίνισιν τοῦ κτιρίου καὶ τῶν παραρτημάτων τοῦ ἰδρυματός (πού στεγάζεται στὴν οδὸ Πέλλης 9) καὶ τὸν ἐμπλουτισμὸ τοῦ ὅλου ὁργανισμοῦ μὲ πληρὴ σύγχρονα ἐξοπλισμὸ γιὰ τὴν πραγματικὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ἀστεγῶν.

25 ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Τὸ ἔργο πού «ἀνέδεσσε» πρὶν δυὸ βδομάδες ὁ θάνατος τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη — τὸ στίπτι τῆς Μπερνάντα Ἀλμπά — τοῦ ἱσπανοῦ συγγραφέως Γκαρσά Λόρκα — δὲν ἔβασε μόνον τὴν ἐκαίρια στὴ θριαμβεύτρια τῆς παραστάσεως Κατρίνα Παζινὸ νὰ δείξῃ τὸ πραγματικὸ σπουδαῖο ταλέντο τῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ παρουσιάσῃ ἀπὸ ἑλληνικῆς σκηνῆς ἕνα θεατρικὸ ἀριστούργημα ἀξίας, στὸ ὁποῖο ὅλα τὰ πρόσωπα πού παίρνουν μέρος εἶναι γυναικες. Πραγματικὰ, στὸ ἀριστοτέλειον αὐτὸ τοῦ ἱσπανοῦ δραματουργοῦ δὲν ἐμφανίζεται στὴ ταινία κανένας ἄνδρας καὶ τὰ 25 πρόσωπα τοῦ δράματος εἶναι γυναῖκες.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Τὸ Ἑθνικὸν Συμβούλιον Ἑλληνίδων ἔστειλε αὐτὲς τὶς μέρες ὑπόμνημα γιὰ τὸ Κυπριακὸν ἐπὶ τῇ προέδρῳ καὶ τὰ μέλη τοῦ διεθνούς συμβουλίου Γυναικῶν, καθὼς καὶ πρὸς τὰ ἑθνικὰ συμβούλια γυναικῶν τῶν 22 κρατῶν-μελῶν τοῦ διεθνούς συμβουλίου. Μὲ τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ οἱ Ἑλληνίδες ζητοῦν νὰ συννοήσουν οἱ ἐξένης θεμερὰ γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν διαβέσεως τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ὑπόμνημα μὲ ἀνεύρο περιεχόμενον ἔστειλε τὸ Ἑθνικὸν Συμβούλιον Ἑλληνίδων καὶ στὴν προέδρῳ τοῦ Ἑθνικοῦ Συμβουλίου Ἀγγλίδων καὶ πρὸς ὅλα τὰ ἑθνικὰ συμβούλια τῆς Βρεταννικῆς Κοινοπολιτείας. Μὲ τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ζητεῖται ἀπὸ τὴν ἐπικεφαλὴ τῆς Μ. Βρεταννίας νὰ ἐπιτύχῃ τὴν μεταστροφή τῆς ἐπισήμου καὶ τῆς κοινῆς γνώμης τῶν χωρῶν τῶν γιὰ τὴν ἀπόδοσι δικαιοσύνης στὸ Κυπριακὸν ζήτημα.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

Ἡ Σόνια Κουρτίδου, γνωστὴ στοὺς Ἀθηναίους τραγουδίστρια κατὰ τὰ προπολεμικὰ χρόνια, πού θριαμβέσει σήμερον στὴν Ἀμερική, ὡς Σόνια Κάρτις, ἔδωσε σὲ τελευταία συνέντευξί τῆς πρὸς Ἀμερικανίδα δημοσιογράφον, τὸ καλύτερον πιστοποιητικὸν γιὰ τὴν αἰσθηματικότητα τῶν γυναικῶν. «Ἐσὶ, σὲ σχετικὴν ἐξάρτησιν τῆς δημοσιογράφου, γιὰ ῥόλησιν αἰσθηματικῆς τῆς ζωῆς, ἡ γυνὴ αἰσθηματικὴ τραγουδίστρια τευτικῇ ἑλληνικῇ τραγουδίστρια καὶ τῆς εἶπε: «Στὴν ἀναστέναξ καὶ τῆς εἶπε: «Στὴν ἑλλάδα οἱ ἄνδρες εἶναι πολὺ αἰσθηματικοί. Συχνὰ σοὺ γράφουν ὅτι εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένοι μὰ εἰ σοὺ καὶ ὅτι θ' αὐτοκτονήσουν γιὰ σένα. Ἐδὼ στὴν Ἀμερική, οἱ ἄνδρες εἶναι πρὸς τὴν πραγματικότητα, γιὰ νὰ περιγράψῃ ἔτσι τοὺς ἑλλήνας ἢ Κουρτίδου, φαντάζεται κανεὶς τί θὰ εἶναι οἱ Ἀμερικανοί.

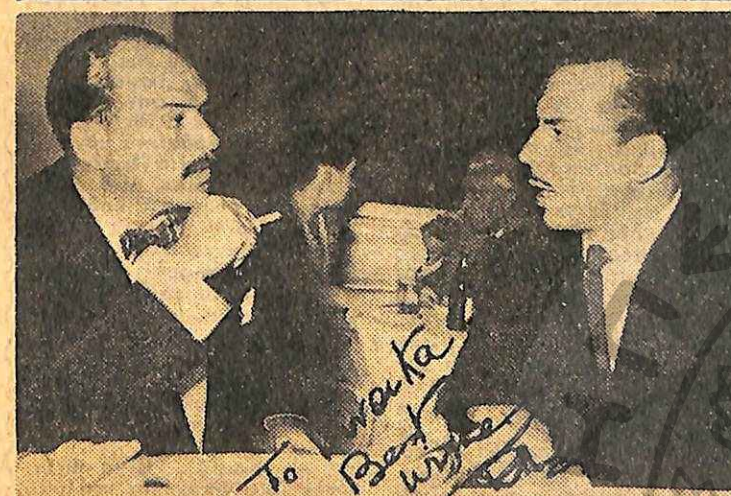
ΣΤΟ 15ΘΗΜΕΡΟ

ΜΠΟΥΓΙΚ

Εἶναι γνωστὸ, ὅτι ὁ τύπος τῶν Παρισινῶν «μπουϊκ» κατέκτησε τὴν Ἀθήνα. Κάθε τόσο ξεφυρῶνται καινούργια ἀπ' τὰ χαριτωμένα αὐτὰ κατὰστήματα, πού προμηθεύουν στὶς γυναῖκες τὰ εἶδη πρώτης ἀνάγκης σὲ συνδυασμὸ μὲ πολλὰ ἀξεσουάρ. Βαλμένες μὲ πολὺ γούστο, οἱ «μπουϊκ», καὶ διακοσμημένες σὲ υγιεινὸν νεκρὸν, θέλουν τὴν γυναῖκα, πού βρίσκουν ὅτι νεωτερισμὸν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν οἱ μεγάλες ἐξέσεις πρωτεύουσας. Καὶ εἶναι πραγματικὰ ἀξιόλογοι οἱ νεωτερισμοὶ αὐτοί. Μία καινούργια π.χ. μπουϊκ πού ἀνοίξε στὴ λεωφόρῳ Κηφισίας 156, μὲ τὸν τίτλον «Ζαρντέν ντε Μόνι» καὶ πού ἀνήκει στὰ παιδία τῆς κ. Στάντζου καὶ στὴν γνωστὴ καπελὸν τῆς οδοῦ Νίκης κ. Σακκά — Ἀρχοντάκη, παρουσιάζει μὲ σὰ τὰ τόσα ἄλλα εἶδη καὶ τὶς τελευταῖες Ἀμερικανικές, καλὰ τσεῖς, πού φοροῦνται χωρὶς καλὰ βέβαια, καθὼς καὶ καλὰς πλῆθεις, πού ἐφαρμόζουν θαυμάσια στὴ γάμπα.

ΚΑΙ ἈΛΛΕΣ

Ἡ μπουϊκ «Χόμπυ» τῆς κ. Σωσῆς Κοντομά μεταφέρθηκε πρὸς καινούργιον οἶκον στὴν οδὸν Καρνεάδου 2. Μέρα στὰ χίλια δυὸ εἶδη μῆδας, ἐξωκρίσει κανεὶς τὴν ἐξαιρετικὴν γραμμὴν μιάς φούστας πού εἶναι γνήσιον μόντελ τοῦ Μπαλαίν, καὶ τὶς ἱταλικὰς μπλούζες, σὲ τύπο «σούτερ» πού εἶναι τόσο χαριτωμένα ὡς οἱ μαϊόζες περισσότερο μὲ φούστες ἀμπίγιε παρὰ γιὰ μεσοφύρια. Τέλος, ὑπάρχει στὸ «Χό-

Ο ΠΕΝΤΡΟ ΑΡΜΕΝΤΑΡΙΦ

Ἡ Αἴγυπτος ἔγινε τελευταία κέντρο καὶ θέμα γιὰ τὸ διεθνὴ κινηματογράφον. Ἀμερικανοί, Ἀγγελοί, Ἴταλοι, ἀκόμη καὶ Νορβηγὸν, ἐσέκκωσαν τὰ συνεργεία τους καὶ ἔβασαν στὴν κοιλὰς τοῦ Νείλου, γιὰ νὰ γυρίσουν ταινίες. Οἱ Ἕλληες, μισοῦμενοι τοὺς Ἀμερικανούς, ἀρνήσαν νὰ γυρίσουν καὶ αὐτοὶ ἔργα μὲ τὸ σύστημα «Σινεμασκοπ». Ἐτσι, τὸ πρῶτον γαλλικὸν κινηματογραφικὸν συνεργεῖο ἔβασε στὴν Αἴγυπτον γιὰ νὰ γυρίσῃ σὲ ἐγχρώμην ταινίαν τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ζοζέφ. Κε. σελ «Φορτὶν Καρρέ». Τὸν ἄγριο καὶ βίαιο Ράσο ἀξιώματι, πού στέλλεται μὲ ἀποστολὴν στὴν Ὑμένην, ὑπόκειται ὁ διάσημος Μεξικανὸς ἡθοῖσις Πέντρο Ἀρμενταρίφ, πού ἔγινε περισσότερο

μπυ» μὲ θαυμάσια συλλογὴ ἀπὸ μπικὸν φανταζὶ χρυσὰ καὶ μὲ πέτρες, ἀπὸ τὴν Ἰταλία, καθὼς καὶ νεανικὰ πρακτικὰ μπονέ ἀπὸ δίχρωμα λαϊνὰ, καταλλήλστατα γιὰ τὸν χειμῶνα.

ΓΑΛΛΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πόλιν μας ἡ Ζιζέλ Πασκάλ καὶ ὁ Ρεμόν Πελ-λεγκρίν, γιὰ νὰ παραστοῦν στὴν πρεμιέρα τῆς γαλλικῆς ταινίας «Ἀν μὲ μιλῶσαν οἱ Βερσαλλίες...». Στὴν ταινία αὕτη λαμβάνουν μέρος ὅλοι σχεδὸν οἱ Γάλλοι ἡθοῖσις καὶ τὴν ὅλη παραγωγὴν τὴ διηύθυνε ὁ Σασά Γκιτρώ. Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιῶν καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς Γαλλίας. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη γαλλικὴ ταινία πού ἔγινε ἔως τώρα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Οἰκία Ἁγῶν». Μὲ τὸν τίτλον αὐτὸν ἡ κ. Σταυρούλα Κουμντάκου - Μαντέλλου, διπλωματοῦχος τῆς Χαροκοπέου Σχολῆς Οἰκίας Οἰκονομίας, τύπωσε ἕνα πολυτίμη διδύκον πού εἶναι ἀπὸ κτήμα καὶ πολυτίμη δόνημα γιὰ τὶς σπουδαστρίδες τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν καὶ γιὰ τὶς μαθήτριες τῶν σχολείων. Ἐκπαιδευτικὰ καὶ Οἰκονομικὰ Σχολῶν. Ἀλλὰ καὶ γιὰ κάθε νεαρὴ Ἑλληνίδα, τὸ διδύκον αὐτὸ εἶναι χρήσιμον, γιατί τὴ βοηθεῖ ὡς νὰ καταστοῦν ἰκανώτερες στὴν καλὴ καὶ συνετὴ διεύθυνσιν τοῦ σπιτιοῦ, στὴν τελειοποίησιν καὶ συγχρονισμό τῶν οἰκιακῶν ἐργασιῶν, τοὺς πολιτισμένους τρόπους συμπεριφορᾶς καὶ γενικά γιὰ κάθε τι πού ἀφορᾷ τὸ νοικοκυρὰ καὶ τὴν ὁργάνωσιν τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

Ματιές ἀπ' τὸ παράθυρο

ΕΡΩΣ ΚΙ' ΕΚΛΟΓΕΣ...

Ἀρίστα πῆραν οἱ γυναῖκες στὶς δημοτικές καὶ κοινοτικές ἐκλογές. Ἀρίστα μὲ... τόνο! Πρῶτα - πρῶτα κατάφεραν ὅχι μόνον νὰ ψηφίσουν ναρὶς, μὲ τάξι, σοβαρότητα καὶ πλήρη συνειδησίαν, ἀλλὰ καὶ πρόσφασαν συγχρόνως νὰ μαγειρέψουν καὶ τὸ κυριακάτικον φαγητό. Ὅσες εἶχαν μικρὰ παιδιὰ τὰ κουβάλησαν μαζί τοὺς στὸ ἐκλογικὸν τμήμα, ἐνῶ οἱ γεροντίσσης συνοδεύτηκαν ἀπὸ τὰ μεγάλα παιδιὰ τοὺς — δυὸ εἰκόνας πού συχνὰ προκαλοῦν θαυμάσιαν συγκίνησιν... Δεύτερον, οἱ γυναῖκες ἔβαλαν σταυρούς προτίμησεως στὶς γυναῖκες υποψηφίους, ἔγουν θριαμβεύσεως κι' ἐδῶ ἡ γυναικεῖα ἀλληλεγγύη! Τρίτον, ἀπέδειξαν ὅτι ἔχουν μιά τεράστια ἐκλογικὴ δύναμι πού ἀκόμα δὲν φαίνεται νὰ τὴν κατανοοῦν οἱ κ.κ. υποψήφιοι, γιατί κανένας τοὺς δὲν ὑποσχέθηκε τόσα στίς γυναῖκες ὅσο στοὺς... ἄνδρες. Γενικά, ἔχουν τὴν ὠριμότητα πλέον τὸν ἐκλέγειν — φαίνεται ἡ πολιτικὴ εἶναι πολὺ εὐκολώτερον ἀπὸ τὸν... ἔρωτα. Καὶ εἶναι. Τὸν ἔρωτα τὸν τρῶνε οἱ λεγόμενοι ὑποκειμενικοὶ παράγοντες.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ἡ Μπερνάντα Ἀλμπά, ἡ ἡρωίδα τοῦ θεατρικοῦ ἔργου τοῦ Λόρκα — ἐνὸς ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους συγγραφεῖς τῆς ἱσπανίας καὶ τοῦ κόσμου — πού ἀνέθηκε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ, σὲ ἀθηναϊκὸν θέατρον, πρὸ τισμὲν θαδεῖα μὲ τὶς παλιὰς προλήψεις, ἀγωνίζεται νὰ τὶς διατηρήσῃ καὶ νὰ τὶς ἐπιβάλῃ στὶς πέντε ἀνύπαντρες κόρες τῆς. Ὅκτ' ὅμως θέλει νὰ κρατήσῃ τὸ στίπτι τὸ πένθος γιὰ τὸ θάνατον τοῦ πατέρα κι' ἀμπαρώνει τὶς πόρτες, ἀγρυπνεῖ μέρα - νύχτα, φωνάζει κι' ἀπειλεῖ γιὰ νὰ μὴ τρυπήσῃ μέσα οὐτε ἀντρικὴ σκιά. Ὡστόσο ἡ ζωὴ εἶναι δυνατότερη ἀπ' τὶς παλιὰς προλήψεις. Τὸ ἔρωτικόν ὄνειρον πυρπολεῖ τὶς νεανικές καρδιές. Κι' ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ κανεὶς ἐνα ἡφαίστειον ἐν ἐνεργείᾳ, τὸ ἴδιο ἔπαθε κι' ἡ Μπερνάντα Ἀλμπά μὲ τὶς κόρες τῆς. Ὁ ἔρωτας περνάει μέσα κι' ἀπὸ γραντινίου τοίχους. Κι' ὅσο ἰσχυρότερα αὐτὰ ὀρθοῦν, τόσο ἐκδιέκται. Μάνα καὶ κόρες συντριβόταν. Θὰ μᾶς φανῇ ἴσως ἡ ἱστορία τοῦτῃ μιάς ἀλλῆς ἐποχῆς κι' ὅμως μὲ τὶς σχετικές ἀναλογίας συχνὰ τὴν ζοῦμε καὶ τὸ 1954...

ΟΙ ΕΥΘΥΜΕΣ ΤΡΑΙΩΔΙΕΣ...

Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ διάφοροι ἑλληνικοὶ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ ἀφιερώσαν δυὸ καὶ πρεῖς ὥρες τὴν ἡμέραν στὴν μετὰδοσιν ἐλαφρῶν τραγουδιῶν. Μπορεῖ κανεὶς δηλαδὴ ν' ἀκούῃ τέτοια μουσικὰ προγράμματα ἀπ' τὸ πρῶτον ὡς τὰ μεσάνυχτα. Κι' ἐπειδὴ, φυσικά, ὅλα τὰ ἐλαφρὰ τραγούδια εἶναι ἐρωτικὰ καὶ ἰδιαίτερα εἶναι ἀφιερώμενα στὶς γυναῖκες, ἀκούει κάθε μέρα ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς ἀπόψεως περὶ τοῦ «ῥοαίου φύλου» μετὰ μουσικῆς. Πότε τοῦ δίνουν... «χαστούκι», πότε τοῦ φωνάζουν «Ἄλ! παρὰ μου» καὶ πότε πέφτει ὁ «ἀκείνο» στὰ πόδια τῆς «ἐκείνης» γονατιστός. Οἱ τραγουδιστικές αὐτὲς ἐξομολογήσεις ἐπαναλαμβάνονται καθ' ἡμερῶς χρόνια τώρα καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνονται εἰς τὸν αἰῶνα τῶν αἰώνων. Σημαντικώτατη δέβεια εἶναι ἡ διαμόρφωσις τῆς ψυχολογίας μας ὅταν ἀκούμε συνεχῶς τὰ παραπάνω τραγούδια. Ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἔξης περιεργόν. Ἐνῶ ἔχουν δραματικώτατο, συνήθως, περιεχόμενον, μᾶς διασκεδάζουν. Καὶ τὰ πὶο θλίβε-

ρὰ δημιουργοῦν κέφι. Ὅπερ σημαίνει τὰ πράγματα δὲν εἶναι καὶ τόσο τραγικὰ ὥστε τὰ ἐμφανίζον οἱ... στιχοῦργοι μᾶς. Ἐκτός ἀν διασκεδάσουμε ἀπὸ ἀνιδροσίαν!

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἀπασχολημένες τὶς τελευταῖες μέρες οἱ ἐφημερίδες μὲ τὸ θέμα τῶν ἐκλογῶν, δὲν φιλοξένοῦσαν καθόλου μικρὰς ἐιδήσεις μὲ ἀπαγωγές, συζυγογονίες καὶ αὐτοκτονίες γιὰ λόγους αἰσθηματικούς. Πολλοὶ ἀναρωτιόταν: Ἀπὸ ἑλλειψι χωροῦ, ἢ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐκλογῶν ἀπορροφᾷ τὴν προσοχὴν θυμάτων καὶ θυτῶν καὶ ἀναδύονται τὰ δικά τοὺς γεγονότα: Τὸ δεύτερον εἶναι τὸ πιθανότερον. Μόλις «κρύωσε» τὸ θέμα τῶν ἐκλογῶν, ἀμέσως οἱ...ἀποπειρές φόνου καὶ αὐτοκτονίας κατέλαβαν τὴν ὠριμένην θέσιν τοῦς. Μαχαίρια καὶ κομπούρινα στὴν ἡμεροσφία διάταξι. Τὰ πολιτικὰ μας ἦσαν ἐκπολιτιστικὰ καὶ τὰ αἰσθηματικὰ ἢ συζυγογονικὰ παραμένον σὲ πρωτόγονο κατὰστασι. Μπροστὰ στοὺς ἐρωτευμένους ἢ παντρεμένους, οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι ὄντως εἶναι...ἀγγελοῦδια. Τουλάχιστον ἔπασαν ν' ἀλληλοκοιτῶνται καὶ σὲ ὅλα τὰ λευγάρια τουλάχιστον κατὰ τὴν περίο

Ο ΧΟΡΟΣ ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ ΑΣΚΗΣΙΣ

«Υγιεινή άσκησης ο χορός» θα ρωτήσετε ίσως έκπληκτοι. «Μά ο χορός δεν αποτελεί άπλως μία νεανική διασκέδαση, ή — έστω — και μέθοδος για να... γνωρίζονται μεταξύ τους νέες με νέους;»

ΕΛΛΗΝΕΣ, ΟΧΙ!... Τά τελευταία χρόνια, ή έπιστήμη που με τόσα και τόσα θέματα έχει ασχοληθή, και που διερευνά με προσοχή την κάθε ανθρώπινη έκδηλωση, ανέκαμψε στις χορευτικές μας εκδηλώσεις μία σημασία και μία αξία που ούτε την είχαμε υποτιμήσει: μία σημασία που δεν αναφέρεται πια μόνο στην άπλη διασκέδαση, αλλά στην πνευματική και σωματική υγεία.

Ο χορός λοιπόν, αποφασίζονται σήμερα οι έπιστήμονες, κάνει στον άνθρωπο τριπλό καλό: οργανικό, νευρικό και ψυχικό.

• Ένας τρόπος οργανικής «λειτουργίας».

Είναι γνωστή ή σημασία που έχει για την υγεία ή λειτουργία των μυώνων. Η καθημερινή γυμναστική που συχνά σας την συνιστούμε και από τις σελίδες μας, δεν έχει άπλως αισθητικό αντικειμενικό σκοπό, αλλά και γενικά υγιεινό και θεραπευτικό. Η λογική φυσική άσκησης — μέσα στα όρια του «μέτρου», χωρίς διατίσεις και υπερβολές — αποτελεί τον καλύτερο τρόπο διατηρήσεως της νεανικότητας και της υγείας.

Αλλά τί άλλο είναι ο χορός, παρά μία φυσική άσκησης που άσκει όλοκληρο το σώμα; Όταν χορεύετε, δεν εργάζονται μόνο τά πόδια σας: ή μέση σας, οι ώμοι σας, τά χέρια σας, παίζουν κι αυτά το ρόλο τους, χωρίς γι' αυτό να χρειάζεται να τά κουνάτε ξεσπασμένα. Η άπλη προσπάθεια που καταβάλλουν για να συγκρατήσουν την ισορροπία του σώματος και να τού δώσουν χώρο και ευλγισία, άρκει για να τά κάνει να εργασθούν με τό παραπάνω.

Έχετε ποτέ ιδή κανένα χορευτή χοντρό, ή καμμία χορεύτρια παχιά; Όχι βέβαια! Γιατί ο χορός, εξασκώντας όλοκληρο το σώμα, άποτελεί ένα γενικό μασάζ, που έμποδίζει το πάχος να συσσωρευτεί κατά μήκος των μυώνων.

Δεν χρειάζεται να σας τρέ-

χι ο ίδιος σε χοντρές σταγόνες την ώρα που χορεύετε, για να άδυνατίσετε: ή άδηλη άναπνοή που εξατμίζεται, άρκει για να σας κάνει ν' άποφύγετε την κυτταρίτιδα και να διατηρήσετε τη σιλουέτα σας.

Όλα τά όργανα έπωφελούνται από τό μασάζ αυτό. Ένας άνθρωπος που χορεύει συχνά δεν είναι δυσκόλιος: τό έντερό του λειτουργεί πάντα ταπεινά, έλεύθερα.

Κάθως χορεύουμε, κάνουμε τό ίδιο που κάνει, από ένστικτο, τό ζώο που χοροπηδά: άπολυτώνουμε τον όργανισμό μας από τις τοξίνες και τά λίπη.

• Νευρική «λειτουργία»...

Τό δεύτερο όφελος του χορού είναι ότι εξασφαλίζει τη νευρική ισορροπία. Πραγματικά, ο χορός είναι μία ερμυσιαστική άσκησης, που εξασφαλίζει κανονικότητα στο νευρικό σύστημα. Γι' αυτό και οι γυμναστικές άσκήσεις δεν γίνονται στην τύχη, αλλά σύμφωνα με ένα τακτικό ρυθμό, που προκαλεί τη χαλάρωση των νευρών.

Η σύγχρονη ζωή, με τις πολυάριθμες ύλικές και διανοητικές απαιτήσεις της, κάνει τον πολισμένο άνθρωπο να ζή μέσα σε μία συνεχή νευρική άισσορροπία. Μέσα λοιπόν στο σώμα αυτό, κάθε τι που φέρνει κάποια τάξη, κάποιο ρυθμό, βοηθεί τον άνθρωπο στο να ύπομένη χωρίς κινδύνους τη συνεχή αυτή νευρική υπέρταση.

Αν ο χορός είναι χρήσιμος στους άγριους, είναι πολύ χρησιμότερος στους ανθρώπους που ζουν μέσα στις πόλεις και εργάζονται με έντατικό ρυθμό, ένα ρυθμό έντελως διάφορο απ' αυτόν που έχει προβλέψει ή φύσις για τον ανθρώπινο όργανισμό.

Είναι φανερό ότι όλοι οι χοροί δεν έχουν, άπ' αυτή την πλευρά, την ίδια αξία. Ου έδιακεκομμένοι χοροί, που έχουν ρυθμό άκανόνιστο και συγκεκομμένο, δεν προκαλούν κατευνασμό στο νευρικό σύστημα — αντίθετα μάάλιστα. Ένώ οι ρυθμικοί χοροί, έστω και αν είναι πολύ γρήγοροι, φέρνουν στα κουρασμένα νευ-

ρα την ισορροπία που τούς χρειάζεται.

Όταν λοιπόν βλέπετε, π.χ., ένα έπιχειρηματία που πέρασε όλη του την ήμέρα σε συζητήσεις και λογαριασμούς, να περνά τη βραδιά του χορεύοντας, μην έκπληκτοι και πητε γιατί δεν ξεπλώνει καλύτερα σε μία πολυθρόνα: ο άνθρωπος αυτός βρίσκει άσφαλώς στο χορό την ξεκούραση των νευρών.

• ... ψυχική «λειτουργία».

Έν τούτοις, τό σημείο στο όποιο κυρίως έπιμένουν ή οι έπιστήμονες, και προσπαθούν να προσελκύσουν την προσοχή μας, είναι ή έπίδραση του χορού στον ψυχικό μας κόσμο.

Σύμφωνα λοιπόν με τις διαπιστώσεις των έπιστημόνων, ο ρυθμικός μηχανισμός του χορού άποτελεί ένα ισχυρό στοιχείο που έπίδρα στο ύψοςνείδητο του ανθρώπου και έπιτυγχάνει να τό άπολυτώσει από τά διάφορα συμπλέγματα από τά όποια ύποφέρει.

Βέβαια, για να έπιτευχθή αυτό, πρέπει κανείς να χορεύει για την εύχαρίστηση του χορού, και όχι για ώρισμένο σκοπό.

Αν δεν χορεύετε γιατί σας κάνει κέφι, αλλά π.χ. από κοινωνική ύποχρέωση ή για να... διακριθήτε στην «κοσμική κίνηση», τό πνεύμα σας δεν βρίσκεται στην κατάσταση της έπιθυμητής χαλάρωσης, και έπομένως δεν θα έχετε κανένα ψυχικό όφελος από τό χορό.

• Και τώρα, χορεύετε!...

Οι τελευταίες Ιατρικές μελέτες απέδειξαν πλήρως ότι, με τά την άσκηση στο ύπαιθρο — που άποτελεί πάντοτε την καλύτερη υγιεινή άσκηση — ο χορός είναι ή πιο υγιεινή και άγνη διασκέδαση.

Χορεύετε λοιπόν όσο θέλετε... Χορεύετε με όλη σας την καρδιά, σαν ένα νεαρό ζώο που παίζει. Όταν χορεύετε, άφίνετε κατά μέρος τις... φιλοσοφικές συζητήσεις και τό φλέρτ. Χορεύετε για να χορεύετε, άφίνετε τό σώμα σας στο ρυθμό της μουσικής, που θα νοιώσετε να σας λικνίζει, σά να ήταν τό κύμα της θάλασσας...

Και μην έχετε την έλπίση ότι ο χορός είναι μία διασκέδαση που παύει μόλις άφίνετε τους νέους. Οι χορευτά των είκοσι χρονών έχουν την τάση να χαμογελούν βλέποντας τους χορευτά των πενήντα: έχουν άδικο. Σε κάθε ηλικία ο άνθρωπος έχει ανάγκη να εξασκήση τό μυικό του σύστημα, να ξεκουράση τά νευρά του, να λυτρώση τό ύποσυνείδητό του.

Μη σταματάτε να χορεύετε, με τη δικαιολογία ότι είσθε πια γιαγιά, ή παπούς. Ο χορός είναι πολύτιμος, για όλες τις ηλικίες.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ή γνωστή έκφραση «μην τού μέλιτος»;

Οι Γερμανοί και οι Σκανδιναβοί περιέβαλαν τό γάμο με διάφορες τελετές και έθιμα, που είχαν κυρίως σκοπό να τενίσουν τό άδύνατον της ένωσης, όπως και τό καθήκον που έχουν οι σύζυγοι να φέρωνται μεταξύ τους με εύγένεια και τρυφερότητα. Ένα από τά «καθήκοντα» αυτά ήταν και τό να πίνουν μαζί, κατά τη διάρκεια των 30 ημερών που άκολουθού-

Αίσθηματικό διηγηματάκι

ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΥΡΤΑΡΙΑ

Μ' ΕΝΑ άποφασιστικό κίνημα ή Μαντελίνα έδειξε τό γαπώνέζικο έπιπλο και με πολλή σοβαρότητα είπε:

— Άνοιξτε τό ένα από αυτά τά συρτάρια και προσπαθήστε να διαλέξετε καλά. Στο καθένα άπ' αυτά έχω κρύψει μία άπάντηση, στην παράκληση που μου κάνατε πριν από έξη μήνες. Αν είσατε τυχερός και άνοιξτε τό συρτάρι που λέει τό «ΝΑΙ» τότε θα σας χάρισω την καρδιά μου. Αν όμως όρρητε μία από τις σκληρές άπάντησεις, τότε δεν θα με ξαναδείτε.

Στάθηκε άναποφασιστος μπρός στα τρία συρτάρια. Τό τρεμάμενο χέρι του πήγαινε πότε στο ένα πότε στο άλλο χωρίς να τολμάει να τραθήσει τη χρυσωμένη τους λαβή. Η καρδιά του έτρεμε στο φόβο μίας κακής διαλογής. Τέλος πήρε τη μεγάλη άπόφαση. Έκλεισε τά μάτια και ψαχουλεύοντας έσυρε ένα από αυτά.

Άνοιξε φοβισμένος τά μάτια του και κίτταξε. Τά γονάτα του λυγισαν από τη συγκίνηση που τούδωσε ή μεγάλη χαρά! Ένα φύλλο χαρτί, που άνοιχτηκε τόσο γρήγορα, έγραφε τη λατρευτή λέξη: «ΝΑΙ».

Πήρε την Μαντελίνα στην άγκυλιά του. Ός την ώρα που τά γκρίζα και ρόδινα δάκτυλα της αύγης έστέλναν άπαλά τό γλυκό φώς τους, έννοιωσαν την άδολη χαρά της μεγάλης άγάπης.

Και όμως, ο Πιέρ δεν ήταν έντελως ίκανοποιημένος. Υάτερα από τις έκστάσεις μία θλίψη διαγράφηκε στο πρόσωπό του.

— Έχω μία δυσάρεστη σκέψη, της είπε. Μιά σκέψη που με πηλώνει βαθεία.

— Ποιά; ρώτησε έκπληκτη ή Μαντελίνα.

— Σε χρωστάω στην τύχη κι' όχι σε σένα την ίδια, της είπε κι' έμεινε συλλογισμένος.

Τότε εκείνη πήγε κοντά του, άκούμπησε τό φλογισμένο μάγουλό της στο δικό του και του είπε ναζιάρικά:

— Κουτέ! Είχα βάλει την ίδια άπάντηση και στα τρία συρτάρια!

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΠΡΑΣΙΝΙΖΟΥΝ ΠΑΛΙ ΟΙ ΠΛΑΓΙΕΣ ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ

και άνακαινίζεται ή Μονή Καισαριανής

ΤΟ ΛΑΜΠΡΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ
«ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ»
ΕΝΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΑΘΛΟΣ

ΠΟΣΕΣ φορές κυττώντας τις γυμνές πλαγιές του Υμηττού δεν άναλογισθήκαμε αν τά γκρίζα λιθάρια του ήταν δασόφυτα. Μά δε θαρούσε... Η άποψίλωσις του προχωρούσε διαρκώς... άκατάπαυστα... Όσότου στην κατοχή, για να τροφοδοθούν τά τράκια των Άθηνάων ξυρίστηκε και τό τελευταίο — ή άκριβέστερα τό προτελευταίο του δάσος — τό δάσος της Καισαριανής, δέκα λεπτά μόλις έξω από τον όμώνυμο συνοικισμό.

Και πόος δεν τό θυμάται τις Καθαρές δέντρες ή τις Λαμπροδέστερες με τά πεύκα και τό κυπαρίσσι, τις άνεμώνες του ή εύθους μετά τά πρωτοβρόχια σπαρμένο κυκλάμινα, καθώς τριγύριζε σά ήθήκη από πράσινο βελούδο τό βυζαντινό εκείνο κόσμημα του 11ου αιώνας. Χάρμα και στολίδι των Άθηνών που τό έκλαψαν όλοι όσοι είδαν τό 1945 γυμνή και χέρσα την έκταση του χωρίς ούτε ρείκια να φαίνονται καν. Πέθανε πιά! λέγαμε όλοι με θλίψη.

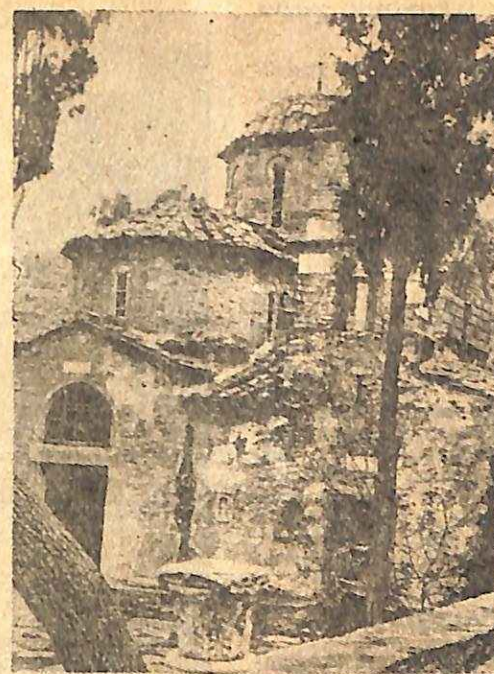
Μά φαίνεται πως οι νεκραναστάσεις δεν βρίσκονται μόνο στα παραμύθια. Άν σήμερα ξαναπυθόμαστε στο παλιό βυζαντινό μοναστήρι που έδωσε τό όνομά του στην περιοχή, θα ήθελε μ' έκπληξη πως τό δάσος ξαναγεννιέται. Βέβαια δεν συναντάτε πιά τη σκιά των παλιών γέρικων δέντρων. Όκυτώ έννια χρόνια για τη ζωή ενός πεύκου είναι ό,τι διπλάσιοι μήνες για τη ζωή ενός ανθρώπου. Μά τό μάτι αντίκρύζει παντού θαλερή πρασινάδα κι' όταν βλέπη τά νεαρά φουντωτά δεντράκια προφυλαγμένα με συμματοπλέγματα και πινακίδες, αντίλαμβάνεται άμέσως πως ή σφριγηλή αυτή βλάστησις πού ύπόσχεται μέσα σε όκτώ δέκα χρόνια ακόμα τό ζωντανέμα του παλιού δάσους, δεν είναι έργο της φύσεως μόνης. Τό ανθρώπινο χέρι συνεργάστηκε μαζί της και στην προκειμένη περίπτωση τό χέρι που τό βοήθησε περισσώτερο, συστηματικότερα, μπορούμε ν' άποκαλύψουμε πως ήταν γυναικείο.

Αν προχωρήσετε ως τό μοναστήρι της Καισαριανής θα ήθελε πως τό βυζαντινό κομποτέρισμα καλλωπισθηκε. Κήπος γεμάτος θρόσστα λαουδοβία τό τριγύριζε, ή παλιά Τράπεζα άναστήλθηκε, γίνονται εργασίες στο κελιά. Παντού είναι έκδηλη μία στοργική φωτισμένη φροντίδα γεμάτη καλα σθησία που δεν έχομε συνηθίσει να συναντούμε παντού — ακόμα κι' όπου κάποια μέριμνα έκδηλώνεται.

Αν ρωτήσετε τους εργάτες, που άπασχολούνται εκεί, πως και από ποιόν έγιναν όλα αυτά, θα σας μιλήσουν όλοι μ' ένα στόμα για την κ. Άργυροπούλου και μ' ένα κανέναν φύλακα πού κατατοπισμένος από τους άλλους θα σας πη πως είναι έργο της «Φιλοδασικής Ένώσεως» κι' ότι τά έπιμελείται ή κ. Άργυροπούλου.

Τί τά θέλετε όμως. Τά δυο όνόματα στο κεφάλαιο αυτό είναι περίπτωση συνώνυμα. Μολοντί πρόεδρος του Σωματείου είναι ο κ. Μελάς, ψυχή του είναι ή γυναίκα του που προσθευτο μας στη Ρώμη. Αυτή θα συναντήσετε να τρέχει τά μονοπάτια του Υμηττού στις έξη τό πρωί, αυτή θα όρρητε να έπιβλέπει τους εργάτες στην κάτω του μεσημερίο, αυτή θα ήθελε να σκύβη πάνω από 50 λίτρα και σχέδια πάντοτε άκούραστη κι' ένεργητική.

Έτσι οι πληροφορίες που μας έδωσε σχετικά με την άναδάσωση του Υμηττού και τά έργα στην Καισαριανή, έχουν άναμφισβήτητο κύρος άφού προέρχονται από τό άτομο που έπιστάθηκε και έπιμελήθηκε τό έργο αυτό περισσότερο από κάθε άλλον.

Η Μονή της Καισαριανής.

Η «Φιλοδασική» ανέλαβε την προσπάθεια αυτή πρό όκτώ έτών και της παρεχωρήσαν ή μάλλον της ενεπιστεύσαν τετρακόσια έκτάρια από την Καισαριανή, έως περίπου τό Άστέρι άναδασωτά.

Γύρω από την περιοχή αυτή που ανέλαβεν ή «Φιλοδασική» διάφορα φυσιολατρικά και έκδρομικά σωματεία έκαμαν έξορμήσει για άναδάσωση και έφύτεψαν πάνω από έκατό χιλιάδες δενδρύλλια. Μά ή διαφορά ανάμεσα στο άξίεπατο άλλωστε έργο των σωματείων αυτών και στο έργο της «Φιλοδασικής», βρίσκεται άλλοι: Τό νεαρό δεντράκι ήθελε περιποίηση. Όπως στα μικρά ή θνησιμότης είναι μεγάλη, αν δεν τά φροντίσουν συνεχώς, τό ίδιο κι' ένα μεγάλο ποσοστό δέντρων μαραινέται ή γίνεται καχεκτικό και ζαρωμένο αν δεν έχη τακτικό πότισμα και περιποίηση κατά τά δυο τρία πρώτα χρόνια της ζωής του. Έπειτα ή φύσις άναλαμβάνει μόνη τη φροντίδα να τό δυναμώσει με στην όρχη τό χέρι και ή παρακολούθησι του ανθρώπου είναι άπαραίτητη.

Γι' αυτό άκριβώς βλέπετε μία μεγάλη διαφορά ανάμεσα στα δεντράκια όπου φύτεψε πρό όκταετίας ή «Φιλοδασική» και σ' εκείνα που φύτεψαν άλλα σωματεία. Τά πρώτα είναι θαλέρα, άκμαία, διπλάσια σχεδόν σε ύψος από τά άλλα. Και τά δεύτερα είναι πολύ άραιότερα γιατί από όσα φυτεύθηκαν ένα 25% τουλάχιστον μαράθηκαν από έλλειψη νερού και περιποιήσεως.

—Σ' έμάς δεν ξεράθηκε ούτε 5%, μάς

είπεν ή κ. Άργυροπούλου, γιατί κατά τους έξη έτηρούς μήνες τά ποτίζουμε τακτικά, κάθε 10—15 μέρες κι' έπιπλέον τά έπιθερούμε συνεχώς για να δούμε αν τυχόν ύποφέρουν από κάτι.

Στό διάστημα των όκτώ αυτών έτών ή «Φιλοδασική» έφύτεψε όκτακόσιες χιλιάδες δέντρα στον Υμηττό και δημιούργησε δικό της φυτώριο κοντά στο μοναστήρι της Καισαριανής για να μπορή να τροφοδοτήσει νέες δενδροφυτεύσεις, όπως δε ή κ. Άργυροπούλου μας είπε, υπάρχει σκέψις να άναλάβη την άναδάσωση της περιοχής του Δαφνίου, έργο ακόμα μεγαλύτερο ίσως.

Μά έκτός από την άναδημιουργία του παλιού δάσους, ή «Φιλοδασική» έχει καταπιστή και με κάτι άλλο: με την άναστήλωση του άρχαίου βυζαντινού μοναστηριού που ή έκκλησία του είναι από τά όραιότερα βυζαντινά μνημεία της Άττικής.

Όσοι έχουν πολλά χρόνια να έκδρομουν ως εκεί, θα έκπληκτον από τη μεταμόρφωσι που σ'α δούν. Όλα έχουν νοικοκυρευτή από τό χέρι καλαίσθητης και φωτισμένης νοικοκυρας. Η αύλη καθαρίστηκε, λουλούδια φυτεύθηκαν παντού, ή άρχαία κρήνη δευθετήθηκε, οι μισογκρεμιμένοι τοίχοι στερεώθηκαν ή συμπληρώθηκαν. Κι' αυτά δεν έγιναν αυθαίρετα. Μελετήθηκαν παλιά 6—8 λίνα, παλιές φωτογραφίες που παρίσταναν τό Ιστορικό μοναστήρι και κάθε πέτρα τοποθετήθηκε στην παλιά, τη σωστή της θέσι, με εύσυνειδησία και σεβασμό, χωρίς εικασίες και τολμήρα συμπεράσματα. Ό,τι έλειπε ή ό,τι δεν μπορούσε ίσως να φανή, έμεινε κενό. Έτσι τό έστιατόριο των μοναχών, ή Τράπεζα όπως λένε, ξαναπήρε την παλιά της μορφή και οι εργασίες στα κελιά συνεχίζονται. Όσα άρχαία κομμάτια ύπήρχαν — γιατί στη θέσι του χριστιανικού μοναστηριού προϋπήρχε ναός και λουτρό — ξεχωρίστηκαν από τά βυζαντινά κτίσματα κι' ή άκόμητη φωτισμένη φροντίδα φαίνεται παντού.

—Και ποιοί είναι οι πόροι της «Φιλοδασικής»; ρωτήσαμε.

—Κυρίως ο έτήσιος χορός που δίδομε στη «Μεγ. Βρετανία», συνήθως, και μάς άποφέρει έκάτο ως έκάτον πενήντα έκτομύρια.

—Κι' οι έκδρομές;

—Αυτές είναι ψίχουλα που δεν μπορούν να καλύψουν τις τεράστιες ανάγκες μας.

—Δεν έχετε βοηθήσει στο έργο σας;

—Πολλές κυρίες έπεχειρήσαν. Μά ή δουλειά είναι κουραστική. Καμμία δεν άνδεξε επί πολύ. Έτσι, έρχομαι δυο φορές τό χρόνο, στις περιόδους δενδροφυτεύσεως, πέρω κάθε φορά από δυο-δυόμισυ μήνες έξω και κάνω ό,τι μπορώ.

Τώρα, που είναι άκριβώς ή εποχή που φυτεύονται τά καινούργια δέντρα κι' ή γη είναι στολισμένη με ρείκια και κυκλάμινα, πηγαίνετε ως την Καισαριανή. Πηγαίνετε. Θα ένθουσιασθήτε.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΥΛΕΥΤΡΑΣ Αθηναϊκό προικοσύμφωνο του 1762

ΕΙΣ δόξαν Χριστού. 1762. Νοεμβρίου 21. Η προικοπαράδοση της νεονύμφης Σταματίας, όπου της παροδίδει ή κυρία της Άλημπένας για τη δουλειά της. Αρχίς, κασέλα κάρην μία, στράσες ντυμένος και άδεια και διμιτένια, μία γεμάτη, όλες δυο. Παπλώματα, σκιαχτά δυο, τό ένα καπλωμένο με τό σεντόνι. Σεντόνια δυο. Προσκεφαλάδες διμιτένης γεμάτες τέσπερις. Προσκεφαλάδα δυο. Υποκαμισόβρακα δέκα, από τά όποια άντρίκια τρία και τά δυο διασίδι. Καμίζόλα του

γαμπρού πανίσα μία. Ζιπουνί πανοβράκι ένα. Ζιπουνί της ύφης πέπτε, τό ένα κουτσονί, τό άλλο σάμιτο και τό άλλο πανίσο και τό άλλο μπουχάσι, και τό άλλο νταλί. Τζουμπέδες έμία, στράσες ντυμένος και άδεια και διμιτένια, μία γεμάτη, όλες δυο. Παπλώματα, σκιαχτά δυο, τό ένα καπλωμένο με τό σεντόνι. Σεντόνια δυο. Προσκεφαλάδες διμιτένης γεμάτες τέσπερις. Προσκεφαλάδα δυο. Υποκαμισόβρακα δέκα, από τά όποια άντρίκια τρία και τά δυο διασίδι. Καμίζόλα του

Μπόλιε του παλουκίου πέπτε. Άνδρόντα. Μαντήλια του γαμπρού χρυσά δυο. Λουρί άργυρία δυο με τά κολάνια τους. Μποξάδες δυο, ποδεμή μία, τεγγερέδες δυο, σιδερωστές, σαχόνια ζυγές τρεις, τγάνια ένα, μπακλαϊάκι ένα, κουτάλα μία, λυχρος ένας, τασάκι ένα και έλαϊόδεντρα εις τά Σπατά 6—8 λίνα, τρία πλησίον ή Κυρά ή Παραδώρα από τις τρεις μεριές και ή όδος. Και άμπέλια εις τά υποσάνια στρέμα ένα πλησίον Γισουσοφ. Άγας και Τοπιζίμπασης και ή. Άράπια του Μπουγιουκλή και ή όδος. Και μερητά ριάλια τριάντα. Και ή εύχη των γονέων. Αμίν, αμίν, αμίν. Παλαιολόγος Βουρδουκάς. Νοτάριος

Η ΠΙΝΑΚΙΔΑ τόξαρε τ' ὄνομά της, κάτι φιλά, ἀνορθόγραφα γράμματα, διαστικά ἀραδιασμένα πάνου ἀπὸ τὰ πηδηχτά βέλη τῆς «πορείας τοῦ πυρετοῦ». Μὰ ποῖος θὰ καθότανε τώρα νὰ τὸ προσέξει, ποῖος μποροῦσε νὰ σηκώσει νὰ τὸ ἰδεῖ; Οἱ γιατροὶ ἀπαγόρευαν κάθε μετακίνηση.

—Ὅποιος θέλει νὰ πεθάνει, μπορεῖ νὰ χοροπηδαί, ἔτσι ἔλεγαν. Κ' οἱ ἀδελφές τ' ἀρπαζαν ἀπ' τ' ἀσπροντυμένα σώματα τῶν γιατρῶν, τὸ δανειζόνταν καὶ τὸ ξαναδανείζαν, σὰ μὴν ἡχὺ ποὺ πηγαίνει ἀπὸ ἀνάμεσα σὲ ἀστροὺς ἱσκιούς: «Ὅποιος θέλει νὰ πεθάνει, μπορεῖ...».

Οἱ ἄρρωστοι τότε—τί νάκαναν; Τσιμουδιά. Κουκουλύνονταν στὰ σεντόνια κι ἀκίνητοῦσαν, σὰν ἄσπρα νερά πὺ λινμνάζουν. Μόνο ἓνα ἀτόνο βλέμμα κρεμιότανε σὰν παράπονο μέσα στὸ θάλαμο. Ἐνα βλέμμα, ποὺ ὅλα κοιτάζε νὰ τ' ἀδράξει, μὰ δὲν τὸ μπορούσε.

Ἔτσι, ἡ ἄρρωστη τοῦ «τρίτου δεξιά» ἔμενε ἀγνώστη.

Ἐξάλλου, δὲν ἦταν παλιά. Μόλις χθὲς τὴν εἶχανε κουβαλήσει. Μία ὄχλοδοῖ εἶχε γίνει, μὴν νευρική, ἀσταμάτητη κίνηση τῶν ἀσπροντυμένων, μὴν ὅσοι πολλοὶ κι ἀγωνία. Τὰ σύνεργα εἶχαν ἀρπάξει τὸ νεανικό γυναικεῖο κορμί, τὸ ἐγγύμνωσαν καὶ τὸ βασάνιζαν ἀποδῶ κι ἀποκεί. Ὁ θάλαμος τότες ἔχασε τὴν ἀνάστασά του, σὰ νάχε πνιγεί, σὰ νάχαν γίνεи θαρρεῖς ὅλα μὴν γιάλα τεράστια, ποὺ τῆς εἶχανε κλέψει τὸν ἀέρα, τῆς πέτασαν ἔξω κάθε χυτό καὶ κάθε πνοή, τὴν παραμυχή.

—Γρήγορα... παγοκύστη.... Καὶ σὲ μὴν ὥρα τὸ πολὺ, τρακόσια γραμμάρια αἷμα.

Ἦταν ἡ παγερὴ φωνὴ τοῦ γιατροῦ.

Ἡ ἄρρωστη εἶχε παραδοθεῖ σὲ μὴν θυσιμάρα. Ἐνῶθε, κά που κεί μέσα τῆς, σὰ νάχαν ἀνοίξει κουρσὲς βρύσες καὶ τ' ὀλοπόρφυρο τὸ ὕδρ' ἔτρεχε πληγμένο κι ὀρνυτικό, σωριαζόνταν σ' ἀπανωτὰ στρώματα, σχηματίζε λίμνη. Μία κατακόκκινη λίμνη, ποὺ μέσα τῆς ἦταν σὰ νάπλεε κ' ἡ ἴδια, σὰ νὰ κολυμποῦσε καὶ σὰ νὰ τὴν ἔτοιμαν νὰ πνιγεί. Ὑστερα, ἡ ὀχλοδοῖ ἐξανόθε, μὰ ξανασταμάτησε μονομιάς, σκόρπισε στὸς τέσσερους κρούους τοῦ χους καὶ κοκκίλωσε κεί.

Ὅσπου, νά, μὴν μαυροντυμένη σκιά, ποὺ ἴσαμε τότες ὀργωνε τὸ διάδρομο, ζύγωσε στὴ μεγάλη κλειστή πόρτα, τὴν ἀνοίξε κ' ἔχωσε μέσα κάποιο ζαρωμένο γέρικο πρόσωπο. Δυὸ ἀνήσυχτα μικρά μᾶτια ψαχούλεψαν, σὺρθηκαν σ' ὅλες τὶς ὀλᾶσπρες γωνίες, μὰ δὲν κατέφεραν νὰ ἴδουν τίποτα, δὲν πρόλαβαν. Ἡ πόρτα ἐξαγκλείσε ὀργισμένη—καὶ μὴν φωνή γυναικεῖα ἴσα πὺν πρόλαβε νὰ βγεῖ ἔξω, καὶ φτάσει στ' αὐτὰ τῆς γριούλας:

—Εἴπαμε, κυρία μου... σὰς τὸ εἴπαμε: Δὲν ἐπιτρέπεται! Πάτε δηλοδὴ γιὰ κακό;

Κι ὁ κακὸς λευκοντυμένος ἄγγελος ζύγωσε ξανά στὴν πόρτα, τὴν ἐσιγούρευε ἀπὸ καθε ἀνήσυχτο βλέμμα. Ἡ γριά δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθεῖ ἄλλο, τ' ἀναφυλλᾶ κ' ἡ ξεψυχισμένη φωνὴ τῆς τρύπησαν τὴν κλειστή πόρτα, ἦρθε μέσα στὸ θάλαμο καὶ θροναστίχτην ἐκεῖ,

σὰν ἀκάλεστοι ἐπισκέπτες. Ἡ ἄρρωστη ἀνάθευε λίγο ἄερα πὺν τὴν θυσιμάρα τῆς: ἦταν σὰν κάποια ζεστή φωνὴ νὰ τὴν ζύπνισε. Τέντωσε πρὸς τὴν πόρτα τ' αὐτὴ κ' ἓνα βλέμμα σακατεμένο σπληνώθηκε πάνου τῆς.

—Μάνα, εἶπε μόνο· αὐτὸ πρόλαβε νὰ πεῖ. Καὶ ξανάπτεσε σ' ἓνα θανατερό λήθαργο.

—Σσστ! ἔκανε αὐστηρά ἡ ἀδελφὴ—μὰ ἡ κοπέλα δὲν τ' ἄκουσε, γιὰτὶ δὲν τόχε προλάβει. Ξαναρίχτηκε στὴν κατακόκκινη λίμνη τῆς.

Οἱ ὄλλοι τὸν θαλάμου σώπαιναν, παρακολουθοῦσαν δουβοῖ.

—Τί νάχει τάχα ἡ καφερὴ; ρώτησε μὴν μεσόκοπη τὴν ἀπλανή τῆς.

—Διάτρηση... ἔτσι πῆρε τ' αὐτὴ μου νὰ λένε. Δὲν ἄκουσε πὺν διατάξαν μετὰγγιση;

Ἡ πρώτη κούνησε τὸ κεφάλι. —Ἀσχημα τὰ μαντάτα, ξανάπε. Τὰ ξέρω ἐγώ... Ὑστερα, Κι ἀναστένανε.

Βάλθηκε νὰ μιλάει ψιθυριστὰ, κομποδίαζε μὴν βραχνή, μακρὴν ἱστορία ὅλο πόνο καὶ θάνατο.

Στὸ διάδρομο διάβαινε ὁ γιατρός. Μὴν ἀσπροντυμένη ἑλπίδα, γεμάτη ἀνοιχτάκι φῶς κι ὄνειρα. Ἡ γριούλα τὸν ζύγωσε λαχταρώντας. Ζητιά-νευε θάρρος—καὶ παρηγόρια.

—Γιατὴρ μου, εἶπε ξεψυχισμένη. Πές μου... πές μου... σὲ παρακαλῶ, ἔτσι νὰ χαρεῖς τὰ νιάτα σου, πῶς πάει;

Ὁ νέος δὲν ἔκοψε τὸ βῆμα του, περπατοῦσε ἀνίδεος, δὲν ἀπάντησε καθόλου—ποῖος ἔρε; μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἄκουσε κίολας.

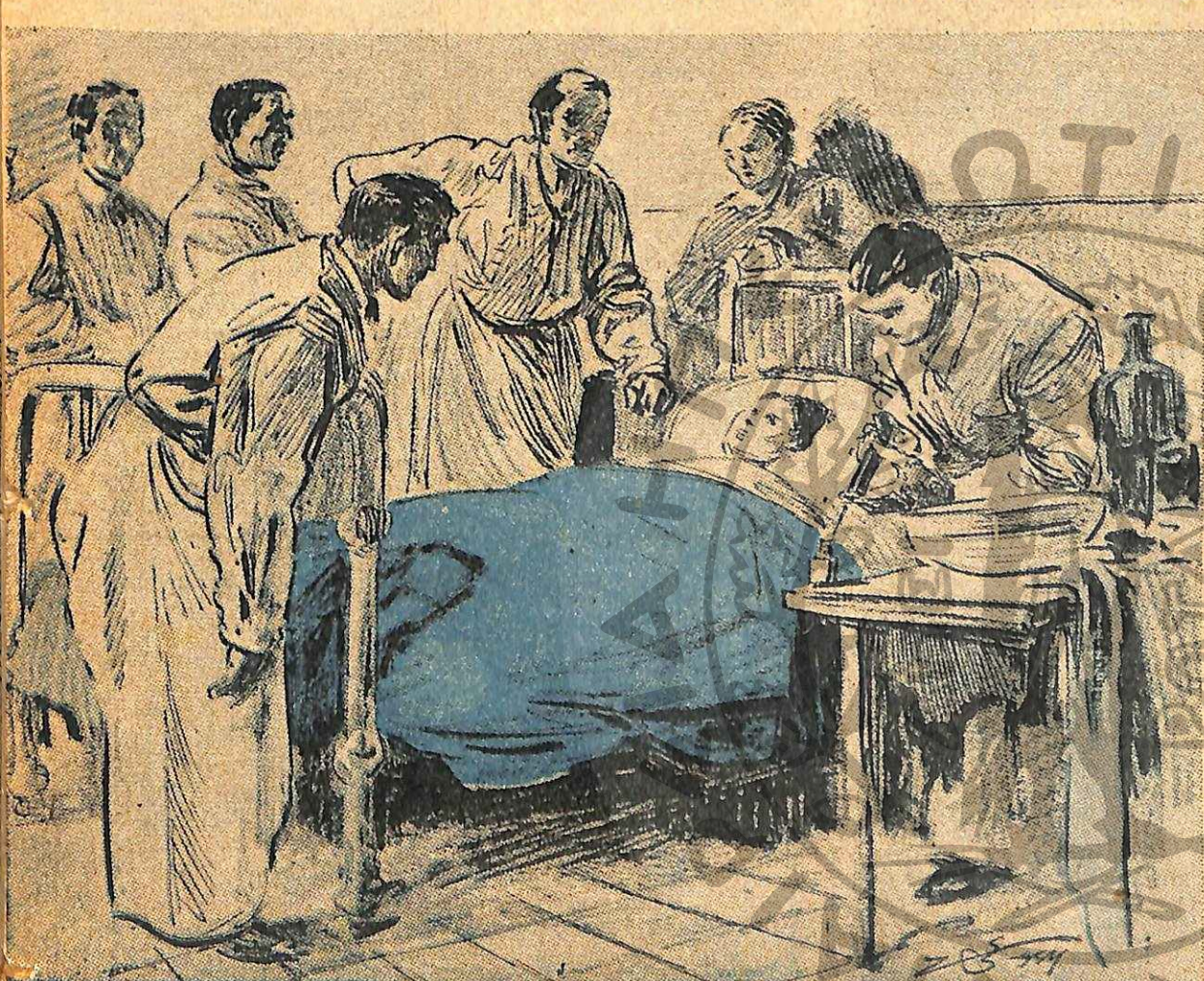
—Γιατὴρ μου, ξανάπε ἡ γριά, δυνατότερα. Πές μου, πῶς πάει; Πῶς πάει;

—Μὴν ἀνυσχεῖτε, κυρία μου, ἀπάντησε κείνος, δὲν χρειάζεται... Καὶ συνέχισε τὸ περπάτημά του. Ἡ γυναῖκα τὸν πῆρε ἀπὸ κοντὰ. Τέντωσε τὸ ροζιάρικο χέρι, πῆγε νὰ τὸν πιάσει ἀπὸ τὴν μπλούζα, νὰ μὴν τῆς φύγει, ποὺ πῆγαινε; Ἐπρεπε νὰ τῆς πεί, ἦτανε κόρη τῆς. Δὲν εἶχε ἴσως παιδιὰ—δὲν ἦερε κείνος

τὸν πόνο τους. Αὐτὴ νὰ ρώταγε, νὰ ἰδεῖ τί θὰ πεῖ. Λοιπὸν, τὴν εἶχε μοναχοκόρη κ' ἔπρεπε νὰ μάθει, πῶς θὰ ἡσυχάζε, πῶς θὰ βγαζε τὴ νύχτα; Ὁ γιατρός ἔφτασε κ' ἦταν ἔτοιμος ν' ἀνοίξει μὴν ἄλλη πόρτα. Ἡ σὰ πὺν γύρισε τὸ κεφάλι, ξεκλειδώνοντας, καὶ τῆς εἶπε ξεκλειδώνοντας, καὶ τῆς εἶπε ξεκλειδώνοντας, καὶ τῆς εἶπε ξεκλειδώνοντας. Ἦταν βεβαία σοδαρή, μὰ οἱ ἐλπίδες δὲν ἔλειπαν. Τί ἄλλο νὰ τῆς ἔλεγε; Ὁ,τι πεῖ ὁ Θεὸς πιά... Κ' ἡ ξένη πόρτα ἀνοιγόκλεισε διαστικά καὶ τὴν ἄφησε πάλι ἀπέξω, μόνη, κατάνοιη, σὰ νάχε λείψει γιὰ πάντα ὁ κόσμος ὅλος, σὰ νάστεκε ὀρθὴ καὶ δουδὴ μέσα σὲ μὴν ἀπέρρητην ἐρημιά καὶ τίποτα νὰ μὴ ζοῦσε καὶ νὰ μὴν ἀνάθευε δίπλα τῆς κ' ἡ ἐρημιά νὰ τοιμάζονταν νὰ τὴν καταπιεῖ.

Ὅλα εἶχαν καταπῶς διάταξαν οἱ γιατροὶ. Τὸ βράδι ὀργὰ, κάποιο ἀνέλπιστο φῶς εἶχε ρθεῖ καὶ παιγνίδιζε στ' ἄρρωστα μᾶτια: κ' ἓνα θεριὸ, κατὰκόκκινο κύμα ὠρυμπε στὶς φλέβες καὶ ἀνάσπτεσε τὸ νεανικό κορμί. Ὁ νέος μὲ τὴν ἀσπρη μπλούζα ζύγωσε. Κοίταξε τὴν κοπέλα μ' ἓνα θαρρετό βλέμμα—γύρισε καὶ χαμογέλασε στὴ μισοκοιμισμένη μᾶνα, ποὺ ἔστεκε ξαγρυπνὸ φάντασμα πάνου ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς ἄρρωστης. Ὑστερα, εἶχε ρθεῖ κ' ἓνας ἄλλος γιατρός κ' οἱ ἄσπρες σκιὲς τυλίξαν τὸ κρεβάτι. Ἡ γριά τέντωσε τὸ μᾶτι καὶ τοὺς ἔβλεπε καλὰ, ζύγιζε τὴν κάθε κίνησή, τὸ κάθε βλέμμα, τὸν κάθε ψιθυρισμό. Μὰ δὲν ἦταν καλὰ κι αὐτὴ, μὲ δυσκολία κρατοῦσε ὀρθοῖ τὸ κεφάλι καὶ τὸ βλέμμα ἀνοιχτό. Δὲν ἐνῶθε τί γινόταν δίπλα τῆς, δὲν ἄκουγε, δὲν καταλάβαινε. Μόνο μὴν θανατερὸ ἄνω γιὰ σπασμένη ὀλοῦθε—κι ὁ ἴδιος ὁ θάνατος! Ἐνας ὀρατός θάνατος, ποὺ παραμύεινε θαρρεῖς στὸ διάδρομο καὶ δὲν

...Κυττοῦσε τὴν ἄρρωστη σὰ νὰ περίμενε ἀπόκριση. Εἰκ.: Ἀλ. Κοντοπούλου

ἦερες, θὰ ρθεῖ, δὲ θὰ ρθεῖ, θάνατι ἄσπρος, μαῦρος ἡ κόκκινος; Ὁ ἀνοίξει τώρα τὴν πόρτα, ἡ δὲ θάρρει ποτέ; Μὴν ταρᾶ, σὰν ἐκείνη πὺν νιώθει, ὅταν βλέπεις ἓνα πολὺτιμο γυὰ λινό βάσο νὰ πέφτει, λίγο πρὶν σπᾶσει.

—Τὸ «ἱστορικό», ἀκούστηκε νὰ μιλά ὁ γιατρός.

Καὶ κοιτοῦσε τὴν ἄρρωστη καλὰ-καλὰ, σὰ νὰ τὴ ρώταγε, σὰ νὰ περίμενε ἀπόκριση.

—Ποῖο ἱστορικό; εἶπε ξεψυχισμένη αὐτὴ.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔρχονταν ἀπὸ πολὺ μακριὰ κ' ἦταν κατάφορτη ἀπὸ παιδικὲς μνήμες κ' ἔρωτικά χαμόγελα.

—Τὸ ἱστορικό! Ξανάπε ἡ κείνος.

Τὸ ρῶτημα ζωγραφίστηκε στὸ κίτρινο πρόσωπό τῆς, τοῦ χάρισε λίγο ρόδινο χρῶμα: Ἐννοεῖτε τὸ ἱστορικό τῆς ζωῆς;

—Ὅχι, δὲ μᾶς ἐνδιαφέρει τόσο αὐτὸ, εἶπε γλυκὰ ὁ γιατρός. Κ' ἓνα χαμόγελο κυμάτισε στὴν ἀσπρη τοῦ μπλοῦζα. Τῆς ἀσθενεῖας σας θέλουμε.

Ἡ γριά πετάχτηκε νὰ μιλήσει, μὰ δὲν ὑπῆρχε ἀσθένεια, ἦρθε ἀπὸ τὴν ἐσθνικά καὶ ἀνέλπιστα. Ἐτσι, χωρὶς εἰδοποίηση, τὸ αἶμα εἶχε ἀρχίσει νὰ τρέχει ποτάμι...

—Σσστ! πετάχτηκαν ὅλες μαζί οἱ ἄσπρες σκιὲς μὲ τὰ κόκκινα στόματα. Καὶ ρίχτηκαν νὰ διώδουν ἐκεῖθε τὴ μᾶνα, τότε μόνις εἶχανε καταλάβει πῶς δὲν ἔπρεπε κείνη νὰ στέκει ἐκεῖ, ζημιὰ ἔκανε τοῦ παιδιοῦ τῆς, τῆς τῶλεσαν καὶ τῆς τὸ ξανάλεγαν, τὴν παρακαλοῦσανε μαλακά, τρυφερά, μὰ πὺν νὰ τὸ νιώσει αὐτὴ! Γάντζωσε

στὰ κάγκελα τοῦ κρεβατιοῦ—καὶ δὲν ἔλεγε νὰ κουνήσει.

—Μάνα διψῶ... φώναξε τότες ἡ ἄρρωστη: κ' ἀπλώσε τὸ χέρι τῆς νὰ πιάσει, νὰ σφίξει ἀτέλειωτα τὸ γέρικο μπτοικό χέρι.

—Νὰ τελειώνουμε! ἀκούστηκε ψυχρὴ ἡ φωνὴ τοῦ γιατροῦ. Πέστε μας, κορίτσι μου, δὲν εἶχατε ἐνοχληθεῖ ποτέ, δὲν εἶχατε θῆκατε ποτέ πόνους... Πῶς συνέβησαν, τελοςπάντων, ὅλα αὐτά;

—Διψῶ, δόγγηξε ἡ κοπέλα. Τὸ λαρυγγί τῆς εἶχε φρυγανιάσει, δὲν εἶχε μὴν σάλιο νὰ καταπιεῖ.

Οἱ ἄσπρες σκιὲς ἀπελπίστηκαν, σὺρθηκαν γιὰ νὰ φύγουν. Ὁ γιατρός τῆς κοιτάζε αὐστηρά, τῆς κάρφωσε μὲ τὸ βλέμμα τὸν σπῆ τῆς. Ὑστερα ξαναρώτησε:

—Διψᾶτε; καὶ ψευτογέλασε. Κι αὐτὸ θὰ γίνε, θὰ σὰς δώσουν σὲ λίγο νὰ πῆτε, ὅσο θέλετε. Μὰ τώρα δὲν κάνει. Θὰ σὰς πῶ ἐγώ, ποτέ, μὴν διαλέστε... Μόνο πῆτε μου, τώρα, πῶς εἶνε... πῶς ἦσαν τὰ περιστατικά;

Ἡ κοπέλα τὸν εἶδε κατὰμᾶτα, ἓνα σακατεμένο νεκρὸ βλέμμα καρφώθηκε πάνου του. Μὰ ναι, τίποτα δὲν ὑπῆρχε, μόνις κάποιοις θαῦς πόνους γιὰ κάποιον χωρισμό. Κ' ἦρθε τότε στὸν παγωμένο τὸ θάλαμο καὶ πεταλούδισαν κατὰ ζεστὲς μνήμες, ἓνας ἀνθόσπαρτος κήπος φυτεύθηκε δῶ, κατὰ σιγανὴ μιμητὴ, σὰν παραμιλημάτα. «Φεύγετε, λοιπὸν, τ' ἀποφάσισες». «Ναί, ἔτσι πρέπει... Τὸ μέλλον μας ὅλο κρεμάστηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ φυγή». «Κ' ἡ ἀγάπη μας; τί θὰ γίνε αὐτὴ;». «Βέβαια, κι' αὐτὴ δὲ

θὰ ξεχαστεῖ: ἴσα-ἴσα γιὰ χάρη τῆς εἶναι πὺν γίνονται ὅλα...». «Κ' ἐγώ... ἐγώ, ποὺ ἡ ζωὴ μου ὀλόκληρη βοήθηκε δὲ μὲν μαζὶ σου... κ' ἐγώ, ποὺ κομμάτι τῆς σάρκας μου εἶσαι σύ, κ' ἐγώ... τί θ' ἀπογίνω μόνη, ἐγώ;». Κλάματα, πολλὰ κλάματα ἦσαν στὸ θάλαμο, πλημμύρισαν τ' ἄρρωστημένα μᾶτια, ράντισαν τὴν κίτρινη ἀτμόσφαιρα τῶν ἡλεκτρικῶν, θόλωσαν τῆς ὀλᾶσπρες μπλοῦζες. Τὸ φεγγάρι γλύστρησε ὑε λιχρὸ ἀπ' τ' ἀπέραντο τζάμι κ' ἦταν τὸ ἴδιο ψυχρὸ, ὅπως τότε, τὴν τελευταία φορὰ. Ἐπειτα, βῆκε στὴ μέση τὸ φῶμα. Ἦταν ἓνας ὠραίος ταφᾶς πανάκριδος, κ' εἶχε ἀγοραστὴ ἐπιτοῦτο—ἐπιτήδεος γιὰ τὸν ἐρχομό του. Ἡ κοπέλα θάκανε ἓνα ὠραῖο φῶμα—καὶ θὰ τῶραβε φανταχτερὰ καὶ θὰ τὸ φοροῦσε μόνο γιὰ κείνον, ἀρκεῖ νάφτανε κάποτε, ἀρκεῖ νάρχονταν... Θάβγαине στὴν ἀκρογιαλιά καὶ θὰ τὸν προσέμενε, μὲ τὸ ταφαδένιο τῆς δεινρο... Τί ὠραία πὺν ἦταν, ἀλήθεια, τότε, τὰ παιδικὰ χρόνια! Κυνηγίνονταν σὲν χοροπηδοῦσαν ἀνάμεσα στὸς κορμούς τῶν κατὰφορτων δέντρων. Μηλιές, ροδακινιές, ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές—καὶ λουλουδία, λουλουδία—μὴν εὐφροσύνη χιλιόχρωμη. Τὸ πᾶντο φιλή, τὰ διαβάσματα, οἱ περιπάτοι στὴν ἀκρογιαλιά, τὰ χαριόσυνα δεινρα... Τάχα θὰ γύριζαν ποτέ, θὰ τὰ ξαναζοῦσε στὴ μνήμη τῆς δίπλα του; Συννεφιά ἦτανε μέσα τῆς, πολλὴ συννεφιά. Καὶ διψοῦσε, διψοῦσε πάρα πολὺ, τὸ λαρυγγί τῆς εἶχε στεγνώσει. Στόμα καὶ γλῶσσα τῆς πάλαιδαν, ἔρεβαν γιὰ λίγο ὕδρ. Τὸ κορμὶ τῆς ὀλᾶ-

κερο τόνιωσε σὰν ἓνα τεράστιο στόμα, πὺν διψοῦσε, λαχταροῦσε λίγο νερό, λίγη ζωή... Καὶ κολλοῦριάζονταν σὰν τὸ ἀπείριστο τὸ ζωντανό, ποὺ δρέθηκε σ' ἐρημιά κι ἀναζητοῦσε μάταια τὴν πηγὴ. Λοιπὸν, ναι, θὰ πεῖ πῶς δὲν ἦταν καθόλου καλὰ, ἦταν πολὺ ἀσχημα, γιὰτὶ μὴν ἀπέραντη χαλνωση, σὰν παραλυσία, λιάνιζε ὅλη τὴν ὑπαρξὴ τῆς, μὴν ἀγκούσα τὴν ἐπνιγε, μὴν φαρμακερὴ ἀναπνοή. Καὶ διψοῦσε, διψοῦσε ἀτέλειωτα. «Γιατὴρ... παραμιλοῦσε καὶ παρακάλεγε. Πές τους νὰ μοῦ δώσουν λίγο νερό. Λίγο, νὰ, τόσο δᾶ, μὴν σταλίσουν. Πεθαῖναι, καταλαβαίνεις; Εἶσαι νέος καὶ σύ, δὲ βέλεις δέβαια νὰ μ' ἀφήσεις νὰ πεθάνω, ἔτσι δὲν εἶναι; Ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω, τὸ καταλαβαίνεις αὐτό... Εἶμαι νέα—καὶ μπορῶ νὰ τὸν καρτερῶ... γιὰτὶ θὰ ρθεῖ... τὸ ξέρω, θὰ τελειώσουν κάποτε οἱ σπουδὲς του—καὶ θὰ γυρίσει... τί θὰ κάνει; θὰ ρθεῖ... Κράτησέ με, λοιπὸν, στὴ ζωὴ, μὴ μ' ἀφήσεις... κ' ἐγὼ δὲ θὰ ξεχάσω τὴν καλὸσύνή σου. Ἐχῶ τὸ φῶμα... Μπορῶ νὰ στὸ δώσω, νὰ στὸ χαρίσω, γιὰ τὴ γυναῖκα σου... Δὲν ἔχω τίποτες ἄλλο—καὶ ξέρω τὴν ἀξίει γιὰ μένα αὐτό, μὰ ἔλα πὺν πρέπει νὰ ζήσω; Ζήσε μου τὴν χαρὴ, ἄσε με νὰ ζήσω καὶ σοῦ τὸ δῶμα... Μὰ τί μὲ κοιτᾶς ἔτσι; Δὲν τὸ μπορεῖς; Μὰ τότε, τί σπουδάζεις καὶ σύ; Τὴν τῶλεσε τὸ χαρτί; Οἱ ἄσπρες σκιὲς διαλύθηκαν ἀπ' ὀπάνω τῆς σιγὰ-σιγὰ, σκόρπισαν τῆς ρούφηξαν οἱ διάδρομοι.

—Μάνα! φώναξε τότες. Σήκω, πῆγαινε σπῆτι, φέρε τὸ φῶμα, μὴν ἀργεῖς. Φέρτο! Λέω

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΚΟΣ

Γεννήθηκε στὸ Ἀγρίνιο τὸ 1914 καὶ σπούδασε Νομικὰ καὶ Φιλολογία. Ἀπὸ τὸ 1936 ἔγκαταστάθηκε στὴν Ἀθήνα, ὡς μόνιμος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. ἔχει συνεργασθῇ στὰ γνωστότερα λογοτεχνικά περιοδικὰ τῆς χώρας καὶ δραβεῦθηκε ἡ ἐπαινεθῇ ἐπανελημμένως σὲ φιλολογικὸς διαγωνισμούς (περιοδ. «Ἐδδομάς» καὶ «Ἐκείνημα», 1933, «Ἐσπερος», 1937, «Μορφές», 1950, ἔφη, «Καθήμενῶν», 1951, Καλοκαίρινο Θεατρικὸ 1951) κ.ά. Σὲ διβλία ἔχουν κυκλοφορήσει τὰ ἔργα του: «Στὴν καινούργια μας γειτονιά», διηγήματα (1944), «Κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ», μυθιστόρημα (1950), «Ὁ πᾶσος νεκρός», διηγήματα (1953) κ.ά. ἔχει ἐπίσης ἐπιμελήσῃ τὸν 21ο τόμο τῆς «Βασιλικῆς Βιβλιοθήκης». Σήμερα εἶναι τακτικὸς συνεργάτης τῆς «Νέας Παγκοσμίου Ἐγκυκλοπαίδειας», ποὺ ἐκδίδει ἡ Μορφωτικὴ Ἑταιρεία Ἀθηνῶν.

νὰ τοῦ τὸ δώσω, τ' ἄκουσες; Τί νὰ κάνω; Θὰ τοῦ τὸ δώσω, γιὰτὶ πρέπει νὰ με κάνει καλά. Ἐμπρός, σῆκω, τί κάθουσαι; Τί μὲ κοιτᾶς ἔτσι καὶ σύ;

Ἡ μαυροντυμένη σκιά σπρόκθηκε, γύρισ' ἐκεῖθε τὸ πρόσωπο, σὺρθηκε ἀργὰ στὸ διάδρομο, ἀφήνοντας πίσω τῆς κατὰ πνιγμένους ἀντίπαλους, σὰ στεναγμούς.

Στὸ θάλαμο ἐπέλυνε ἡ σιγή. Μὴν σιγὴ νεκρική, ποὺ κύλησε ριγνῆλα πάνου ἀπὸ τὰ κίτρινα φῶτα τῶν ἡλεκτρικῶν καὶ τυλίξε τ' ἄσπρα σεντόνια, σὰ σάβανο. Καὶ τότε, τὸ τρεμουλιαρικό ἄρρωστο χέρι σὺρθηκε κάτου ἐκεῖ, στὴν κοιλία, σὰν κάτι ν' ἀναζητοῦσε λαχταριστὰ, λίγο πάγο, λίγο νερό, λίγη βροσιά. «Διψῶ...» ἀκούστηκε μὴν φωνή, σὰ τελευταία ἀπελπίσια, ποὺ πνίγηκε στὸ κενό. Τὸ χέρι ψαχούλεψε, ψαχούλεψε... Μὰ δὲν ἐβρίσκε τίποτα, ὁ πάγος εἶχε πιά λυώσει—καὶ τὸ νερὸ ἦταν σφιχτὰ κλεισμένο, δὲν ἔλεγε νὰ βγεῖ ἔξω, νὰ πλημμυρίσει τὰ δάχτυλα. Καὶ τὸ χέρι ἐξανόθε στὴ θέση του, εἶχε κλέψει μὴν τόση δᾶ, ἀνύπαρκτη σταγονίτσα, τὴν ἔφερε στὰ φρυγμένα, κατὰ-ξέρα χεῖλη, ποὺ διψοῦσαν καὶ ξεδιψοῦσαν, καθὼς ἐγλύφαν καὶ ρουφούσαν τὰ λείψανα τοῦ νεροῦ. Ὑστερα, τὰ νεανικά δάχτυλα σταμάτησαν ἀπραχτὰ—καὶ στὰ χεῖλη ἀπλώθηκε ἓνα ἀπέραντο γλυκὸ χαμόγελο.

Ὁ πραινὸς ἥλιος εἶχε γλυσταίσει κι αὐτὸς, ἀπαράχατὰ ὅπως τὸ χτεσινὸ φεγγάρι, ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀπέραντο τζάμι. Μὰ δὲν ἦταν ψυχρὸς ἴσα-ἴσα ποὺ σκόρπισε μὴν γλυκεῖα θαλπωρὴ στ' ἀγορευτικὴ κρεβάτια. Μὴν τοῦ ἀχτίδα εἶδε τ' ἀδειοκρεβάτι, στάθηκε λίγο, σὰν παραξενεμένη, κ' ὕστερα ἔτρεξε καὶ καρφώθηκε στὴ λευκὴ πινακίδα. Τ' ὄνομα ἦτανε πάντα ἐκεῖ, κάτι φιλά, ἀνορθόγραφα γράμματα, διαστικά ἀραδιασμένα πάνου ἀπὸ τὰ πηδηχτά βέλη τῆς «πορείας τοῦ πυρετοῦ».

Στὸ διάδρομο ἀκούγονταν κλάματα—καὶ τὸ δωματὶ μὲ τὸ ταφαταδένιο ὕψασμα κείονταν καταγής, προσκυνοῦσε καὶ ὀλοφύονταν κι αὐτὸ, δίπλα στὴ μαυροντυμένη σκιά...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΚΟΣ

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΑ

Γιατί οι άνθρωποι πρωτοφόρεσαν το ωραίο αυτό κόσμημα

Η ΑΝΑΓΚΗ του να έχω κα-
νείς πάντοτε επάνω του
κάτι που να πιστοποιή
την ταυτότητά του, και ένα
μέσον που να καθιστά επίση-
μες όλες τις πράξεις του, έ-
κανε τους ανθρώπους να έπι-
νοήσουν τα δαχτυλίδια.

Στην αρχή χρησιμοποιού-
σαν τα δαχτυλίδια για σφρα-
γίδες. Με τον καιρό όμως έξε-
λίχθηκαν σε κοσμήματα. Όσο
τόσο διατηρήσανε πάντοτε τον
επίσημο χαρακτήρα που τους
έδωσε την αρχική τους χρήση.
Ο Φαραώ, όταν έκανε πρωθυ-
πουργό τον Ιωσήφ, για να έπι-
σημοποιήσει την πράξη του
αυτή, του έστειλε ένα δαχτυ-
λίδι. Κι' ο Μέγας Αλέξανδρος
πεθαίνοντας, έδωσε στο στρα-
τηγό του Περδίκκα το δαχτυλί-
δι του, υποδεικνύοντας έτσι
αυτόν ως διάδοχό του.

Όλη η αρχαιότητα είναι
γεμάτη από τέτοια παραδείγ-
ματα από τα οποία φαίνεται
η συμβολική χρήση των δαχτυ-
λιδιών. Αυτό ήταν κι' η άφορ-
μή ώστε να θεωρηθεί το δα-
χτυλίδι ως σύμβολο ισχύος.
Στα πολύ παλιά χρόνια, το
μικρό κόσμημα που στολίζει
σήμερα τόσα κομμάτια χεράκια,
έθεωρείτο ιερό. Πάνω του ή-
τανε σκαλισμένα τα πρόσωπα
θεών και ημίθεων. Σε όλους
τους θρύλους της αρχαιότη-
τας, τα δαχτυλίδια παίζουν
μεγάλο ρόλο, μεγαλύτερο από
κάθε άλλο κόσμημα. Είναι
γνωστός ο θρύλος του Πολυ-
κράτη:

Ο τύραννος της Σάμου Πολυ-
κράτης για να εξευμενίσει
τη θεά Τύχη, αποφάσισε να
θυσίαση το προσφιλέστερο αν-
τικείμενό του: ένα δαχτυλίδι
στολισμένο μ' ένα σμαράγδι,
σκαλισμένο απ' τον καλλιτέ-
χνη Θεόδωρο Σάμιο. Το έριξε
έτσι λοιπόν στη θάλασσα, ελ-
πίζοντας ότι έτσι θα εξευμέ-
νιζε την Τύχη και ότι θα απο-
καθιστούσε, με τη λύπη που
ένοιωσε για την απώλεια του
δαχτυλιδιού του, την Ισορρο-
πία που πρέπει να βασιλεύει
μεταξύ της ανθρώπινης ευτυ-
χίας και δυστυχίας. Οι θεοί
όμως άρνήθηκαν τη θυσία του
και μία μέρα, καθώς ο Πολυ-
κράτης έτρωγε, ένα θαυμάσιο
ψάρι, βρήκε μέσα στην κοι-
λιά του το δαχτυλίδι που εί-
χε πετάξει στη θάλασσα. Έ-
τσι η Τύχη του απέδειξε πως
δεν εξευμενίζεται με υλικές θυ-
σίες και πως οι ευτυχίες κα-
θώς και οι δυστυχίες, έγιναν
για όλους τους ανθρώπους.

Με το πέρασμα των αιώνων
τα δαχτυλίδια πήρανε μία άλ-
λη σημασία και έγιναν ση-
μεία ενώσεως και δεσμού ά-
γαπης. Έτσι, με το να δίνει
κανείς το δαχτυλίδι του έθεω-
ρείτο σ'α να δίνει τον ίδιο τον
εαυτό του. Από κει προήλθε
η συνήθεια να ανταλλάσσου-
νται δαχτυλίδια κατά τους άρ-
ραβώνες.

Στην αρχή τα δαχτυλίδια
ήσαν διπλά, ενώμένα σε ένα.
Κατόπιν όμως χωρίστηκαν και
αργότερα άρχισαν να τα δια-
κρίνουν και να τα στολίζουν

● Μερικοί τύποι αρχαίων δαχτυλιδιών: 1. Ρωμαϊκό δαχτυ-
λίδι με κλειδί, 2. Άλλο κλειδί της ρωμαϊκής εποχής, 3. Ίου-
δαϊκό δαχτυλίδι του ΙΖ' αιώνα, 4. Όρειχάλκινο ΙΕ' αιώνα.

με πολύτιμα πετράδια. Τ'α-
πιο παρόμοια ήταν τα δαχτυ-
λίδια των άρραβώνων των Έ-
βραίων. Η πέτρα τους παρί-
στανε ένα σπίτι με τη στέγη
του, τα παράθυρά του και με
τις λέξεις: «Καλό άστρο». Τα
δαχτυλίδια των πρώτων Χρι-
στιανών και προπάντων των
Βυζαντινών, ήταν εξαιρετικά
πολύτιμα. Τα έφτιαχναν τό-
σο πλατείαι, που έμοιαζαν με
περιλαίμια σκύλων. Στη μέση
τους έξείχε ένα ροδαίοδεο κό-
σμημα, ή ένα άστρο πάνω στο
όποιο ήτανε χαραγμένη ή έλ-
ληνική έπιγραφή: «Ενώσις».
Επίσης στο ίδιο άστρο επά-
νω ήταν χαραγμένα τέσσερα
πρόσωπα: Οι δυο σύζυγοι,
εulογούμενοι από το Χριστό
και την Παναγία. Το άλλο μέ-
ρος του δαχτυλιδιού ήτανε δι-
αίρεμένο σε έφτα κομμάτια,
που στο καθένα ήτανε χαραγ-
μένη μία απ' τις εφτά μεγα-
λες γιορτές της χριστιανωσί-
νης. Επίσης στην εξωτερική
περιφέρεια του δαχτυλιδιού ύ-
πήρχε ή ακόλουθη έπιγραφή:
«Θεέ, προστάτευσε τους δού-
λους σου...» Στην έσωτερική
δὲ περιφέρεια: «Σου παραδί-
δω την γαλήνην μου», και τα
ονόματα των συζύγων.

Κατά το μεσαίωνα ή μόδα
των έπιγραφών στα δαχτυλί-
δια διαδόθηκε πολύ. Μερικές
από τις φράσεις που έχαραζαν
σ' αυτά ήτανε χαριτωμένες και
έξυπνες: «Σας παραδίδω την
καρδιά μου και τα πάντα» ή
«θα σου είμαι τόσο πιστός,
όσο θα είναι πιστός και ο θά-
νατος προς μένα».

Την ίδια εποχή έφτιαχναν
και εξαιρετικής τέχνης δαχτυ-
λίδια που μέσα στην πέτρα
τους υπήρχε, σε μικρογραφία,
ή εικόνα του προσφιλεστέρου
προσώπου. Χάρη σ' ένα μικρο-
σκοπικό ελατήριο, ή πέτρα ά-
νοιγε και φανερωνόταν ή ει-
κόνα.

Τα δαχτυλίδια προσφέρον-
ταν ή ανταλλάσσονταν πολλές
φορές σε ένδειξη στενής φιλίας
ή άλλων μυστικών δεσμών.
Δαχτυλίδι έπέρασε κι' ο Ίη-
σούς στο χέρι της Αγίας Αι-
κατερίνης για να συμβολίση
την πνευματική του ένωση με
την αγία αυτή γυναίκα. Τη
σκηνή αυτή αναπαρέστησαν
σε θαυμάσιους πίνακες οι με-
γαλύτεροι ζωγράφοι του Με-
σαίωνα και της Αναγεννή-
σεως.

Το δαχτυλίδι δεν συμβόλιζε
μόνο τους δεσμούς των ανθρώ-

πων. Σιγά - σιγά άρχισε να
συμβολίζει κάθε δεσμό ακόμα
και μεταξύ διαφόρων λαών.
Στη Βενετία συμβόλιζε το δε-
σμό ενός λαού με ένα στο-
χείο της φύσεως: τη θάλασ-
σα. Σχετικά γίνονταν κάθε χρό-
νο, την ημέρα της Άννιηςμε-
ως, μία από τις πιο περιέργες
και πιο μεγαλοπρεπείς έορ-
τές. Ο δόγης της Βενετίας,
όρθιος στο δογικό πλοίο, πε-
ριστοιχισμένος απ' όλους τους
ευγενείς της Γαληνοτάτης Δη-
μοκρατίας, ενώ ο λαός παρα-
κολουθούσε από τις άκτες των
διωρύγων, άρραβωνιάζονταν
την... Άδριατική θάλασσα, ρί-
χνοντας μέσα στα νερά της
το χρυσό του δαχτυλίδι. Τη
γιορτή αυτή την είχε καθιε-
ρώσει ή παντοδύναμη Ένετι-
κή δημοκρατία, για να συμβο-
λίση την κυριαρχία της πάνω
στο ύγρο στοιχείο.

Ός τον περασμένο αιώνα
τα δαχτυλίδια έχρησιμοποιου-
όντο και για το σφράγισμα
της ανακωχής ή της ειρήνης
μεταξύ δυο λαών. Η τελευ-
ταία συνθήκη που σφραγίστη-
κε με δαχτυλίδι ήταν της ει-
ρήνης μεταξύ Γαλλίας και Γερ-
μανίας μετά τον πόλεμο του
1870 που υπέγραψαν ο Βί-
σμαρκ και ο Φάβο. Το γεγο-
νός συνέβη ως έξης: Τη στιγ-
μή που ο Φάβο — αντιπρόσω-
πος της Γαλλίας — έπρόκει-
το να δάλη τη σφραγίδα του
πάνω στη συνθήκη, αντελήφθη
ότι δεν την είχε μαζί του.
«Σφραγίστε τη με το δαχτυ-
λίδι σας», του είπε τότε ο Βί-
σμαρκ. Έτσι και έγινε.

Τα δαχτυλίδια χρησιμοποι-

ήθηκαν έλλοτε και για φυλα-
χτά. Κατά το μεσαίωνα οι
μάγοι έδιναν δαχτυλίδια στους
πελάτες τους για να τους κά-
νουν ν' αποκτήσουν υπερφυσί-
κες ιδιότητες. Σε μερικά απ'
αυτά ήτανε σκαλισμένα τα ση-
μεία του ζωδιακού κύκλου.
Άλλα πάλι είχαν επάνω τους
πέτρες οι οποίες προφύλασσαν
όποιον τα φορούσε απ' όλα
τα δηλητήρια και άλλα είχαν
μέσα κρυμμένο δραστικό δη-
λητήριο. Όταν φορούσε κα-
νείς ένα τέτοιο δαχτυλίδι και
ήθελε να δηλητηριάση κανέ-
να, έφτανε να του σφίξη το χέ-
ρι και να το τρυπήση λίγο
με την πέτρα του.

Πάνω στους θρύλους για τα
διάφορα δαχτυλίδια έχει δη-
μιουργηθή μία δολόκληρη φιλο-
λογία. Κάθε λαός, έχει και
τους δικούς του θρύλους και
τους δικούς του παραδόσεις.
Όπως όμως εί-
ναι γνωστό, οι παραδόσεις
των λαών μοιάζουν πολύ με-
ταξύ τους κι' έτσι, δεν είναι
καθόλου παράδοξο και την ελ-
ληνική παράδοση για το δα-
χτυλίδι της μάνας, να τη βοη-
θάνε παραλλαγμένη σε μ'ά
ξένη λογοτεχνία.

Και στην Ελλάδα ως σή-
μερα τα δαχτυλίδια παίζουν
σπουδαίο ρόλο στη ζωή των
ανθρώπων. Και ή δημοτική
ποίησι και οι ποιητές εξύμνη-
σαν το δαχτυλίδι του άρρα-
βώνα και του γάμου. Ένα
απ' τα ωραιότερα τραγούδια
είναι κι' αυτό του ποιητή Μα-
λακάση, που δημοσιεύουμε.

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΣ

Ένας χήρος παρίσταται
σε μία πνευματιστική συνε-
δρίασι, και ζητά να έρθη σε
έπαφή με το πνεύμα της γυ-
ναίκας του. Υστερα από λή-
γη ώρα, το μέντιουμ φωνά-
ζει:

— Έν τάξει, άκούω τη γυ-
ναίκα σας που χτυπάει.

— Αί, κάνει ο χήρος, με
ένδιαφέρον. Κάί... ποιόν χτυ-
πάει τώρα;

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ

Στο άτελιέ ενός διάσημου
γλύπτη:

— Μά, πώς κάνετε, άγα-
πητέ μου μάιτρ, για να φτιά-
ξετε αυτά τα άριστουργήμα-
τα; ρωτά μία κυρία.

— Είναι άπλουστατο, ά-
γαπητή μου φίλη. Παίρνω έ-
να κομμάτι μάρμαρο, και ά-
φαιρώ απ' αυτό ό,τι του πε-
ρισσεύει!

Το δαχτυλίδι του γάμου

Το πήρε από το χέρι της μία μέρα
Και τόβαλε στο κρινοδαχτυλό της.
— Για κύτταξε, μου πάει, καλή μητέρα;

Κι' επάνω στο χιονάτο μάγουλό της
Ζωγράφισε τα κρύφια δειρά της.
Ροδάτη ή παρθενιά σαν αίμοστατης.

— Μή διάζεσαι, ψυχούλα μου, από τώρα
Και συ θα το φορέσης μία ημέρα
Κι' ευλογημένη άς είν' εκείνη ή ώρα

Όμως στο λέω με πόνο, σά μητέρα,
Όσο λαμπρό σου φαίνεται, δεν είναι
Το δαχτυλίδι αυτό, χρυσά μου κρίνε.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΡΑΔΥΝΑ

● Αυτό το φόρεμα χορού του Ζάκ Γκρίφ είναι μεταξύ κοντού και
μακρυνού βραδυνού. Είναι καμωμένο από άσπρο τούλι και γαρ-
νιρισμένο με βελούδινη κορδέλα κεντημένη. Πολλές σειρές από
την ίδια κορδέλα σχηματίζουν κορσελέ. Οι μπρετέλες είναι επί-

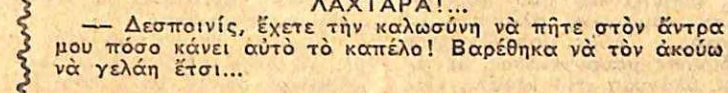
σης από κορδέλα. Ο μπουστός σχηματίζει πυκνή σούρα. Η
φούστα επίσης σουρωτή (ή και πλισέ). Το φόρεμα αυτό είναι
χαρακτηριστικό για το νέο μακρος που λανσάρεται φέτος. Α-
πέχει απ' το έδαφος έως μία σπιθαμή. Το μοντέλο συνοδεύεται
από πρωτότυπα μοντέρνα κοσμήματα. Βραχιόλι και κολιέ άπο-
τελούνται από πολλές σειρές μαργαριτάρια που περνούν με-
σα από ανάλογη μεγάλη άγκράφα. Πέδιλα βραδυνά, γυμνά

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

4

ἀρχίσανε νὰ τραγουδᾶνε δυνα-

ΣΜΟ (... ΤΑ ΕΙΔΑΤΕ ΠΩΣ ΚΥΤ-

«Σαῖν!» — καὶ γύρισε ἡ ἀλυσίδα ἡ ζωντανή, δεμένη καὶ λυτή, περνοῦσε σὰν ἀνθὺν δυνε-
ροῦ ποῦ δὲ σθίγει, σὰν ἄρωμα
ποῦ ὅλο φεύγει κι', ὅλο μένει
περνοῦσε — κομπολόι ἀνθρώπων
μὲς τὰ χέρια τὰδράκα τῆς συλ-
λογισμένης μοίρας... Κ' οἱ κά-
μποι τοῦ ἦταν ἀφροσταλίδες ἀ-

ρεούνται πίσω απ' τις πλάτες
των δουνών... Και καθώς π
γαίνανε σκιρτώντας ρυθμ
κάτω από μιαν ανίδωτη βερό
τά μαγεμένα πλάσματα, αν
σάκινα θατιά κι' η πνοή του
έλεγε: «Είμαστε νέοι, νέοι, νέ
και γεροί! και ωραίοι! και δ
μας μέλλει γιατί γυρίζου
που πάμε!... και που πάμε,

ΧΑΝΕ ΦΟΡΕΣΕΙ ΕΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥ-
18

— Τα μοντέλα που κατασκευάζουμε προορίζονται κυρίως για τη γυναικεία πελατεία...

στάσι από λαδόπαννο...

Σε λίγο άρχισαν πάλι τὰ βιο-
λιά κι' ὁ Μίμης πήρε τὴ Λιό-
λια νὰ χορεύουν... Δὲ μίλησε
ὁ Νίκος, μὰ εἶδε τὴ Λιόλια νὰ
τὸν κυττάξῃ μὲ κἀτὶ μάτια σὰ
νὰ τὸν ἀρωτοῦσαν μ' ἀπορία
θλιμμένη: «Γιὰτὶ ἀφήνεις νὰ μὲ
πάθῃ αὐτὸς ἀπὸ κοντὰ σου!...»

Τοῦ ἦρθε νὰ κἀμῃ ἕνα σάλτο
νὰ τὴν ξεναρπάξῃ ἀπ' τὰ χέρια
τοῦ Μίμης. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή
τὸν ἔπιασε κάποιος ἀπ' τὸν
ἀγκώνα: ἕνας φίλος ποὺ τὴν
ἔβλεπε κ' ἦτον ὁλο χα-
ρά ποὺ τὸν εὑρίσκε ἐδῶ — ὁ
Ντίνος—ἕνα παιδί γλυκὸ μὲ
δύο μάτια σὰν ἐλίτσες ποὺ δὲν
ἀφῆσαν καθόλου ἀσπράδι στὶς
ἀκρές, ψηλοῦτσικος, μὲ μιά μέ-
ση τόση δά, ποὺ περπατοῦσε
ἴσιος-ἴσιος σὰ λαμπάδα. Τὸν
ἔπιασε ποὺ λὲς στὴν κουβέντα
κ' ἔτσι ὁ Νίκος, χωρὶς νάκούῃ
τί τοῦλεγε ὁ Ντίνος, ἔβλεπε ἀ-
πὸ μακριὰ τὴ Λιόλια ποὺ τὴν
χόρευε ὁ Μίμης... Καὶ σὰν ἐπι-
τήδες ὁ Μίμης ἔκανε μικροὺς
μικροὺς τοὺς γύρους του κι' ὁ-
λο κατὰ τὴν ἄλλη μεριά τῆς
σάλας, γιὰ νὰ μὴν περνᾷ κον-
τὰ ἀπ' τὸ Νίκο...

Τώρα ποὺ τὴν ἔβλεπε τὴ Λιό-
λια μακριὰ του, σὲ χέρια ἀλ-
λουνοῦ, κ' ἐκείνον νὰ γέρονε ἀ-
ποπιάνας τῆς καὶ νὰ πίνῃ μὲ τὰ
μάτια του τὸ φῶς τῆς ὁμορ-
φίας τῆς, τώρα ποὺ φάνηκε πῶς
γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπε...

Ὡς τὰ τώρα εἶχε μεθύσει μὲ
τὸ ζεστὸ μύρο τοῦ κορμιοῦ τῆς
σὰν ἀπὸ κρασί μωσαχτό (ἄχ,
ὄχι! ἀπὸ βαρὺ κρασί μὲ ζά-
χαρη καὶ κανέλα), εἶχε γλυ-
καστῇ ἡ ψυχὴ του μὲ τὰ ὁλό-
δροσὰ τῆς νιὰς σὰν ἀπὸ πε-
πονιοῦ τῆς δροσερῆς τῆς γλύκας,
εἶχανε χαρὰ τὰ μάτια του τὸν
ὄλο ποὺ ἦτον πεσμένος μέσα
στὴ μαλλιὰ τῆς σὰ μέσα σ' ἄ-
γριο μέλι τοῦ βουνοῦ, σκοτει-
νὸ... τὸ στόμα τῆς, λιγωμένο
ὁδὸ μὲ θυσιὴν χαμόγελο λου-
λουδιῆς τῆς ψυχῆς ποὺ ἔδωκε ἀ-
μύλητο τραγούδι—λαχτάρα κι'
ἀγανία μαζί—ὅπως ὁλων τῶν
λουλουδιῶν τὰ στόματα:—πάν-
τα τὸ αἰσθανόταν νὰ φυλλο-
τρέμῃ μέσα του, μὰ τὶς περισ-
σότερες φορὲς στὰ χεῖλιά του
ἀπάνω... καὶ τὰ μάτια τῆς μὲ
τὶς τζιτζιφιένες κόρες, ποὺ μοιά-
ζανε νησάκια ἡλιοφίλητα σὲ πέ-
λαγος γαλατεῖον τὴν αὐγὴν, ἀ-
πονύχτερα ἄστρα σὲ κάποιον
οὐρανὸ χλωμό, αὐτὰ τὸν παίρ-
νανε μαζί τοὺς κάθε φορὰ ποὺ
ἤθελε τάντικρυσε, ὅπως παίρ-
νει ὁ οὐρανὸς τὸ σύννεφο κ' ἡ
θάλασσα τὸ καράβι—στὴν ἀγ-
καλιά τους... Ὅλ' αὐτὰ τὰ αἰ-
σθανόταν ὁ Νίκος ὡς τὰ τώρα,
μὰ τώρα μόνον κατάλαβε ὅτι τὰ
αἰσθανόταν—μὰ καὶ πάλι τὰ
αἰσθανόταν ὅλα μαζί, θαμπὰ
καὶ μπερδεμένα... Ἐβλεπε ὁ-
μῶς τώρα ἀληθινὰ, ἕνα—ἕνα,
αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ
ἦταν γι' αὐτὸν ἄλλες τόσες
κρίνες ἡδονῆς ἀλάλητης. Καὶ
συνάμα κατάλαβε βαθιὰ μὲς
τὴν ψυχὴ του πὺς ἦταν δικὰ
του, ὁλοδικὰ του, κατὰβθα δι-
κά του, περισσότερὸ ἀπὸ κάθε
ἄλλο πρᾶμα ποῦχε δικό του
στόν κόσμον, περισσότερὸ δικὰ
του κι' ἀπ' τὸν αὐτὸ του...

Κάτι βολοπόρφυρο νεφέλωσε
στὰ μάτια του μπροστὰ, σὰ
λιβάνι πυρωμένο ποὺ τὸν τύ-
φλωνε, τὸν ἐξόλιζε, τοῦρριχνε
μιά φλόγα σκοταδερὴ μέσα στο
μυαλό του...

Ἡ Λιόλια πέρασεν στὴν ἄλλη
ἄκρῃ τῆς σάλας χόρευε μὲ τὴν
καρδιά τῆς...
Περνοῦσαν ἄλλα ζευγάρια
μπροστὰ ἀπ' τὸ Νίκο: ἕνας κοκ-

κινόπρῶσπος μ' ὁλοστρόγγυ-
λο σαγόνι καὶ μακρὰ μουστά-
κια κρεμαστά, τὸ στόμα ἀνοι-
χτὸ νὰ παίρνῃ ἀέρα (ἴδιος κι'
ἀπαρτάχτος μπαμποῦνι),
κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του
μιά γεροντοκόρη στεγνὴ καὶ
σουδερῇ, μὲ τὴν πηγούνη καὶ
τὴ μὴτὴν σὰν τρυπάνια, ποὺ
κύτταξε τὸ μπαμποῦνι τῆς
σὰν μπεκάτος ἐρωτοτυπημένη
καὶ ξεροτηγανισμένη... Παραπί-
σω ἕνας ἀψηλὸς νέος ξεσταχια-
σμένος, σὰ φραντζόλα μακρου-
λῆ τῆς μύρας, μὲ μιά μικρὴ
κοντοσοῦπα ποὺ ἔμοιαζε μπε-
τίλλια: ἀπάνω στενὴ μ' ἕνα κε-
φαλάκι σὰν καρφίτας καὶ κάτω
φοῦσκα ἀπ' τὰ κολαροῦτὰ σαγ-
κουλιὰ τοῦ φουστανιοῦ τῆς· καὶ
σῆκωσε τὰ δύο τῆς χέρια ἡ μπε-
τίλλια, σὰν τάχυρῆνο σκονιάκι
τῆς μπουτίλλιας τοῦ «Κιάντι»,
γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ λαμὸ
τῆς φραντζόλας ποὺ χοροπῇ,
δοῦσε καμαρωτὴ, ἀλύγιστη κ'
ἀμνη... ἕνας μασκαρεμένος
δεδοῦνός μαυρογενέας, μὲ τρι-
χιές ὁλόγουρα στὸ κεφάλι, εἶχε
τυλιγμένη μέσα στὰ μπουνοῦ-
ζια του μιά σὰ δασκάλια καὶ σὰ
σκοπούξυλο καὶ μὲ μαλλιὰ σὰ
σκοῦπα — καὶ φανταζόταν ἴ-
σως τώρα αὐτὴ πὺς πετούσε
ἀπάνω σ' ἕνα ἀραβικό ὄλογο,
κλεμμένη ἀπὸ 'να «Βασίλειά τῆς
ἐρήμου»...

Τὶ γελοῖν ποὺ ἦταν ὅλοι
τους μὲ τὴν εὐτυχία τους σὰ
σοροῖτι πεσάλειμνῃ στὰ
μοῦτρα τους, ποὺ ἀποθέωνε ἀ-
κόμα καὶ τὴν ἀνοστή τῆς!
Τοῦρρόταν τὸ Νίκο νὰ τοὺς
δεῖρῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του.

Πέρασ' ἕν' ἄλλο ζευγάρι:
ἕνας σγουρομάλλης νέος καλο-
καμωμένος μὲ τὰ πόδια κολώ-
νες καὶ τοὺς ὤμους χυτοῦς, ἴ-
διος ἐφηβὸς ἀρχαῖος... καὶ τὰ
χεῖλιά του ἔσταζε φῶς ὁλόγλυκο
(ὅπως ὅταν σιγοπέφτῃ τὸ μελι
ἀπ' τὸ κουτάλι) ἀπάνω στὰν
θισμένο κεφάλι τῆς νιὰς του,
ποὺ ἦτον ξανθιά σὰ στάχυ ὀρι-
μὸ καὶ μὲ μάτια σκούρα μπλοῦ
σὰν κύανοι... Κύτταξε ὁ Νίκος
νὰ δῇ τὴ Λιόλια: χόρευε πάν-
τα στὴν πέρα ἄκρῃ μὲ τὸ Μί-
μη. Κάτι τῆς ἔλεγε ὁ Μίμης
καὶ αὐτὴ γελούσε, γέροντας τὸ
κεφάλι σὲ πλάι γιὰ νὰ μὴ ἀ-
ποδειχτῇ πὺς γέλαγε, μὰ ὁ Μί-
μης ἔσκυβε καὶ αὐτὸς ἀπ' τὸ
ἴδιο μέρος καὶ πὺς χαμηλὰ γιὰ
νάδραξῃ τὸ γέλιο τῆς...

Ἡ καρδιά τοῦ Νίκου μονο-
μιάς ἔσφιξε σὰ χουφτισμένη
στὰ νύχια ἐνὸς ὄντιου (... κ' οἱ
μεγάλεις τοῦ μαδιῆς φτεροῦγες
τοῦπαῖρναν τὴν ἀναπνοή). Ἡ

Ναυαγὸς τῆς ξηρᾶς.

Κάτι βολοπόρφυρο νεφέλωσε
στὰ μάτια του μπροστὰ, σὰ
λιβάνι πυρωμένο ποὺ τὸν τύ-
φλωνε, τὸν ἐξόλιζε, τοῦρριχνε
μιά φλόγα σκοταδερὴ μέσα στο
μυαλό του...

Ἡ Λιόλια πέρασεν στὴν ἄλλη
ἄκρῃ τῆς σάλας χόρευε μὲ τὴν
καρδιά τῆς...
Περνοῦσαν ἄλλα ζευγάρια
μπροστὰ ἀπ' τὸ Νίκο: ἕνας κοκ-

κινόπρῶσπος μ' ὁλοστρόγγυ-
λο σαγόνι καὶ μακρὰ μουστά-
κια κρεμαστά, τὸ στόμα ἀνοι-
χτὸ νὰ παίρνῃ ἀέρα (ἴδιος κι'
ἀπαρτάχτος μπαμποῦνι),
κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του
μιά γεροντοκόρη στεγνὴ καὶ
σουδερῇ, μὲ τὴν πηγούνη καὶ
τὴ μὴτὴν σὰν τρυπάνια, ποὺ
κύτταξε τὸ μπαμποῦνι τῆς
σὰν μπεκάτος ἐρωτοτυπημένη
καὶ ξεροτηγανισμένη... Παραπί-
σω ἕνας ἀψηλὸς νέος ξεσταχια-
σμένος, σὰ φραντζόλα μακρου-
λῆ τῆς μύρας, μὲ μιά μικρὴ
κοντοσοῦπα ποὺ ἔμοιαζε μπε-
τίλλια: ἀπάνω στενὴ μ' ἕνα κε-
φαλάκι σὰν καρφίτας καὶ κάτω
φοῦσκα ἀπ' τὰ κολαροῦτὰ σαγ-
κουλιὰ τοῦ φουστανιοῦ τῆς· καὶ
σῆκωσε τὰ δύο τῆς χέρια ἡ μπε-
τίλλια, σὰν τάχυρῆνο σκονιάκι
τῆς μπουτίλλιας τοῦ «Κιάντι»,
γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ λαμὸ
τῆς φραντζόλας ποὺ χοροπῇ,
δοῦσε καμαρωτὴ, ἀλύγιστη κ'
ἀμνη... ἕνας μασκαρεμένος
δεδοῦνός μαυρογενέας, μὲ τρι-
χιές ὁλόγουρα στὸ κεφάλι, εἶχε
τυλιγμένη μέσα στὰ μπουνοῦ-
ζια του μιά σὰ δασκάλια καὶ σὰ
σκοπούξυλο καὶ μὲ μαλλιὰ σὰ
σκοῦπα — καὶ φανταζόταν ἴ-
σως τώρα αὐτὴ πὺς πετούσε
ἀπάνω σ' ἕνα ἀραβικό ὄλογο,
κλεμμένη ἀπὸ 'να «Βασίλειά τῆς
ἐρήμου»...

Τὶ γελοῖν ποὺ ἦταν ὅλοι
τους μὲ τὴν εὐτυχία τους σὰ
σοροῖτι πεσάλειμνῃ στὰ
μοῦτρα τους, ποὺ ἀποθέωνε ἀ-
κόμα καὶ τὴν ἀνοστή τῆς!
Τοῦρρόταν τὸ Νίκο νὰ τοὺς
δεῖρῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του.

Πέρασ' ἕν' ἄλλο ζευγάρι:
ἕνας σγουρομάλλης νέος καλο-
καμωμένος μὲ τὰ πόδια κολώ-
νες καὶ τοὺς ὤμους χυτοῦς, ἴ-
διος ἐφηβὸς ἀρχαῖος... καὶ τὰ
χεῖλιά του ἔσταζε φῶς ὁλόγλυκο
(ὅπως ὅταν σιγοπέφτῃ τὸ μελι
ἀπ' τὸ κουτάλι) ἀπάνω στὰν
θισμένο κεφάλι τῆς νιὰς του,
ποὺ ἦτον ξανθιά σὰ στάχυ ὀρι-
μὸ καὶ μὲ μάτια σκούρα μπλοῦ
σὰν κύανοι... Κύτταξε ὁ Νίκος
νὰ δῇ τὴ Λιόλια: χόρευε πάν-
τα στὴν πέρα ἄκρῃ μὲ τὸ Μί-
μη. Κάτι τῆς ἔλεγε ὁ Μίμης
καὶ αὐτὴ γελούσε, γέροντας τὸ
κεφάλι σὲ πλάι γιὰ νὰ μὴ ἀ-
ποδειχτῇ πὺς γέλαγε, μὰ ὁ Μί-
μης ἔσκυβε καὶ αὐτὸς ἀπ' τὸ
ἴδιο μέρος καὶ πὺς χαμηλὰ γιὰ
νάδραξῃ τὸ γέλιο τῆς...

Ἡ καρδιά τοῦ Νίκου μονο-
μιάς ἔσφιξε σὰ χουφτισμένη
στὰ νύχια ἐνὸς ὄντιου (... κ' οἱ
μεγάλεις τοῦ μαδιῆς φτεροῦγες
τοῦπαῖρναν τὴν ἀναπνοή). Ἡ

Ναυαγὸς τῆς ξηρᾶς.

Κάτι βολοπόρφυρο νεφέλωσε
στὰ μάτια του μπροστὰ, σὰ
λιβάνι πυρωμένο ποὺ τὸν τύ-
φλωνε, τὸν ἐξόλιζε, τοῦρριχνε
μιά φλόγα σκοταδερὴ μέσα στο
μυαλό του...

Ἡ Λιόλια πέρασεν στὴν ἄλλη
ἄκρῃ τῆς σάλας χόρευε μὲ τὴν
καρδιά τῆς...
Περνοῦσαν ἄλλα ζευγάρια
μπροστὰ ἀπ' τὸ Νίκο: ἕνας κοκ-

κινόπρῶσπος μ' ὁλοστρόγγυ-
λο σαγόνι καὶ μακρὰ μουστά-
κια κρεμαστά, τὸ στόμα ἀνοι-
χτὸ νὰ παίρνῃ ἀέρα (ἴδιος κι'
ἀπαρτάχτος μπαμποῦνι),
κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του
μιά γεροντοκόρη στεγνὴ καὶ
σουδερῇ, μὲ τὴν πηγούνη καὶ
τὴ μὴτὴν σὰν τρυπάνια, ποὺ
κύτταξε τὸ μπαμποῦνι τῆς
σὰν μπεκάτος ἐρωτοτυπημένη
καὶ ξεροτηγανισμένη... Παραπί-
σω ἕνας ἀψηλὸς νέος ξεσταχια-
σμένος, σὰ φραντζόλα μακρου-
λῆ τῆς μύρας, μὲ μιά μικρὴ
κοντοσοῦπα ποὺ ἔμοιαζε μπε-
τίλλια: ἀπάνω στενὴ μ' ἕνα κε-
φαλάκι σὰν καρφίτας καὶ κάτω
φοῦσκα ἀπ' τὰ κολαροῦτὰ σαγ-
κουλιὰ τοῦ φουστανιοῦ τῆς· καὶ
σῆκωσε τὰ δύο τῆς χέρια ἡ μπε-
τίλλια, σὰν τάχυρῆνο σκονιάκι
τῆς μπουτίλλιας τοῦ «Κιάντι»,
γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ λαμὸ
τῆς φραντζόλας ποὺ χοροπῇ,
δοῦσε καμαρωτὴ, ἀλύγιστη κ'
ἀμνη... ἕνας μασκαρεμένος
δεδοῦνός μαυρογενέας, μὲ τρι-
χιές ὁλόγουρα στὸ κεφάλι, εἶχε
τυλιγμένη μέσα στὰ μπουνοῦ-
ζια του μιά σὰ δασκάλια καὶ σὰ
σκοπούξυλο καὶ μὲ μαλλιὰ σὰ
σκοῦπα — καὶ φανταζόταν ἴ-
σως τώρα αὐτὴ πὺς πετούσε
ἀπάνω σ' ἕνα ἀραβικό ὄλογο,
κλεμμένη ἀπὸ 'να «Βασίλειά τῆς
ἐρήμου»...

Τὶ γελοῖν ποὺ ἦταν ὅλοι
τους μὲ τὴν εὐτυχία τους σὰ
σοροῖτι πεσάλειμνῃ στὰ
μοῦτρα τους, ποὺ ἀποθέωνε ἀ-
κόμα καὶ τὴν ἀνοστή τῆς!
Τοῦρρόταν τὸ Νίκο νὰ τοὺς
δεῖρῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του.

Πέρασ' ἕν' ἄλλο ζευγάρι:
ἕνας σγουρομάλλης νέος καλο-
καμωμένος μὲ τὰ πόδια κολώ-
νες καὶ τοὺς ὤμους χυτοῦς, ἴ-
διος ἐφηβὸς ἀρχαῖος... καὶ τὰ
χεῖλιά του ἔσταζε φῶς ὁλόγλυκο
(ὅπως ὅταν σιγοπέφτῃ τὸ μελι
ἀπ' τὸ κουτάλι) ἀπάνω στὰν
θισμένο κεφάλι τῆς νιὰς του,
ποὺ ἦτον ξανθιά σὰ στάχυ ὀρι-
μὸ καὶ μὲ μάτια σκούρα μπλοῦ
σὰν κύανοι... Κύτταξε ὁ Νίκος
νὰ δῇ τὴ Λιόλια: χόρευε πάν-
τα στὴν πέρα ἄκρῃ μὲ τὸ Μί-
μη. Κάτι τῆς ἔλεγε ὁ Μίμης
καὶ αὐτὴ γελούσε, γέροντας τὸ
κεφάλι σὲ πλάι γιὰ νὰ μὴ ἀ-
ποδειχτῇ πὺς γέλαγε, μὰ ὁ Μί-
μης ἔσκυβε καὶ αὐτὸς ἀπ' τὸ
ἴδιο μέρος καὶ πὺς χαμηλὰ γιὰ
νάδραξῃ τὸ γέλιο τῆς...

Ἡ καρδιά τοῦ Νίκου μονο-
μιάς ἔσφιξε σὰ χουφτισμένη
στὰ νύχια ἐνὸς ὄντιου (... κ' οἱ
μεγάλεις τοῦ μαδιῆς φτεροῦγες
τοῦπαῖρναν τὴν ἀναπνοή). Ἡ

Ναυαγὸς τῆς ξηρᾶς.

Κάτι βολοπόρφυρο νεφέλωσε
στὰ μάτια του μπροστὰ, σὰ
λιβάνι πυρωμένο ποὺ τὸν τύ-
φλωνε, τὸν ἐξόλιζε, τοῦρριχνε
μιά φλόγα σκοταδερὴ μέσα στο
μυαλό του...

Ἡ Λιόλια πέρασεν στὴν ἄλλη
ἄκρῃ τῆς σάλας χόρευε μὲ τὴν
καρδιά τῆς...
Περνοῦσαν ἄλλα ζευγάρια
μπροστὰ ἀπ' τὸ Νίκο: ἕνας κοκ-

κινόπρῶσπος μ' ὁλοστρόγγυ-
λο σαγόνι καὶ μακρὰ μουστά-
κια κρεμαστά, τὸ στόμα ἀνοι-
χτὸ νὰ παίρνῃ ἀέρα (ἴδιος κι'
ἀπαρτάχτος μπαμποῦνι),
κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του
μιά γεροντοκόρη στεγνὴ καὶ
σουδερῇ, μὲ τὴν πηγούνη καὶ
τὴ μὴτὴν σὰν τρυπάνια, ποὺ
κύτταξε τὸ μπαμποῦνι τῆς
σὰν μπεκάτος ἐρωτοτυπημένη
καὶ ξεροτηγανισμένη... Παραπί-
σω ἕνας ἀψηλὸς νέος ξεσταχια-
σμένος, σὰ φραντζόλα μακρου-
λῆ τῆς μύρας, μὲ μιά μικρὴ
κοντοσοῦπα ποὺ ἔμοιαζε μπε-
τίλλια: ἀπάνω στενὴ μ' ἕνα κε-
φαλάκι σὰν καρφίτας καὶ κάτω
φοῦσκα ἀπ' τὰ κολαροῦτὰ σαγ-
κουλιὰ τοῦ φουστανιοῦ τῆς· καὶ
σῆκωσε τὰ δύο τῆς χέρια ἡ μπε-
τίλλια, σὰν τάχυρῆνο σκονιάκι
τῆς μπουτίλλιας τοῦ «Κιάντι»,
γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ λαμὸ
τῆς φραντζόλας ποὺ χοροπῇ,
δοῦσε καμαρωτὴ, ἀλύγιστη κ'
ἀμνη... ἕνας μασκαρεμένος
δεδοῦνός μαυρογενέας, μὲ τρι-
χιές ὁλόγουρα στὸ κεφάλι, εἶχε
τυλιγμένη μέσα στὰ μπουνοῦ-
ζια του μιά σὰ δασκάλια καὶ σὰ
σκοπούξυλο καὶ μὲ μαλλιὰ σὰ
σκοῦπα — καὶ φανταζόταν ἴ-
σως τώρα αὐτὴ πὺς πετούσε
ἀπάνω σ' ἕνα ἀραβικό ὄλογο,
κλεμμένη ἀπὸ 'να «Βασίλειά τῆς
ἐρήμου»...

Τὶ γελοῖν ποὺ ἦταν ὅλοι
τους μὲ τὴν εὐτυχία τους σὰ
σοροῖτι πεσάλειμνῃ στὰ
μοῦτρα τους, ποὺ ἀποθέωνε ἀ-
κόμα καὶ τὴν ἀνοστή τῆς!
Τοῦρρόταν τὸ Νίκο νὰ τοὺς
δεῖρῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του.

Πέρασ' ἕν' ἄλλο ζευγάρι:
ἕνας σγουρομάλλης νέος καλο-
καμωμένος μὲ τὰ πόδια κολώ-
νες καὶ τοὺς ὤμους χυτοῦς, ἴ-
διος ἐφηβὸς ἀρχαῖος... καὶ τὰ
χεῖλιά του ἔσταζε φῶς ὁλόγλυκο
(ὅπως ὅταν σιγοπέφτῃ τὸ μελι
ἀπ' τὸ κουτάλι) ἀπάνω στὰν
θισμένο κεφάλι τῆς νιὰς του,
ποὺ ἦτον ξανθιά σὰ στάχυ ὀρι-
μὸ καὶ μὲ μάτια σκούρα μπλοῦ
σὰν κύανοι... Κύτταξε ὁ Νίκος
νὰ δῇ τὴ Λιόλια: χόρευε πάν-
τα στὴν πέρα ἄκρῃ μὲ τὸ Μί-
μη. Κάτι τῆς ἔλεγε ὁ Μίμης
καὶ αὐτὴ γελούσε, γέροντας τὸ
κεφάλι σὲ πλάι γιὰ νὰ μὴ ἀ-
ποδειχτῇ πὺς γέλαγε, μὰ ὁ Μί-
μης ἔσκυβε καὶ αὐτὸς ἀπ' τὸ
ἴδιο μέρος καὶ πὺς χαμηλὰ γιὰ
νάδραξῃ τὸ γέλιο τῆς...

Ἡ καρδιά τοῦ Νίκου μονο-
μιάς ἔσφιξε σὰ χουφτισμένη
στὰ νύχια ἐνὸς ὄντιου (... κ' οἱ
μεγάλεις τοῦ μαδιῆς φτεροῦγες
τοῦπαῖρναν τὴν ἀναπνοή). Ἡ

Ναυαγὸς τῆς ξηρᾶς.

Κάτι βολοπόρφυρο νεφέλωσε
στὰ μάτια του μπροστὰ, σὰ
λιβάνι πυρωμένο ποὺ τὸν τύ-
φλωνε, τὸν ἐξόλιζε, τοῦρριχνε
μιά φλόγα σκοταδερὴ μέσα στο
μυαλό του...

Ἡ Λιόλια πέρασεν στὴν ἄλλη
ἄκρῃ τῆς σάλας χόρευε μὲ τὴν
καρδιά τῆς...
Περνοῦσαν ἄλλα ζευγάρια
μπροστὰ ἀπ' τὸ Νίκο: ἕνας κοκ-

κινόπρῶσπος μ' ὁλοστρόγγυ-
λο σαγόνι καὶ μακρὰ μουστά-
κια κρεμαστά, τὸ στόμα ἀνοι-
χτὸ νὰ παίρνῃ ἀέρα (ἴδιος κι'
ἀπαρτάχτος μπαμποῦνι),
κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του
μιά γεροντοκόρη στεγνὴ καὶ
σουδερῇ, μὲ τὴν πηγούνη καὶ
τὴ μὴτὴν σὰν τρυπάνια, ποὺ
κύτταξε τὸ μπαμποῦνι τῆς
σὰν μπεκάτος ἐρωτοτυπημένη
καὶ ξεροτηγανισμένη... Παραπί-
σω ἕνας ἀψηλὸς νέος ξεσταχια-
σμένος, σὰ φραντζόλα μακρου-
λῆ τῆς μύρας, μὲ μιά μικρὴ
κοντοσοῦπα ποὺ ἔμοιαζε μπε-
τίλλια: ἀπάνω στενὴ μ' ἕνα κε-
φαλάκι σὰν καρφίτας καὶ κάτω
φοῦσκα ἀπ' τὰ κολαροῦτὰ σαγ-
κουλιὰ τοῦ φουστανιοῦ τῆς· καὶ
σῆκωσε τὰ δύο τῆς χέρια ἡ μπε-
τίλλια, σὰν τάχυρῆνο σκονιάκι
τῆς μπουτίλλιας τοῦ «Κιάντι»,
γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ λαμὸ
τῆς φραντζόλας ποὺ χοροπῇ,
δοῦσε καμαρωτὴ, ἀλύγιστη κ'
ἀμνη... ἕνας μασκαρεμένος
δεδοῦνός μαυρογενέας, μὲ τρι-
χιές ὁλόγουρα στὸ κεφάλι, εἶχε
τυλιγμένη μέσα στὰ μπουνοῦ-
ζια του μιά σὰ δασκάλια καὶ σὰ
σκοπούξυλο καὶ μὲ μαλλιὰ σὰ
σκοῦπα — καὶ φανταζόταν ἴ-
σως τώρα αὐτὴ πὺς πετούσε
ἀπάνω σ' ἕνα ἀραβικό ὄλογο,
κλεμμένη ἀπὸ 'να «Βασίλειά τῆς
ἐρήμου»...

Τὶ γελοῖν ποὺ ἦταν ὅλοι
τους μὲ τὴν εὐτυχία τους σὰ
σοροῖτι πεσάλειμνῃ στὰ
μοῦτρα τους, ποὺ ἀποθέωνε ἀ-
κόμα καὶ τὴν ἀνοστή τῆς!
Τοῦρρόταν τὸ Νίκο νὰ τοὺς
δεῖρῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του.

Πέρασ' ἕν' ἄλλο ζευγάρι:
ἕνας σγουρομάλλης νέος καλο-
καμωμένος μὲ τὰ πόδια κολώ-
νες καὶ τοὺς ὤμους χυτοῦς, ἴ-
διος ἐφηβὸς ἀρχαῖος... καὶ τὰ
χεῖλιά του ἔσταζε φῶς ὁλόγλυκο
(ὅπως ὅταν σιγοπέφτῃ τὸ μελι
ἀπ' τὸ κουτάλι) ἀπάνω στὰν
θισμένο κεφάλι τῆς νιὰς του,
ποὺ ἦτον ξανθιά σὰ στάχυ ὀρι-
μὸ καὶ μὲ μάτια σκούρα μπλοῦ
σὰν κύανοι... Κύτταξε ὁ Νίκος
νὰ δῇ τὴ Λιόλια: χόρευε πάν-
τα στὴν πέρα ἄκρῃ μὲ τὸ Μί-
μη. Κάτι τῆς ἔλεγε ὁ Μίμης
καὶ αὐτὴ γελούσε, γέροντας τὸ
κεφάλι σὲ πλάι γιὰ νὰ μὴ ἀ-
ποδειχτῇ πὺς γέλαγε, μὰ ὁ Μί-
μης ἔσκυβε καὶ αὐτὸς ἀπ' τὸ
ἴδιο μέρος καὶ πὺς χαμηλὰ γιὰ
νάδραξῃ τὸ γέλιο τῆς...

Ἡ καρδιά τοῦ Νίκου μονο-
μιάς ἔσφιξε σὰ χουφτισμένη
στὰ νύχια ἐνὸς ὄντιου (... κ' οἱ
μεγάλεις τοῦ μαδιῆς φτεροῦγες
τοῦπαῖρναν τὴν ἀναπνοή). Ἡ

Ναυαγὸς τῆς ξηρᾶς.

Κάτι βολοπόρφυρο νεφέλωσε
στὰ μάτια του μπροστὰ, σὰ
λιβάνι πυρωμένο ποὺ τὸν τύ-
φλωνε, τὸν ἐξόλιζε, τοῦρριχνε
μιά φλόγα σκοταδερὴ μέσα στο
μυαλό του...

Ἡ Λιόλια πέρασεν στὴν ἄλλη
ἄκρῃ τῆς σάλας χόρευε μὲ τὴν
καρδιά τῆς...
Περνοῦσαν ἄλλα ζευγάρια
μπροστὰ ἀπ' τὸ Νίκο: ἕνας κοκ-

κινόπρῶσπος μ' ὁλοστρόγγυ-
λο σαγόνι καὶ μακρὰ μουστά-
κια κρεμαστά, τὸ στόμα ἀνοι-
χτὸ νὰ παίρνῃ ἀέρα (ἴδιος κι'
ἀπαρτάχτος μπαμποῦνι),
κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του
μιά γεροντοκόρη στεγνὴ καὶ
σουδερῇ, μὲ τὴν πηγούνη καὶ
τὴ μὴτὴν σὰν τρυπάνια, ποὺ
κύτταξε τὸ μπαμποῦνι τῆς
σὰν μπεκάτος ἐρωτοτυπημένη
καὶ ξεροτηγανισμένη... Παραπί-
σω ἕνας ἀψηλὸς νέος ξεσταχια-
σμένος, σὰ φραντζόλα μακρου-
λῆ τῆς μύρας, μὲ μιά μικρὴ
κοντοσοῦπα ποὺ ἔμοιαζε μπε-
τίλλια: ἀπάνω στενὴ μ' ἕνα κε-
φαλάκι σὰν καρφίτας καὶ κάτω
φοῦσκα ἀπ' τὰ κολαροῦτὰ σαγ-
κουλιὰ τοῦ φουστανιοῦ τῆς· καὶ
σῆκωσε τὰ δύο τῆς χέρια ἡ μπε-
τίλλια, σὰν τάχυρῆνο σκονιάκι
τῆς μπουτίλλιας τοῦ «Κιάντι»,
γιὰ νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ λαμὸ
τῆς φραντζόλας ποὺ χοροπῇ,
δοῦσε καμαρωτὴ, ἀλύγιστη κ'
ἀμνη... ἕνας μασκαρεμένος
δεδοῦνός μαυρογενέας, μὲ τρι-
χιές ὁλόγουρα στ

ΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΚΡΥΑ ΑΜΠΙΓΙΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ ΚΑΙ.. ΒΑΛΑΝΤΙΑ

1 Μοντέλο για ταφά, φαί, ή άλλο κατάλληλο αμ-
πιγιέ φόρεμα. Ο υποσώστης
έχει κομμό κίμων και γυ-
ριστό βέβερ.
2 Σχέδιο για ταφά, μπρά-
κο, σατέν, δελουό, ή άλλο
αμπιγιέ ύφασμα. Μπαρότος
ακρούς με κομμό που ση-
ματίζει έμπρος φιάγκο.
3 Μοντέλο από δύο ειδών
νταντέλα, με ποικία σχέδια
και με άραία. Μπάντα φα-
δεία αν - φορι με γλώσσες.
4 Μοντέλο του Γκρέ. Ο
υποσώστης κατεβαίνει με-
ρως προς τα έμπρος και ά-
φινει τον ένα όμο γυνώ.
5 Γίνεται από φαί. Η φού-
στα είναι σούρωτη από δε-
λούδο φανταί. Γίνεται έ-

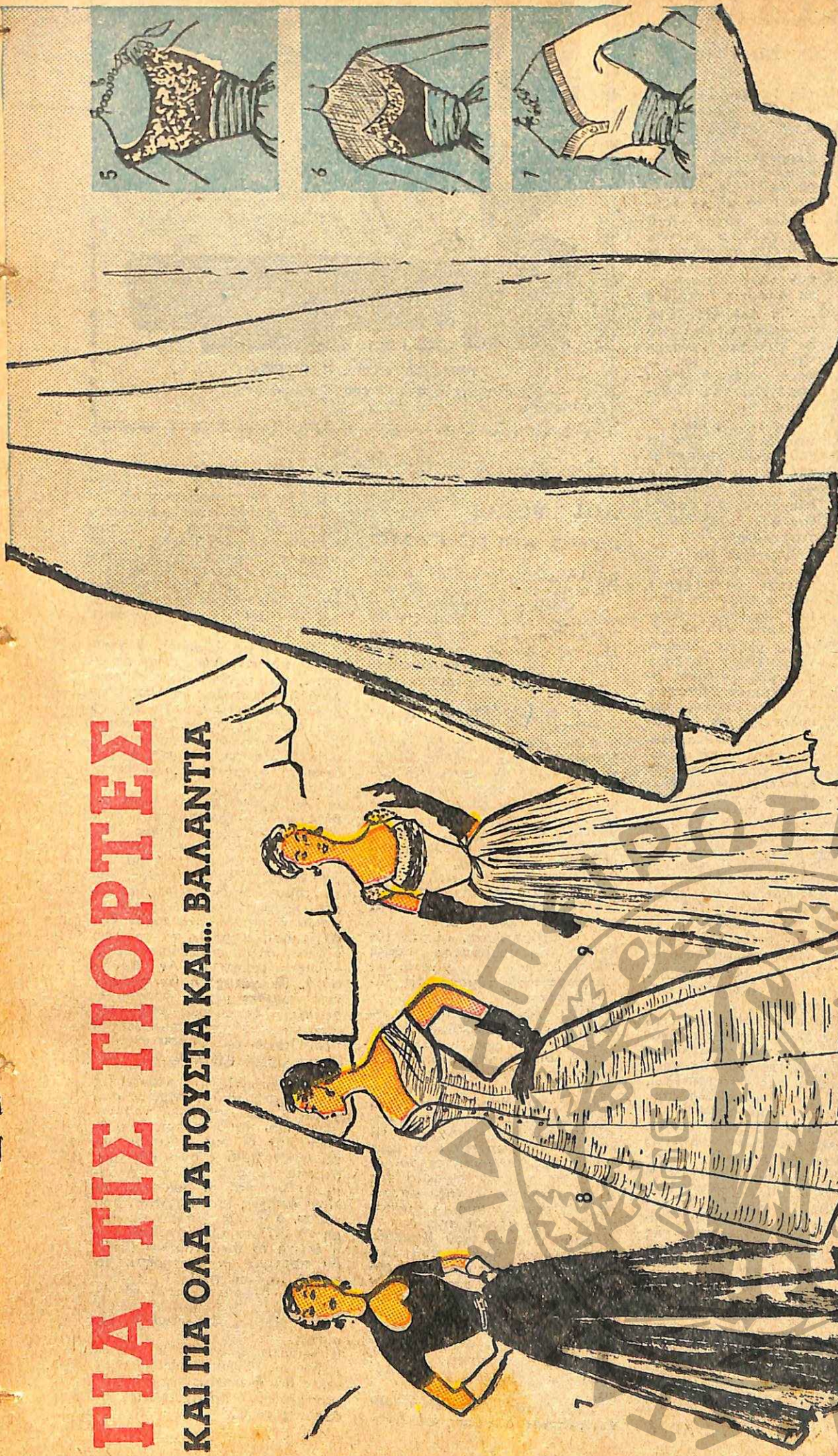
πίσος από νταντέλα. Μπο-
ρείτε να κάνετε και όλο, το
φόρεμα από ταφά ή φαί.
5 Ένα από τα καλύτερα
τελευταία παριζιάνικα μο-
τέλα, κατάλληλο για ό,τι
θέλετε σχεδόν αμπιγιέ ύφα-
σμα. Φαρδύ με δαιμονικά
ντραπέ και δρογανία μον-
τέρια, άγκράφα μπροστά
(στολισμένη με σπράς ή
κάτι άλλο σχετικό ύφασμα).
6 Μοντέλο του Ντιόρ από
μπροσέ, με έξωιο ντεκολτέ.
Ο υποσώστης θυμίζει παλιές
έποχές. Το μοντέλο αυτό γί-
νεται ώραια και σε δελουό.
7 Μοντέλο του Γκρέ. από
μαύρο δελουό. Έχει το θε-
τεινό ιδιόρρυθμο ντεκολτέ σε

σχήμα καρδιάς. Ζώνη στενή.
8 Μοντέλο Μονγκέν, από
χοντρό στομάχι. Το μοντέλο
κομψώνει έμπρος και ση-
ματίζει ένα έλαφρο ντρα-
πέ επάνω στους ώμους.
9 Η ιδέα του μοντέλου α-
πώ είναι του Νισσέ. Το
δοχικό μοντέλο είχε και δύο
ζωνίνες λουρίδες από πα-
λά ως κάτω στη φούστα. Οι
φούστες όμως παλεήθησαν
γιατί δαιμονών τη φούστα
και... τον πρωτολογισιά.
Το φόρεμα είναι από μοι-
σελίνα ή όστρια από μολύ-
στο (στη ύψη του μολύ-
θου) ασηματίζει τικνά ό-
ρίζοντα ντραπέ. Το ντεκολ-
τέ πλασιώνεται με μία
λουρίδα από γούνα

● ΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ Ω-
ΡΑΙΑ ΛΥΣΙ.— Αν θέλετε να με-
ταποιήσετε ένα πολυφορέμιο
δραδινό και να κάνετε έντελός
νέες εμφανίσεις δεν έχετε παρά
να το κορίσετε από τον υποσώ-
στη και να χρησιμοποιήσετε τη
φούστα. Μπλούζα ή υποσώστη
συμπληρώνει τη φούστα δημι-
ουργώντας ένα ώραιο δραδινό σύ-
νολο, μπορείτε να φτιάξετε εύκο-
λα από παλιά σας αμπιγιέ φορέ-
ματα ή από υπολείμματα νταν-
τέλας, τουλίας και ό,τι κατάλλη-
λο δρασκετά στη ντουλάπα σας.
Ακόμα και αν δεν έχετε δραδινό
και θέλετε να φτιάξετε συνθέσει
να κάνετε μία φούστα που έρ-
εί με πολλές πηγές μπορεί να γί-
νεται

ΒΡΑΔΥΝΟ: ΦΟΥΣΤΑ-ΜΠΛΟΥΖΑ

το, που πλασιώνεται με στενή
λοφή μπάντα. Δελουό, μπροσέ
ή νταντέλινο.
4 Μπλούζα από σατέν με μεγά-
λο ντραπέ γιακά (ή γυνίτη).
5 Φοργίος δελουόνας που μπορεί
να αντικατασταθ με φανταί-
ρο κομμάτι
6 Ένα κομμάτι δελουό, σατέν,
φαί, γκρό, γίνεται μία έντελός
σκέτη μπλούζα, την οποία θα
κεντρίσετε σε όλο το πάνω μέρος
με πετρόνια, ή με πούλιες κ.λ.π.
7 Συνδυασμός σατέν (ή δελου-
ό) με νταντέλα και τουλί-
δα. 8 Μαύρο ζέσσύ με λαστιχάκι
πλεκτό (ή γκρό κορδέλα) ντεκολ-
τέ εύκολη δραδυνή
μπλούζα.

..ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ..

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΖΑΝ κατέβαλε μια τελευταία προσπάθεια να κατακτήσει τη συγκίνησή του. Ύστερα χτύπησε την πόρτα: — Νοικιάζεται ένα διαμέρισμα; ρώτησε το θυρωρό.

— Μάλιστα, κύριε. Το πρώτο πάτωμα. Περνάτε να το δείτε. Όταν ο θυρωρός άνοιξε το διαμέρισμα ο Ζαν διέκρινε τα έπιπλα, τα χαλιά, τους πινάκες.

— Είναι ακόμα έπιπλωμένο; ψιθύρισε προσπαθώντας, όσο μπορούσε, να κρατήσει την ψυχραιμία του.

— Μάλιστα. Θα άδειασα στο τέλος του μηνός. Ήταν κάτι δυσκολίες, έπειτα από το θάνατο της κυρίας που έμενε εδώ. Κάτι κληρονομικά...

— Έμενε μόνη της η κυρία; ρώτησε με μια ελαφριά επιθυμία ν' άκουσε να μιλούν γι' αυτήν.

— Έτσι έμοιαζε, γιατί εγώ είμαι μόνο έφτα μήνες εδώ. Ο θυρωρός είχε δρεξί για κουβέντα. Μιλούσε για τα πλεονεκτήματα του διαμερίσματος, για τον προσανατολισμό, για τις εύκολιες...

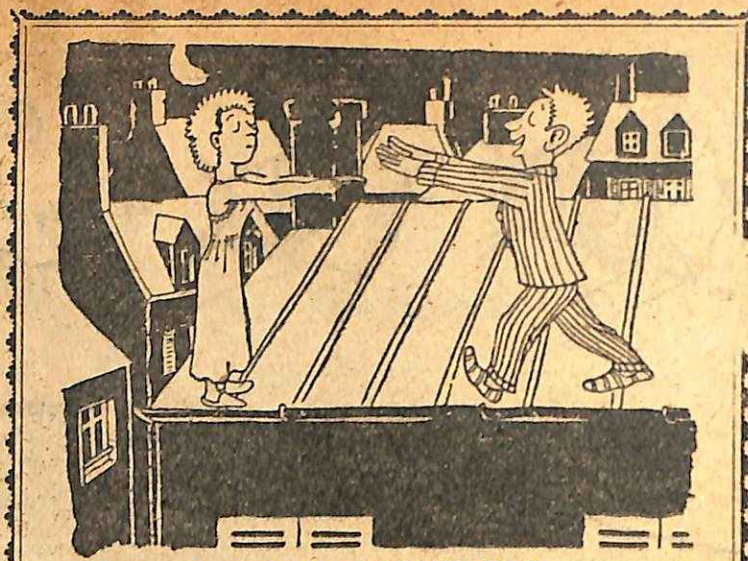
Ο Ζαν τον διέκοψε. — Έπρεπε σ' εμένα να μιλάει ο ίδιος...

— Άκου, σ' παρακαλώ. Μπορεί να χάνω έμπιστοσύνη σ' εμένα. Θά ήθελα να κυττάω μόνος μου το διαμέρισμα για να μη έπηρεασθώ από όσα μου λέτε.

Ο θυρωρός δίστασε για μια στιγμή. — Έπειτα είπε: — Εύχαριστώ, κύριε!...

Όταν ο Ζαν έμεινε μόνο κόνισε σ' εμένα πολυθρόνα. Το διαμέρισμα της Γκαμπριέλ! Το διαμέρισμα όπου είχε περάσει τις πιο εύτυχιές στιγμές της ζωής του... Τα μισανοιγμένα παράθυρα άφηναν να μπαίνει ένα κλαυθρό φως... Πάνω σ' αυτό το ντιβάνι ξεπλώνονταν άλλοτε εκείνη... Υπήρχε πάντα κοντά της ένα μικρό τραπέζι και ν' άκουμπά το βιβλίο της.

Σηκώθηκε... Όλα του φαινόταν μικρά, στενόχωρα, σαν τάφος... Κι' όμως ήταν τόσο μεγάλο το σαλόνι, όταν το διέσχισε, νευρικά, το δρόμο εκείνο που έφτανε για ταξίδι, προσπαθώντας να καθησυχάσει τον πόνο της Γκαμπριέλ και να της δικαιολογήσει τους λόγους του ταξιδιού... Σ' όλο το διάστημα των πρώτων μηνών της εξορίας του στο Μεξικό, όπου είχε πάει για να συνέλθει οικονομικά, ύστερα από μια έμπορικη καταστροφή, κάθε ταχυδρομείο του έφερνε είδησεις της. Η Γκαμπριέλ τον περίμενε με λαχτάρα. Με τον καιρό όμως τα γράμματα

ΥΠΝΟΒΑΤΙΚΟ... ΡΑΝΤΕΒΟΥ
— Με συγχωρήσ' που έβρησα, χρυσή μου... είχα φοβερή ύπνισια απόψε...

ΕΘΙΜΑ και νόμοι ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΟ ΓΑΜΟ

ΜΙΑ νέα, ηλικίας 21 έτους, και ο άρραβωνιαστικός της, ηλικίας 29, έγκατέλειψαν τελευταία τα σπιτία τους στην Ολλανδία και διέσχισαν τη Μάγχη, για να παντρευτούν στην Αγγλία. Και άμέσως μετά το γάμο, επέστρεψαν στο χωριό τους, στην Ολλανδία, για ν' αντιμετωπίσουν την κατάσταση!

Αυτό συνέβη έπειδή στην Ολλανδία, μια κοπέλλα δεν έχει δικαίωμα να παντρευτεί χωρίς τη συγκατάθεση των γονέων της, αν δεν έχει φθάσει 30 χρονών! Και έτσι, έπειδή έννια χρόνια είναι αρκετά μεγάλο διάστημα για να περιμένει μια έρωτευμένη κοπέλλα, οι δύο νέοι... πετάχτηκαν στην Αγγλία, όπου η συγκατάθεση των γονέων χρειάζεται μόνο για τους κάτω των 21 ετών.

Ας δούμε όμως, με την ευκαιρία της πρόσφατης αυτής περιπέτειας, τι γίνεται με τους σχετικούς νόμους στις άλλες χώρες:

Στην Αλμπέρτα του Καναδά, για να παντρευτεί κανείς αν είναι 16—18 χρονών, απαιτείται η συγκατάθεση και των δύο γονέων. Αν όμως είναι 18—21 χρονών, αρκεί η συγκατάθεση του ενός, μόνον από τους γονείς.

Εξ άλλου, μια κοπέλλα που έχει περάσει τα 18 και που ζη χωριστά από τους γονείς της, συντηρώντας τον εαυτό της με την εργασία της ή τα εισοδήματά της, μπορεί να παντρευτεί χωρίς τη συγκατάθεση των γονέων της.

Στο Οντάριο του Καναδά, η μικρότερη ηλικία που επιτρέπεται ο γάμος είναι 14 χρονών, αλλά η συγκατάθεση των γονέων χρειάζεται έως ότου περάσει το 18ο. Στο Κεμπέκ και το Γιορκ, ένας υποψήφιος γαμπρός πρέπει να είναι τουλάχιστον δεκαεπτά χρονών και η νύφη όχι λιγότερο από δώδεκα.

Στη Δυτική Αυστραλία, δεν επιτρέπεται ο γάμος σ' αγό-

ρια κάτω των δεκαεπτά ετών, και κορίτσια κάτω των δώδεκα. Αν όμως παραβιχτεί το νόμο και παντρευτεί μικρότερη, έχει την ευκαιρία να όριστικοποιήσει ή να διαλύσει το γάμο σας όταν φθάσετε στη νόμιμη ηλικία. (Μοναδική περίπτωση νόμου που δίνει και στους δύο συζύγους το δικαίωμα να επανεξετάσουν την απόφασή τους!)

Στη Νότιο Αφρική, ο γαμπρός πρέπει να είναι δεκαοκτώ, και η νύφη δεκαέξι τουλάχιστον χρονών. Το Πακιστάν όριζε δεκαοκτώ για το σύζυγο και δεκατέσσερα για τη νύφη. Στις Ινδίες, οι Ιθαγενείς Χριστιανοί πρέπει να έχουν ηλικία δεκαέξι ο γαμπρός και δεκατρία η νύφη.

Αν πρόκειται να παντρευτείτε στο Μπαρμπάντος, μισήν από τις μικρές αγγλικές Αντίλλες, ο άστυνόμες τοιχοκόλλει την προαναγγελία του γάμου έξω από το άστυνομικό κατάστημα επί δεκατέσσερις μέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων όποιοςδήποτε τυχόν έχει αντίρρηση, μπορεί να γράψει δίπλα στα ονόματα τη λέξη «Απαγορεύεται!» Αν συμβεί αυτό, θα χρειαστεί να περιμένετε αρκετές μέρες, ώσπου έρευνηθή λεπτομερώς και προσεκτικά από την άστυνομία ή περίπτως του γάμου σας.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ ΕΘΙΜΑ

Μια από τις πιο παράδοξες καινοτομίες που εισήγαγε στο γάμο η νέα σοβιετική νομοθεσία, είναι το δικαίωμα που έχουν και οι δύο σύζυγοι να δαλέξουν ποίο όνομα θα χρησιμοποιούν στο μέλλον. Δεδομένου ότι και οι δύο σύζυγοι είναι έντελώς ίσοι απέναντι του νόμου, ο άντρας μπορεί να πάρει το επίθετο της γυναίκας του ή εκείνη το δικό του — εκτός αν προτιμά να διατηρήσει το παλιό το δικό της!

Είναι βέβαια περιττό να αναφέρουμε εδώ και το έθιμο που επικρατεί σ' ώριστες περιοχές της Ελλάδας και των Βαλκανίων, σύμφωνα με το οποίο τα αγόρια της οικογένειας δεν παντρεύονται, αν δεν παντρευτούν προηγουμένως οι αδελφές τους...

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΕΣΑ ΓΙΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ

ΤΑ χέρια μας μιλούν... τα μαρτυρούν όλα ή τίποτε, ανάλογα με το παρουσιαστικό τους, την όμορφη τους και την περιποίηση ή την έγκατάλειψή τους.

Κανένας άντρας δε θα ρωτήσει αν καθαρίζουμε τη σύμψη, αν πλένουμε τα πλακάκια ή αν καθόμαστε όλη την ημέρα στο γραφείο, στη γραφομηχανή. Καθένας όμως θα προσέξει άμεσως αν σ' ένα νύχι έχει φύγει το δερνίκι ή τα χέρια μας είναι τραχειά και άπεριποίητα. Σαν εύγενικός κύριος, φυσικά, δεν θα πη τίποτε, το βλέμμα του όμως θα γλυστρήσει κρυφά στην κυρία του διπλανού τραπεζιού και θα μείνει καρφωμένο στα ωραία χέρια της.

Αυτό το βλέμμα είναι άρκετο για να μας προειδοποιήσει.

Σήμερα δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία για παραμελημένα χέρια και άπεριποίητα νύχια.

Η χαριτωμένη πωλήτρια μας άρσσει τόσο πολύ, όταν γλυστρά τα ωραία χέρια της μέσα στην αερένια κάλτσα, που πάντα σχεδόν μάς κάνει να την αγοράσουμε. Αυτή μπορεί να μεταχειρίζεται ένα κάπνο τολμηρό χρώμα για τα νύχια της, όπως π.χ. η συνάδελφος της που προσφέρει γλυκά στο ζαχαροπλαστείο. Και γενικά από τις πωλήτριες περιμένει κανείς πολύ περιποιημένα και βαμμένα νύχια.

Τη στιγμή που επιδεικνύ-

ουν ένα ζευγάρι κάλτσες ή προσφέρουν το πιατάκι με την πάστα, το βλέμμα της πελάτισσας και του πελάτη, θα καρφωθεί στα νυχάκια τους και άσφαλώς θ' α' του κάνουν εξαιρετική εντύπωση, όταν μοιάζουν με δέκα κατακόκκινες καραμελίτσες.

Για τη μοντέρνα Αμερικανίδα, ένα καλό μακιγιάζ και ωραία βαμμένα νύχια είναι ακριβώς τόσο απαραίτητα, όπως και το δούρτισμα των δοντιών. Η Μαντελν από το Παρίσι κάνει το ίδιο με ξεχωριστό θέλγητρο, όπως και η Αντρίνα στη Ρώμη... όπως κι' εμείς εδώ.

Τα χέρια είναι το έπισκεπτήριο κάθε περιποίησής. Γι' αυτό δεν πρέπει να παραμελούμε τα νύχια μας, γιατί τα προσέχουμε χίλιες φορές περισσότερο από ό,τι νομίζουμε.

Τα καλύτερα καλλυντικά έρχονται συνήθως από το Παρίσι ή την Αμερική. Οι δύο αυτές χώρες έχουν γενικά την υπεροχή στα καλλυντικά. Τώρα τελευταία όμως ένας Γερμανός χημικός, άφου έκανε μακροχρόνιες και δύσκολες δοκιμές, πέτυχε κάτι, που άσφαλώς για την πολιτισμένη γυναίκα είναι ένας επαναστατικός νεωτερισμός.

Όλες σχεδόν οι γυναίκες χρησιμοποιούν άσέτον ή συγγενή ύλη για ν' απομακρύνουν το δερνίκι. Και κατόπιν παραξενεύονται, όταν μια μέρα τα νύχια τους γίνονται θαμπά, τα πετσα-

κια σκίζονται και τα νύχια σπάζουν.

«Φταίει το δερνίκι», λένε, αλλά αυτό δεν είναι σωστό. Η άληθινή αίτια είναι το διαλυτικό υγρό.

Ο Γερμανός χημικός το ήξερε και έφτιαξε ένα νέο είδος διαλυτικού για το δερνίκι. Είναι μια κρέμα σ' εσσηνάριο. Δεν περιέχει άσέτον και όχι μόνον δεν βλάπτει τα νύχια, αλλά το ενανθών, τα τρέφει και τα ωφελεί.

Κάθε φορά, όταν χρησιμοποιήτε αυτή την κρέμα, προσφύλασσε αυτόματως τα νύχια σας από το σπάσιμο. Γιατί η κρέμα, αντί να ηραίνει το φυσικό λίπος των νυχιών τους δίνει το υλικό που χρειάζονται για την ανάπτυξή τους.

Η χρησιμοποίησή της είναι απλή και πρακτική:

Βάζετε από το εσσηνάριο πάνω στο νύχι λίγη κρέμα, που την απλώνετε έτσι, ώστε να σκεπάσει όλο το νύχι. Την αφήνετε λίγο να ενεργήσει και μετά με λίγο μπαμπακι σκουπίζετε το δερνίκι, που έχει διαλυθεί, χωρίς κανένα κόπο. Άπομακρύνετε έτσι κάθε ίχνος δερνίκι, χωρίς να λερώσετε τα δαχτυλά σας.

Άλλα πλεονεκτήματα της κρέμας αυτής είναι:

Δεν έξασμαίνεται (δεν ηραίνεται), δεν πιάνει φωτιά και δεν «τρέχει», όπως το άσέτον. Το εσσηνάριο μπαίνει μια χαρά στην τσάντα σας — όταν πάτε στην έκδρομή σας ή στην έξοχό.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Τὰ Βοηδρόμια

Μια γιορτή προς τιμήν του Απολλωνα σ' ανάμνησι της νίκης κατά των Αμαζόνων και Περσών

ΣΤΗΝ Αθήνα, καθώς και σ' άλλες έλληνικές πολιτείες (Θήβα, Λάμψακο, Έφεσο, Πρίην, Κνίδο, Ολβία, Κατάνη), κατά το μήνα Οκτώβριο γίνονταν μια μεγάλη γιορτή που λεγόταν Βοηδρόμια. Ήταν άφιερωμένη στο θεό Απολλωνα κι' οι τιμές που αποδίδονταν σ' αυτόν δείχνουν πως η γιορτή αυτή είχε την καταγωγή της στους παλαιοχρόνους.

Κατά τον Πλούταρχο τα Βοηδρόμια ιδρύθηκαν από το Θησεά ε'ς ανάμνησι της νίκης του κατά των Αμαζόνων. Παλαιοί χρονογράφοι ιστορούσαν πως ο Θησεύς ώργάνωσε έκστρατεία για ν' υποτάξει τις Αμαζόνες, που κατοικούσαν στα παράλια του Εύξεινου Πόντου. Η έκστρατεία αυτή πέτυχε, αλλά άργότερα οι Αμαζόνες που ήταν άντρογοναίκες και φημισμένες πολεμαρχίνες, κατέβηκαν πάνοπλες στην Ελλάδα, κατέλαβαν την Αττική και πολιορκήσαν την Αθήνα. Ο Θησεύς δρέθηκε σ' ε'ς δύσκολη θέση. Μάχες όμως δεν γίνονταν, γιατί και από τα δύο μέρη δίσταζαν. Πέρασε όλο το καλοκαίρι και το μήνα Βαηδρομιώνα (= Οκτώβριος), ο Θησεύς αποφάσισε να χτυπήσει τις Αμαζόνες. Πριν, όμως, άρχισή την επίθεσι, τέλεσε θυσίες. Η μάχη δάσταξε ώρες πολλές και, μόνο όταν βοήθησε τους Αθηναίους ο Απολλων, κατάρθρωσαν να νικήσουν και να διώξουν τις Αμαζόνες. Γι' αυτό, λένε, καθιερώθηκαν τα Βοηδρόμια, που οι Αθηναίοι τα γιόρταζαν με πολλές θυσίες και μεγάλες παράτες.

Άλλοι όμως ιστορικοί, γράφουν, ότι πολύ πριν από το Θησεά, γιόρταζονταν τα Βοηδρόμια. Η άρχή τους κρατά από τον Ίωνα που νίκησε τους Έλευσίνιους όταν με άρχηγό τον Εύμολπο έκστρατεύσανε κατά των Αθηναίων. Τότε ο Απολλων βοήθησε τους Αθηναίους και οι Έλευσίνιοι νικήθηκαν και γύρισαν πίσω. Σύμφωνα όμως με μια άλλη παράδοσι η Αθήνα κινδύνεψε όχι από τους Έλευσίνιους αλλά από τους Χαλκοδοντίδες της Εύβοιας. Κι' ακόμα, κατά τις παραδόσεις αυτές, ο βασιλιάς των Αθηναίων Έρεχθεύς για ν' α' νικήση αναγκάστηκε να θυσιάσει την κόρη του.

Και στη Θήβα υπήρχαν παρόμοιες παραδόσεις. Κι' εκεί έγιναν άνθρωπαθείες για ν' σωθή η Θήβα από τους έχθρους που την είχαν κυκλώσει και άπειλούσαν με σφαγή τους Θηβαίους.

Στην Αθήνα από το 490 και πέρα τα Βοηδρόμια γίνονταν με μεγάλη λαμπρότητα σ' ανάμνησι της μεγάλης νίκης του Μαραθώνα. Ιστορούσαν μάλιστα οι παλαιοί Αθηναίοι πως η μάχη κερδήθηκε γιατί οι Μαραθωνομάχοι τρέχοντας φώναζαν και από τις άγροφωνάρες τους οι Πέρσες τάχισαν και τάβαλαν στα πόδια.

Στα παλιά εκείνα χρόνια ο Απολλων λατρευόταν όχι ως θεός του φωτός και του πνεύματος αλλά ως θεός του πολέμου. Λεγόταν δε και Βοηδρόμια γιατί έτρεχε με δόη να βοηθήσει εκείνον που ζητούσε τη συνδρομή του. Η βοήθεια του θεού ήταν η αυτοπροσώπη προστασία του σ' εκείνον που κινδύνευε στη μάχη ή βοήθεια σ' όσους τον συμβουλευόταν.

Στην πρώτη περίπτωση ο θεός επενέβαινε και τύλιγε μ' ένα σύννεφο τον προστατευόμενο, που βρισκόταν σ' κίνδυνο κι' έτσι τον έκρυβε από τα μάτια του έχθρου, σώζοντάς τον από δέδαιο θάνατο.

Ο μήνας Βοηδρομιών παριστάνεται στη ζωοφόρο του ναού του Αγίου Έλευθερίου, κοντά στη Μητρόπολι.

ANNE MARIE SELINKO ΣΗΜΕΡΑ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΜΟΥ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ!

Σύγχρονο αισθηματικό μυθιστόρημα

4ον 'Ακουμπάει τὰ φαρ-
δύ του χέρι πάνω στον
ώμο του Γκάρι με μία
κίνησι καθυσταστική.
'Η Τέζι σκέπτεται πώς πρέπει
νάναι θαυμάσιο να σὲ σφιγγί
στην ἀγκαλιά του ὁ Τζών. «Ο-
χι να σὲ σφιγγί ὅπως τὸ εἶ-
χε φαντασθῇ ἡ Τέζι μέσα στὸ
ταξί. Ἀλλὰ νὰ σ' ἔχῃ πρα-
γματικά ἀγκαλιασμένη» βάζει
τὰ δύο του μπράτσα γύρω
σου, σὲ σφιγγει δυνατά, καὶ
ξεχνάει ὅλα τ' ἄλλα.
—Εἶναι ἔτοιμος ὁ καφές ;
ρωτᾷ ὁ Τζών.
Πίνουν σὲ μικρὰ μπλὲ φλυ-
τζάνια τοῦ καφέ.
—Σαβόνας εἶναι; ρωτᾷ
ὁ μυλόδοος κυττάοντας τὰ
μικρὰ φλυτζάνια.
'Η Τέζι κάνει καὶ μετὰ τὸ κε-
φάλι της.
—Τάχα ἀπὸ τὴ γιαιγιά μου,
ἀπὸ τὴ Βιέννη.
Χρόνια εἶχε νὰ προσφέρῃ τὴ
λέξι γιαιγιά. Σὲ ποιὸν νὰ μι-
λήσῃ γιὰ τὴ γιαιγιά της; 'Η
γιαιγιά της εἶναι πολὺ μακριά.
Ἀντικεῖ σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου
μὴ γυναικὶ δὲν μποροῦσε νὰ
τὰ βγάλῃ μόνη της πέρα στὴ
ζωή.
Γεμίζει τὰ φλυτζάνια δεύ-
τερη φορὰ κι' ὁ Τζών ἀνοίγει
τὸ μποκάλι ποὺ ἀγόρασε ἀπὸ
τὸν πτόρμω. Εἶναι «ἀκκά-
βιτ», δανικὸ ποτό.
—Εἰδω, λένε ὅτι πρέπει νὰ
τρώῃ κανεὶς κάτι ὅταν πίνῃ.
Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πίνῃ ἔτσι,
λέει ἡ Τέζι ἀπὸ εὐπρέπεια, καὶ
φέρει ποτήρια. Χόπ! ἀδειο
τὸ πρῶτο ποτήρι. 'Ο Τζών ἑ-
ναβάζει ποτό· θέλει νὰ κἀνῇ
μὴ πρόποσι μὰ τὸ μυαλό του
δὲν κατεβάζει τίποτα· κυττάει
τὴν Τέζι στὰ μάτια, ὅστερα
κυττάει τὸν Γκάρι. Χόπ! ἄ-
δειο καὶ τὸ δεύτερο ποτήρι.
—Νοιώθω ἕνα πολὺ εὐχάρι-
στο συναίσθημα, μουρμουρίζει
ἡ Τέζι πού γάνεται θαθεῖα μέ-
σα στὴ μεγάλη πολυθρόνα, ἀ-
νασηκώνει τὰ πόδια της καὶ
μαζεύεται σὰν ἕνας μικρὸς σω-
ρὸς ἀπὸ κουρέλια.
—Γιατί ἤρθατε στὴ Δανία;
ρωτᾷ τὸν Τζών.
—Ἐπρεπε νὰ περάσω τίς
διακοπές μου στὴν Εὐρώπη.
Τότε θυμήθηκα ὅτι πρὶν ἀπὸ
δύο χρόνια, συνάντησα, δὲν
ξέρω πιά ποῦ, ἀνθρώπους πολὺ
συμπαραθηκίους πού μιλοῦ-
σαν γιὰ τὸ σπῆτι τους στὴν
Κοπεγχάγη καὶ γιὰ ἕνα κί-
πο, καὶ πού ἔλεγαν πὼς ἔπρε-
πε νὰ πάω νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ.
Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μολὶς πού
με θυμόντουσαν ὅταν ἦθα μετὰ
τὸν Γκάρι. Φάνηκαν ὅμως πολὺ
εὐγενικοὶ. Λυπήθηκα μονά-
χα πού ἔπρεπε νὰ φύγω γιὰ
ταξίδι. Εἴμαστε πολὺ καλὰ
στὸν ὠραῖο κῆπο τους, συμφω-
νεῖς, Γκάρι;
'Ο Γκάρι, κοπνίζει τὴν πῆ-
πα του κι' ὁ Τζών ἔχει ἀμερι-
κάνικα τσιγάρα γιὰ τὴν Τέζι.

δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ
τόσο στενὴς σχέσεις ὅσο μετὰ
τὸν ὑπὲρ της σου. 'Ο Νέλσων
νὰς μοῦ δάνειζε ἐπίσης βιβλία·
ἦταν πρὶν μεγάλος ἀπὸ μὲνα
καὶ πρὶν καλλιεργημένος, μὰ με-
τιμοῦσε ὥστε σὲ μετὰ τὴ φιλία
του. Πρὶν δύο χρόνια, ὁ Νέλ-
σωνας μετὰ πλῆρσε καὶ μοῦ
ἔδωκε: «Πρέπει νὰ σὰς ζητήσω
ἀδειαν, φεύγω γιὰ ταξίδι.» Φυ-
σικά ἐπιθυμῶ νὰ μάθω γιὰ
ποῦ. «Θέλω νὰ πάω νὰ πολε-
μῶ στὴν Ἰσπανία γιὰ τὸν
Ισπανικὸ λαό· θὰ καταπατῶ
στὴ Διεθνή Ταξιαρχία», μοῦ
λέει ὁ Νέλσωνας. Εἶναι ἀλή-
θεια πὼς ἦμουν συνδρομητὴς
τῶν «Τάιμς», μὰ εἶχα τὴν ἐν-
τύπωσι πὼς κανένας δὲν ἤξε-
ρε γιὰτὶ πολεμοῦσαν στὴν Ἰ-
σπανία. Μοῦ φαίνονταν περίε-
ργο πού ὁ φίλος μου ὁ Νέλσων
νὰς ἤθελε νὰ πάῃ νὰ μπλεχθῇ
σ' ἕνα πόλεμο. «Εἴτοιμασε
τὴ βαλίτσα μου, τοῦ εἶπα, θὰ
φύγω μαζί σου, Νέλσωνας.»
«Ἐνὰ σιουτ - καίτε ἀρκεῖ,
μὰ ἡ ἐξοχότητά σας εἶναι
κραιπνὴ», εἶπε. Κραιπνὴ ση-
μαίνει τρελλός. Ὁπότε νὰ
τὸν εἶχα διώξει, μὰ δὲν ἤξε-
ρα ἄλλαν οἰκονόμο. Τότε αὐ-
τὸς ἐτόιμασε τὸ σιουτ - καίτε
μου καί...
—Κι' ὅστερα; ρωτᾷ ἡ
Τέζι.
—Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Πήγαμε
μαζί στὴν Ἰσπανία, λέει ὁ
Γκάρι, καὶ ἐξαγαμίζε τὸ πο-
τήρι του, ὅλην μιὰ φορὰ.
Τότε ἡ Τέζι σηκώνει τὸ κε-
φάλι της.
—Ἦστε, ὅλος ὁ πόλεμος
τῆς Ἰσπανίας δὲν ἦταν γιὰ
σὰς παρὰ μιὰ περιπέτεια, ἕνα
καρπίνιστο; ρωτᾷ καὶ ἡ φωνὴ
της ἔχει ἕνα σκληρὸ τόνο.
'Η Τέζι σκέπτεται τὴ Βιέν-
νη, τὴ γιαιγιά της· σκέπτεται
πὼς μιὰ μαρτυρική νύχτα, τὸν
περασμένο χρόνο, ἔσπασε τὸ
ραδιόφωνό της, τὴσπασε, τὴ-
σπασε· δὲν ἤθελε ν' ἀκούῃ πιά
τίποτα. Τώρα μπορεῖ νὰ πλε-
ρώνῃ τὴ συνδρομὴ της γιὰ τὸ
καινούργιο ραδιόφωνο. Κι' ὁ
μῦθος, ἐκείνη, τὴν ἐποχὴ, δὲν ὕ-
πηρεζεν ἕως πολέμου στὴ Βι-
έννη. Δὲν ἦταν ἀρετὰ ρομαν-
τικὴ γιὰ τοὺς Ἀγγλοὺς λόρ-
δους, Θεέ μου! Τί ξέρουν οἱ
ἄνθρωποι σὰν αὐτοὺς, τί ξέ-
ρουν γιὰ μᾶς;
—'Οχι, ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ
τοῦ Γκάρι βγαίνοντας ἀπὸ τὸ
σκοτάδι, ἀντην, ἀδιάφορη. Δὲν
ἦταν περιπέτεια, μήτε καρπίνι-
σιο. «Ἦξερα γιὰ τί ἐπρόκειτο.
Τὸ χέρι τοῦ Τζών χαϊδεύει
τὰ μάγουλα τῆς Τέζι· εἶναι
μπροστὰ στὰ μάτια της, ἀ-
κουμπάει πάνω στὰ μάτια της.
Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὴν
Τέζι νὰ κλαίῃ· κλαίει μέσα σ'
αὐτὸ τὸ ξένο χέρι. Τί ξέρεῖ ἕ-
νας Ἀμερικάνος; Δὲν ξέρεῖ
τίποτα, τίποτα· σπρώχνει τὸ
χέρι του.
—Καὶ τί ἀπέγινε ὁ Νέλσων-
νας; ρωτᾷ.
—Σκοτώθηκε, ἀπαντᾷ ἡ
φωνὴ πού ἐρχεται ἀπὸ τὰ βά-
θη τῆς πολυθρόνας.
'Ακούγεται κρότος ἀπὸ πο-
τήρι, ὁ Γκάρι βάζει κι' ἄλλο
ποτό.
Ἐμφανίζεται τὸ δαμάτιο γεμίζει
φῶς. Ἀνάβει ἡ μεγάλη πλε-
φονιέρα. 'Η Τέζι μισοκλείνει
τὰ μάτια της, τὰ μάτια της
πνέονται ἀκόμα ὑγρὰ· ὁ Γκάρι
μισοκλείνει κι' αὐτὸς τὰ μά-
τια του καὶ βλαστήμει:
—Τζών, εἶσαι κάθαρμα!
'Ο Τζών ἀναψε τὴ μεγάλη
πλεφονιέρα, 'Ο Τζών χοιμογε-

λάει καὶ κυττάει γύρω του:
—Τώρα γνωρίζετε: θέ-
λω νὰ πῶ ὅτι ὁ Γκάρι κι' ἐγὼ
γνωρίζουμε τώρα τὴν Τέζι.
—Κυττάει τὸ ρολοῦ τοῦ χεριοῦ
του, — ἀκριβῶς δίδμοις ὥρες.
Τώρα ὁ καθένας λείει τίς προ-
σωπικὲς τὸν σκέψεις σὰ νὰ εἴ-
μαστε χρόνια φίλοι. Αὐτὸ δὲν
ταίριαζει: ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ φι-
λία δύομιση ὥρων, εἶναι κα-
νεὶς χαροῦμενος. Τέζι, πού εἶ-
ναι τὸ ραδιόφωνο;
'Η Τέζι δείχνει τὸ ραδιόφω-
νο μετὰ τὸ κεφάλι. 'Ο Τζών εἶ-
ναι ξένος, καὶ εἶναι Ἀμερικά-
νος, σκέπτεται. Κατέπειτα παρο-
τρῶν τὸ πρόσωπό του, τὰ ὅλα
καλωσύνη φωτεινὰ του μάτια,
καὶ τὸν καταλαβαίνει. 'Ο Τζών
θέλει νὰ τῆς κἀνῇ ευχάριστη,
νὰ κἀνῇ ευχάριστη στὸν
Γκάρι, καὶ σὺν αὐτοῦ του.
Τὸ δαμάτιο γεμίζει ἀπὸ
μουσικὴ χορῶ.
—Εἶναι τὸ Σαβόου 'Οπὲλ
τοῦ Λονδίνου· ξέρω τὴ τζάζ,
λέει ὁ Τζών, περῶνος σὰ νὰ
εἶχε αὐτὸς ἀνακαλύψει αὐτὴ τὴ
μουσικὴ κι' αὐτὸ τὸ ραδιόφω-
νο. Τώρα ἡ Τέζι θὰ μᾶς διη-
γήθῃ τὴν ἱστορία τοῦ προκλη-
τικὸ φῶρεμα.
Τότε ἡ Τέζι τὰ ξεκαθυμᾷ-
ται ὅλα. Πρέπει αὐριο τὸ δρα-
μὰ νὰ εἶναι στὸν Σβέν. «Ἦξε-
ρα νὰ δημιουργήσῃ ἕνα σκάν-
δαλο, ἕνα πραγματικὸ σκάνδα-
λο. Θὰ ἦταν ἴσως προτιμότε-
ρο νὰ μὴν τὸ ἔκανε.
—Ἐλᾶ, πές μας, τί εἶναι
αὐτὴ ἡ ἱστορία μετὰ τὸ προκλη-
τικὸ φῶρεμα; Πότε θὰ τὸ φο-
ρέσεις;
Κάθετα πάλι στὸ χέρι τῆς
πολυθρόνας τῆς Τέζι καὶ ἀγ-
καλιάζει τοὺς ὤμους της.
—Ὅλα αὐτὰ θὰ χρησιμοι-
σοῦν γιὰ νὰ κἀνῇ μιὰ φάρσα·
μὰ δὲν ξέρω, μοῦ φαίνεται τό-
σο γελοῖο, καὶ ντρέπομαι τὸν
Γκάρι. 'Ο Γκάρι θὰ πῇ πὼς
δὲν καταλαβαίνω τὴ σοβαρό-
τητα τῆς ἐποχῆς.
Τὸ πρόσωπο τοῦ Γκάρι γί-
νεται ἀκφραστικό. Κυττάει τὴν
Τέζι κι' οἱ ἄκρες τῶν χειλῶν
του τραβιούνται καὶ κάτι
χαμόγελο ἐμφανίζεται. 'Ο Γκά-
ρι, ὅταν χαμογελά, εἶναι χα-
ριτωμένος. Τῆς Τέζι τῆς ἐρχε-
ται μιὰ ἰδέα, πετάγεται πάνω
καὶ τρέχει πρὸς τὸν Γκάρι:
—Γκάρι, εἰσάστε λόρδος
πραγματικός;
'Ο Γκάρι κάνει καὶ μετὰ τὸ
κεφάλι του.
—Μ' ὅλα τὰ συνακόλουθα
μὲ προγόνους κι' ἕνα ὄνομα
πού δὲν τελειώνει μὴπως ξέρω
τί πάει μ' ἕναν πραγματικὸ
λόρδο; Λοιπὸν, τὰ ἔχετε ὅλ'
αὐτὰ;
'Ο Γκάρι κάνει πάλι καὶ μετὰ
τὸ κεφάλι του.
Τὸ πρόσωπο τῆς Τέζι γίνε-
ται αὐτοπρὸ· κάνει τὴν τελευ-
ταία ἐρώτησι, τὴν πρὶν σημαν-
τικὴ:
—Γκάρι, ἔχετε φράκο;
—Πρέπει νὰ ψάξω, ἴσως
μοῦ τὸ κλέψανε.
—Ποῦ πρέπει νὰ ψάξετε;
—Στὴν Κοπεγχάγη, στὸν
κεντρικὸ σταθμό, λέει ὁ Γκά-
ρι.
'Αποκαλύπτεται ὅτι ὁ Τζών
ἔγραψε στὴν Ἀγγλία, γιὰ τὸν
Γκάρι, νὰ στελλοῦν στὴν ἐξο-
χότητά του, κάτι νὰ φορέσῃ.
Γιὰτὶ ὁ Γκάρι δὲν ἔχει παρὰ
τὸ κοστούμι πού φοράει. Τὸ
κοστούμι αὐτοῦ τοῦ τὸ ἀγόρα-
σε ὁ Τζών στὰ γαλλικὰ συνο-
ρα, ὅταν ὁ Γκάρι ἐβγαλε τὴ
στολή του κι' ὁ Τζών τοῦ εἶ-
πε: «Πάει αὐτό! Ἄς μὴ τὸ

σκεπτόμαστε πιά!» 'Ο Τζών
λοιπὸν ἔγραψε στὸ Λονδίνον
κι' ἕνα μπαλόνι ἔφτασε γιὰ
τὸν Γκάρι στὸν κεντρικὸ στα-
θμὸ τῆς Κοπεγχάγης. 'Ο Γκά-
ρι πῆγε ἐκεῖ μὰ δὲν τὸ ἀνοι-
ξε· τὸ ἔβαλε στὴν ἀποθήκη.
—'Ο Γκάρι θὰ πῇ αὐριο
νὰ δῇ· θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἀκό-
μα ἐκεῖ.
—ἔχει μέσα φράκο; ρω-
τᾷ ἡ Τέζι μετὰ δυσπιστίας.
'Ο Γκάρι ἀπαντᾷ:
—Πιθανὸν καὶ δυό. Τί θέ-
λετε ἀπὸ μὲνα, Τέζι;
—Δώστε μου ἕνα ποτήρι
κρασί! Ὁραία. Τώρα θὰ μι-
λήσω. Ἀκούστε με. 'Ο Θεός
μοῦ στέλνει τὸν Γκάρι. 'Ο
Γκάρι θὰ εἶναι τὸ «κλόν» τῆς
δραβίδας. Πρέπει νὰ σὰς πῶ
ὅτι αὐριο τὸ δράμα ἕνας κύρι-
ος Σβέν Πούλσεν δίνει μιὰ γι-
ορτή. Αὐτὸς ὁ κύριος Πούλσεν
ἀρραβωνιάστηκε καὶ θάναί μιὰ
ποῦ ἀξιοπρεπὴς γιορτὴ γιὰτὶ
οἱ γονεῖς τῆς ἀρραβωνιαστικί-
ας του εἶναι ἀδιστάστοιχοι
μπουρζουάδες. Θάναί ἐκεῖ καὶ
ἡ θεῖα 'Οπὲλ. Εἶναι μιὰ γριά
χολερικομένη, λέει ἡ Τέζι. Ξα-
φνικά δὲ πῆσε σὰ μπόμπι με-
σα σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ. Δῆθεν
τυχαία. Γιὰ τὸ σχέδιο αὐτό,
δανειστήκα ἕνα φῶρεμα τρομε-
ρὰ προκλητικό. Εἶναι κλειστὸ
πίσω, μὰ μπροστὰ βλέπει...
καὶ τί δὲν βλέπει. Νομίζετε
πὼς εἶμαι μεθυσμένη Κύττα
Τζών ἀκόμα κι' ὁ βετεράνος ξέ-
ρει νὰ γελᾷ. Μὴ γελᾷς, βετε-
ράνε, δὲν εἶμαι μεθυσμένη!
Πρῶτον λοιπὸν σὰν μπόμπι καὶ
κἀνῇ τὴν πρὶν δυνατὴ ἀσχημὴ
ἐντύπωση. Πρέπει νὰ πῶ ὅτι ἡ
ἀρραβωνιαστικίνα εἶναι μιὰ
καθυσπρόπετι νεὰ κι' ὅτι ὅλοι
τοὺς εἶναι ἐπιτηδευμένοι καὶ
ψεύτικοι καὶ γεμάτοι προλή-
ψεις.
—Ἀπὸ ποῦ τὰ ξέρεις αὐτὰ;
ρωτᾷ ὁ Τζών μετὰ τρομε-
ρῆ σοδορότητας.
—ἔτσι δείχνουν. Χτὲς εἶ-
δα τὴ μομὰ, τὴ θεῖα καὶ τὴν
ἀρραβωνιαστικίνα, καὶ οἱ τρεῖς
σοῦ προκαλοῦν ἐμετό...
—'Εμετό; Τί θὰ πῇ αὐτό;
ρωτᾷ ὁ Γκάρι· οἱ γνώσεις
του τῆς γερμανικῆς εἶναι πε-
ρικωρισμένες.
'Ο Τζών ἐξηγεῖ τὴν ἔκφρα-
σι μετὰ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ
του.
—Θέως, καταλαβαίνω, ἔξα-
καλοῦθησε!
—Εἶναι ἀσφαλῶς τρομερὰ
σνόμπ. Θὰ τοὺς ἐξοργίσω μετὰ
τὸ προκλητικό μου φῶρεμα.
Μὰ τώρα ἔχω ἀκόμα κάτι νὰ
πῶ.
Σταματᾷ γιὰ νὰ πῇ ἄ-
νάσα κι' ὁ Γκάρι θάλει νὰ τῆς
βάλῃ κρασί. Μὰ ὁ Τζών δὲν
τοῦ τὸ ἐπιτρέπει καὶ σφίγγει
τὴν Τέζι λίγο περισσότερο πᾶ-
νω του.
—Φτιάξε κι' ἄλλον καφέ,
Γκάρι! Ἐξακολούθησε τὴν ἱ-
στορία σου, μικρούλα!
—Θὰ φορέσω πρῶτα - πρῶ-
τα τὸ προκλητικό φῶρεμα καὶ
δεύτερο θὰ τοὺς πῶ ἕνα λόρ-
δο. Θὰ τοὺς ἐπὶ νταμπλᾷς.
Νὰ δοῦν μιὰ γυναικὶα νὰ φο-
ράῃ ἕνα τέτοιο φῶρεμα καὶ νὰ
τὴ συνοδεύῃ ἕνας ἄψωγος λόρ-
δος. Γκάρι, πρέπει αὐριο νὰ
εἰσάστε ὄψωγος, ἔτσι; Ὅλες
τοὺς οἱ καμψημένοι θὰ κλονι-
στούν καὶ μεῖς, θὰ σπάσουμε
κέφι, κι' ὅστερα θὰ φύγουμε.
Θὰ ποῦμε πὼς εἴμαστε προσ-
κεκλημένοι κι' ὅτι ἤθελα μονά-
χα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ σπῆτι. Θὰ
εἶναι ὑπέροχο.
Παίρνει πάλι ἀνάσα. 'Ο
Γκάρι τῆς δίνει ἕνα φλυτζάνι
καφέ κι' αὐτὴ τὸ ἀδειάζει μο-
νορούφι σὰν ὑπάρκοι παιδί.
—Τί θὰ γίνῃ ἐγώ; ρωτᾷ
ὁ Τζών· θέλω νὰθω κι' ἐγὼ
μαζί σας.
'Η Τέζι ἀφίνει τὸ φλυτζάνι,
καὶ ὅστερα λέει:
—Καὶ βέβαια θάθωρε μαζί
μας, θὰ κἀνῇ τὸν πλοῦσιο Ἀ-
μερικάνο· τὸ χρέμα τοὺς κάνει
κι' αὐτὸ ἐμπύκνωσι.
—Θὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ
ἐραστή σου, θὰ τοὺς σοκάρει
κι' αὐτὸ, προτείνει ὁ Τζών.
'Η Τέζι σκέπτεται.
—'Οχι, καλύτερα αὐτὸ τὸ

ρόλο νὰ τὸν παίξῃ ὁ Γκάρι,
γιὰτὶ εἶναι λόρδος. Μὰ μπο-
ρεῖτε νὰ εἰσαγάγετε καὶ οἱ δύο ἐ-
ραστές μου.
—Γιὰ πές μου, Τέζι, τώρα
ἕνα πρῶμα μονάχα θέλω νὰ
μάθω. Γιατί τὸ κάνεις αὐτό;
'Ετσι γιὰ ἀστεῖο ἢ σ' ἐνδια-
φέρει κανένας ἀπὸ κεί μέσα;
—Δὲν τὸ κάνω παρὰ γιὰ
ἀστεῖο, θεοσάει ἡ Τέζι, γιὰ
ἀστεῖο λοιπὸν! καί, γιὰτὶ
θέλω νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀρ-
ραβωνιαστικίνα. Τὴ λένε Κάρεν
καὶ εἶναι ξανθιά.
—Γιατί σ' ἐνδιαφέρει ἡ ἀρ-
ραβωνιαστικίνα; ρωτᾷ ἀκόμα
ὁ Τζών.
'Η Τέζι πετάγεται ἀπάνω:
—Θεέ μου, Τζών! πρέπει
ὥστε νὰ καταλάβῃς, μ' ἐν-
διαφέρει νὰ μάθω ποῖα θὰ
παντρευθῇ ὁ ἀντράς μου, τί ὕ-
φος ἔχει ἡ καινούργια του οἰ-
κογένεια καί...
Λέγοντας τὸ αὐτό, γυρίζει
τὸ κομπὶ τοῦ ραδιόφωνου· τῶ-
ρα ἡ ὀρχήστρα εἶναι τόσο θα-
ροῦδωδὴ πού νομίζεις ὅτι θοί-
σκεσαι μέσα στὴν αἴθουσα
τοῦ «Σαβόου» στὸ Λονδίνον. Δὲν
ὑποφέρεται, τὸ καταλαβαίνει ἡ
Τέζι καὶ χαμηλώνει πάλι τὸ
ραδιόφωνο. Ὑστερα κάθεται
ἡσυχά - ἡσυχά στὴν πολυθρό-
να τῆς καὶ παίρνει ἕνα τσιγά-
ρο.
—Εἶμαι χωρισμένη, ἀναγ-
γέλλει.
Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀποκάλυψι δὲν
φαίνεται νὰ ἐνδιαφέρει μῆτε
τὸν Τζών μῆτε τὸν Γκάρι.
—Λοιπὸν, συμφωνεῖτε;
—Εὐχαρίστως, λέει ὁ Γκά-
ρι εὐγενικά. Ἄν μπορῶ νὰ
σὰς κἀνῇ εὐχαρίστησι μετὰ
τὸ φῶρο μου, πολὺ εὐχαρίστητος.
'Η Τέζι κυττάει τὸν Τζών.
'Ο Τζών βρίσκεται πάλι στὸ
παράθυρο. Οἱ φωτεινὲς νύχτες
τῆς Κοπεγχάγης εἶναι πασί-
γνωστες ἴσως γι' αὐτὸ ὁ Τζών
κάθεται καὶ κυττάει τὴν φωτει-
νὴ νύχτα.
—Συμφωνεῖς κι' ἐσύ, Τζών,
φωνάζει ἡ Τέζι.
'Ο Τζών στρέφεται:

—Πᾶς. Ἄ! ναι, φυσικά, ἐν
αὐτὸ σὲ διασκεδάξῃ. Γκάρι,
εἶναι ἀργά, ἔλα, σεύγουμε.
Στὸ χῶλο, ἡ Τέζι παίρνει
τὸν Γκάρι ἀπὸ τὸ μπράτσο
καὶ τὸν ρωτᾷ:
—Μὴν ξεχάσετε. Νὰ πᾶτε
νὰ πᾶτε τὸ φῶρο σας ἀπὸ
τὸ σταθμό, ἔτσι; Τζών, πές
μου πάλι πού βρίσκεται ἡ δι-
λα πού μένετε, θὰ περάσω νὰ
σὰς πᾶρω.
—Πότε θὰ περάσης νὰ μᾶς
πάρῃ;
'Η Τέζι σκέφτεται. Θὰ τοὺς
ἔχει ἀσφαλῶς τραπέζι· θάχα-
ρισον νὰ τρῶνε στὶς ἑπτὰ καὶ
θὰ ἐξοικιαστοῦν ὡς τίς ἐννεά·
κατόπιν θὰ σερβίρουν τὸν κα-
φέ.
—Τζών, Γκάρι, θὰ περάσω
νὰ σὰς πᾶρω στὶς ἐννεά παρὰ
τέταρτο, συμφωνοῖ;
III

Στὶς ἐννεά παρὰ τέταρτο
ἀκριβῶς, ἡ Τέζι κατεβαίνει
ἀπὸ τὸ ταξί μπροστὰ στὴ δι-
λα τῶν Λίντμπεργκ, στὸ Κλά-
μπενμποργκ. 'Ο Τζών κι' ὁ
Γκάρι περιμένουν κι' ὅλας στὸ
μεγάλο χῶλο.
Οἱ ἄντρες, ὅταν φοροῦν
φράκο, ἔχουν τρομερὸ σεσα-
πίλ, σκέφτεται ἡ Τέζι. 'Ο
Τζών φοράει τὸ φῶρο σὰν κά-
ποιος πού τὸ φοράει συχνά.
'Ο Γκάρι ὅμως! Αὐτὸς νομι-
ζει πὼς γεννήθηκε μετὰ φῶρο.
—Λοιπὸν! Εἶναι ἐντάξει ὁ
Γκάρι μας; λέει ὁ Τζών γε-
λώνοντας, καὶ σηκώνει τὸ χέρι
τοῦ Γκάρι.
'Ο Γκάρι φοράει ἕνα χον-
τρὸ δαχτυλίδι μετὰ οἰκόσημα.
—Εἶναι τὰ οἰκόσημά σας;
ρωτᾷ ἡ Τέζι ἱκανοποιημένη.
—'Οχι! φωνάζει ὁ Τζών,
μολονότι θὰ μποροῦσε ὁ Γκά-
ρι νὰ φοράῃ ἕνα τέτοιο δαχτυ-
λίδι. Μὰ δὲ φοράει γιὰτὶ δὲν
μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τὰ δαχτυ-
λίδια μετὰ οἰκόσημα. Αὐτὸ
ἐδῶ τὸ βρήκαμε στὴ διτοῖνα
τῶν Λίντμπεργκ πού λείπουν
ταξίδι, λέει ὁ Τζών περῶνος.
Καὶ τώρα ἀνοίξε τὸ πανωφόρι

796 1890 1905 1910 1918 1920 1923 1927-28 1935 1939 1940-43 1947 1947-52 1953-54 1959
ΤΟ ΜΗΚΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ ΠΡΟΛΕΓΕΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ;

• 'Εκείνοι πού, στὸ Παρίσι, ἀσχολοῦ-
νται μετὰ τὴ μελέτῃ καὶ τὴ στατιστικὴ
τῆς γυναικεῖας μόδας, ἐβγαλὸν πρὶν
ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ δημοσιότητα ἕνα
πρωτότυπο, ἀλλὰ πάντως ἀρκετὰ ἀλη-
θινὸ, συμπέρασμα: «Ὅτι, μετὰ μικρὲς ἐ-
ξαιρέσεις, οἱ κοντές φοῦστες συνέπε-
σαν, σὺν αἰῶνα μας, μετὰ τῆς δραμα-
τικῆς ἢ ἀνώμαλης περιόδου τῆς παγ-
κοσμίου ἱστορίας.
'Η στατιστικὴ πού παίρνει φυσικά
γιὰ βάση τὴν Παρισινὴν μόδα, ἀναφέρει
ὅτι τὴν προναπολεόντειον ἐποχὴ, τὴν ἐ-
ποχὴ δηλαδὴ τοῦ «Διευθυντηρίου», οἱ
γυναῖκες ἔβειχαν τῆς γάμπης τους ἀ-
πὸ τὰ ἀνοίγματα τῶν μακρῶν φορε-
μάτων τους. Τὴν ἐποχὴ τῆς Βικτωρίας
οἱ γάμπες κρύφθηκαν καὶ πάλι ἐπιμε-
λῶς, γιὰ νὰ ἀρχίσουν κατόπιν σιγά-
σιγά νὰ ἐμφανίζονται κάτω ἀπὸ τίς
φοῦστες πού ὅλο καὶ γίνονταν κοντινέ-
ρες. Στὶς παραμονὲς τοῦ Α' παγκο-
σμίου πολέμου οἱ φοῦστες κόντιναν πολ-
λύ, γιὰ νὰ ἐξαμακρύνουν καὶ πάλι—
σχεδὸν ὡς τὸν ἀστράγαλο— τὸ 1920,
'Ενα νῆο ἀπὸτομο... ἀνεβοκατέβασμα
σημειώθηκε μεταξὺ 1933 καὶ 1928, ὁ-
πότε πάλι οἱ φοῦστες ἀρχίσαν νὰ κον-
ταίνουν, καὶ ἔμειναν κοντές σὲ ὅλο τὸ
διάστημα τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου.
'Ὑστερα ἀπ' τὸ χαρακτηριστικὸ μακρυ-
μα τῆς φοῦστας πού ἀκολούθησε τὸ τέ-
λος τῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ πού ἐφα-
σε τὸ ζενὶθ — ἡ μάλλον τὸ... νανδῖ,
ἀφ' οὗ πρὸς τὰ κάτω πῆγαν... — τοῦ
1927, οἱ φοῦστες ἐξακονταίνον
καὶ πάλι ἀπὸ τὸ 1952. Τί τάχα θὰ
πρέπει νὰ περιμένῃ κανεὶς γιὰ τὸ
1955; Θὰ φέρῃ πρὶν κοντές φοῦστες
καὶ πόλεμο, πρὶν μακρῆς καὶ πόλεμο,
ἢ θὰ φέρῃ τὴν Εἰρήνην — ἀδιάφορο μετὰ
τὸ μήκος τῆς φοῦστας;

σου να δούμε πώς είσαι ντυμένη.

Η Τέζι ανοίγει ντροπαλά το βελούδινο πανωφόρι της· αυτό είναι πολύ δύσκολο πράμα, μα στον Σβέν Πούλσεν θα είναι ακόμα πιο δύσκολο.

—Δεν είναι άσχημο, λέει μονάχα ο Τζών.

—Νομίζω, νομίζω πώς δεν μπορεί να πάει έτσι, παρατηρεί ο Γκάου πού, ταυτόχρονα, με το φράκο του· ξαναδобрήκε την καλή του ανατοφή.

—Ξέρω, πρέπει να βάλλω κάτι μπροστά, μια κορφή· με μπριγιάντια ή κάτι παρόμοιο; τότε το ντεκολτέ δε θα κατεβαίνει τόσο βαμνλά· μα δεν έχω κορφή με μπριγιάντια, εξηγεί η Τέζι στεναχωρημένη.

Ο Τζών σκέφτεται.

—Στην τραπεζαρία των Λιντπεργκ υπάρχουν γαρούφαλα. Σου πάνε τα ρόζ γαρούφαλα;

Η Τέζι σκέφτεται ότι της πάνε πολύ τα ρόζ γαρούφαλα. Ο Τζών φέρνει μια μεγάλη έγγλεξική κορφή και κορφοπάζουν τρία γαρούφαλα στο ντεκολτέ της Τέζι. Βάζουν επίσης ένα γαρούφαλο στη μπουτονιέρα του Γκάου.

—Βάλε κι' εσύ ένα, Τζών, του λέει η Τέζι.

Μα ο Τζών λέει πως δεν είναι λόρδος κι' ότι πρέπει τώρα να ξεκινηθούν. Βρίσκονται κιόλας στην πόρτα, όταν του Τζών του έρχεται μια ιδέα:

—Θα πιούμε όλοι ακόμα ένα ποτήρι!

Ο Γκάου συμφωνεί:

—Καλή ιδέα! Να πω την αλήθεια· όλη αυτή η ιστορία μουναί πολύ οδυνηρή. Συνήθως δεν πηγαίνω σε σπίντια που δε μ' έχουν προσκαλέσει, και στο κάτω· κάτω...

—Στο κάτω· κάτω είσαι λόρδος, λέει ο Τζών.

Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να μην πηδ ο Γκάου ούτε λέξι πια για την οδυνηρή ιστορία. Πίνουν από ένα ποτήρι ποτό. Ύστερα κατεβαίνουν τον ησυχό δρόμο με τις βίλες.

Η Τέζι νοιώθει εκείνη τη στιγμή τόσο είναι συγκινημένη. Κουτά συγκινημένη. Ο Σβέν θα φερθεί με μια παγερή ευγένεια· έτσι είναι πάντα όταν είναι θυμωμένος και δε θέλει να το δείξει. Ίσως όμως δείξει το θυμό του, ώ! Θεέ μου...

Η Τέζι περπατάει ανάμεσα στους δυο καβαλιέρους της, τα δάματα αντηχούν μέσα στην ήσυχια· περνούν μπροστά σε κήπους. Ο αέρας είναι γεμάτος από μπουμπουτσιές του κολοκασιού· ο ούρανος έχει πάνω ένα πράσινο άσπασμένο χρώμα κι' όλα είναι σε μαγεύματα.

—Ναί, πώς λεγόσαστε, Γκάου; ρωτάει η Τέζι.

—Αν δεν είναι ικανή να κάνει τις συστάσεις όπως πρέπει, όλος ο θρίσμβος που περιμένει από τον Γκάου θ' αποτύχει.

—Μόντερου.

—Επιτρέψτε μου να σας συστήσω, τον λόρδο Μόντερου, κυρία Έλμπεθ Νίλσεν, επανωλαμβάνει η Τέζι.

Δεν μπορείς αδιάκοπα να κρεμιέσαι από αυτές τις ανόητες σκέψεις· τώρα, περνούν μπροστά σ' ένα χαμηλό και μακρύ τοίχο· θάνατο ο κήπος του Σβέν. Η Τέζι νοιώθει την

καρδιά της να χτυπά σαν παλαωμένη και προσπαθεί να σφυρίξει:

«Ο αυτοκράτορας της Αυ- (στρίας, ο βασιλιάς της Ουγγαρίας...»

Αλλόκοτο: μυρίζει πασχαλιά. Νοιώθει κανείς μια γλυκιά μυρουδιά από πασχαλιά. Μια φορά, πέρασα με τον Σβέν από την πλατεία των Ήρώων, στη Βιέννη, την άνοιξη· οι πασχαλιές ήταν ανθισμένες, οι πασχαλιές της Βιέννης... Ο Σβέν έχει πασχαλιές στον κήπο του.

«Σύνταγμα διαλεχτό είμαστ' έμεις στο πεζικό...»

Λέει τώρα η Τέζι με μπάσα φωνή.

—Είναι καιρός ακόμα να επιταχύνουμε, λέει ο Τζών διακόπτοντας το τραγούδι της Τέζι.

—Γιατί;

—Μήπως το σκεφτής καλύτερα, λέει ο Τζών κυττάζοντας την Τέζι πλάγια.

—Σε μισή ώρα όλα θα έχουν τελειώσει και θα πάμε να τα κοπανάσουμε σπίντι σας, λέει η Τέζι. Να ή κακελόφαστα. Έμπρός! Πρέπει!

—Ω! αν πρέπει..., αναστενάζει ο λόρδος.

Η Τέζι πάει μπροστά. Νοιώθει την καρδιά της να χτυπά ανόητα. Το σπίντι είναι φαρδύ, χαμηλό. Γιγάντια παρέρυρα. Φυσικά, αφού είναι το σπίντι του Σβέν. Όλα τα παράθυρα είναι φωτισμένα.

—Ω! Θεέ μου!

Η Τέζι χτυπάει το κουδούνι... Λυσσασμένα γαυγίσματα της απαντούν.

—Είναι ο Πέτερ, λέει η Τέζι στους δυο καβαλιέρους της που περιμένουν, στενοχωρημένοι, πλάι της.

—Πέτερλε, μην κάνεις τόσο θόρυβο, έχω είμαι! φωνάζει η Τέζι, Πέτερλε!...

Η πόρτα ανοίγει. Ένας νέος εμφανίζεται με άσπρο σακάκι. Ο Σβέν πήρε κι' άλλον υπηρέτη.

—Καλησπέρα, λέει η Τέζι δανικά· και με τους δυο συνοδούς της μπαίνει μέσα.

Ο Πέτερ είναι ένα μεγάλο καστανό μπόξερ. Με μικρές κραυγές χαράς, χοροπηδάνει γύρω από την Τέζι.

—Πέτερλε, λέει η Τέζι και σκύβει πάνω από το πολυγαπημένο κεφάλι του, κι' ο Πέτερλε της χαϊδεύει το πρόσωπο με τη γλώσσα του.

—Δήτε πώς γελάει, λέει η Τέζι.

Είναι αλήθεια· πώς ο Πέτερλε έχει, όπως όλα τα μπόξερ, ζάρες πάνω στο μέτωπό του, μα γελάει πραγματικά. Τα σκυλιά μπορούν να γελάσουν ακριβώς όπως οι άνθρωποι. Του έχουν κόψει την ουρά από τότε πουταν μικρός· τώρα δεν έχει πια τίποτα να κουνήσει και τραντάζεται ολόκληρος και βγάζει μικρές χαρούμενες κραυγές.

Μια γυναικεία φωνή ακούγεται:

—Θέε μου! Είναι η κυρία! Μια χοντρή, χοντρή γυναίκα με μπλε ποδιά κυττάει από μια πλαϊνή πόρτα τι συμβαίνει. Τη λένε Μαρία, γιατί οι μαγειρίτσες παντού λέγονται Μαρίες. Η Μαρία ήταν κι' ε- λας στην υπηρεσία του Σβέν, ποίν αυτός παντρευτή την Τέ-

ζι. Το λοιπόν η Μαρία στέκεται εκεί, και είναι πολύ τρομαγμένη.

Ο καμαριέρης, κυττάει τη Μαρία, με έκπληκτα μάτια.

—Ήθελα να επισκεφτώ τη βίλα, Μαρία, λέει η Τέζι· και ξαφνικά δεν είναι πια τόσο συγκινημένη· τίποτα δεν υπορ-εί να της συμβεί: ο Πέτερλε είναι εκεί κι' η χοντρή Μαρία επίσης, όλα είναι φιλικά, η βίλα δεν είναι ολότελα μια ξένη βίλα.

—Έχεις κόπο; ανησυχεί οδών η Τέζι κυττάζοντας κα- τὰ τον τοίχο όπου είναι κρεμασμένη ένα σωρό πανωφόρια.

—Μά, κυρία, λέει η Μαρία που προχωρεί ένα βήμα, άρρα-δωνιστήκαμε πάλι. Σήμερα γιορτάζουμε τους άρραβώνες.

Και ρίχνει ανήσυχο βλέμμα στη μεγάλη τζαμένια πόρτα· δεν μπορεί να δει κανείς μέσα γιατί μια μεταξωτή κουρτίνα είναι ριγμένη πάνω στα τζά-μια. Πίσω από τη μεταξωτή κουρτίνα ένας θόρυβος από συγκεχυμένες φωνές.

—Πέτερ! κάτσε φρόνιμα! του λέει η Μαρία έκτεντικά.

Μα ο Πέτερλε εξακολουθεί να βγάζει μικρές χαρούμενες κραυγές. Αυτό σε ξεκουφαίνει κι' είναι ανυπόφορο. Τα φύλα της τζαμένιας πόρτας παρμερίζουν. Ο Σβέν Πούλσεν εμφανίζεται μέσα στο δυνατό φως.

Η Τέζι εκείνη τη στιγμή είναι καθισμένη χάρμα και σφίγγει το πρόσωπό της πάνω στο τρίχωμα του σκυλιού. Τώρα σπκνέται και στέκεται απέναντι από τον Σβέν.

Ο Σβέν είναι ψηλός, τρομαχτικά ψηλός. Ένα πρόσωπο αδύνατο, έξυπνο. Μαλλιά πολύ καστανά· που θαπρεπε να είναι στρωμένα πίσω και που πέφτουν διαρκώς πάνω στο μέτωπο. Ο Σβέν μισοκλείνει τα μάτια του· αυτό πάντα κάνει όταν θέλη να δει κάτι με μεγάλη ακρίβεια. Μισοκλείνει τα μάτια του μια στιγμή και δεν μπορούν να π-στέψουν τα μάτια του.

Ναί! Η Τέζι. Είναι πραγματικά η Τέζι!

Πίσω από την Τέζι, δυο κύριοι έντελως άγνωστοι, με φράκο, με τα πανωφόρια τους ριγμένα πάνω στους ώμους τους. Άριστέρα, η Μαρία, η μαγειρίτσα, κατακόκκινη από απελπισία. Δεξιά, ο Όλ, ο καμαριέρης, μορφάζοντας ήλι-θια όπως πάντα. Ο Πέτερλε εξακολουθεί να βγάζει μικρές χαρούμενες κραυγές.

—Τι συμβαίνει λοιπόν; ρωτάει ο Σβέν άργα και πολύ σιγά.

Το βλέμμα του είναι παγερό, είναι τρομερά θυμωμένο, σκέπτεται η Τέζι. Κι' η καρδιά της ξαναρχίζει να χτυπά· η ξέφρενα· νοιώθει τους χτύπους της ως το λαιμό της, πρέπει κάτι να πη.

—Δεν είναι για σπίντι, Σβέν, αυτό το ζώο. Κάνει πολύ θόρυβο· λέει μια κλασιόρ-κη φωνή που έρχεται από το έσωτερικό της αίθουσας.

Θάνα! η χολερισμένη γριά, σκέφτεται η Τέζι και προσπα-θεί να επιβληθεί στον εαυτό της· πρέπει επιτέλους να μι-λήσει...

—Σού ζητώ συγγνώμη, Σβέν, δεν ήξερα ότι είχες προσκαλέσει. Μου είπες χτες στο τηλέφωνο ότι έπρεπε

να επισκεφτώ το σπίντι σου, κι' είμαστε προσκαλεσμένοι εδώ κοντά, καί...

Η κατάσταση είναι πολύ οδυνηρή. Ο Σβέν στέκεται στο ανοίγμα της πόρτας, δεν κουνιέται, σωμαίνει και περιμένει τι άλλο θα πη η Τέζι.

—Δικό μου είναι το λάθος, κύριε Πούλσεν, λέει μια φωνή που έρχεται από το βάθος, μια φωνή αγέρωχης αδιαφορίας.

Η Τέζι στρέφεται. Έκπλη-χτη: ο Γκάου!

Ο Γκάου χαμογελάει με συγκαταβατικότητα.

—Η μίσσες Πούλσεν μου μίλησε για το καινούργιο σας σπίντι, κι' ήθελα πολύ να το δω... Η μίσσες Πούλσεν είχε την καλωσύνη να μου προσφέρει αυτή τη δυνατότητα. Λυτούμαι που σας ένοχλήσαμε.

Το χαμόγελο του Γκάου γίνεται λίγο πιο εύγενικό, υποκλίνεται ελαφρά και κάνει μια κίνηση προς την πόρτα.

Ο λόρδος Μόντερου έχει σκοπό να χτίση στην Άγγλια ένα καινούργιο σπίντι και γι' αυτό ενδιαφέρεται, ακούεται η φωνή του Τζών.

Η Τέζι είναι αποσβολωμέ-νη. Η σκηνή εκτυλίσσεται σά να την έχουν μελετήσει.

—Σβέν; Τι συμβαίνει, λοιπόν; ρωτάει από μέσα μια νεανική φωνή.

Κάτι σκιρτάει μέσα στο κε-φάλι της Τέζι: είναι η Κάρεν, η μνηστή! Παραξενεύεται που κι' η καρδιά της σκιρτάει.

—Πρέπει να με συγχωρή-σης, Σβέν, η Μαρία μ' είπε γιορτάζεις τους άρραβώ-νες σου, δεν μπορούσα να το ξέρω, λέει η Τέζι μ' ένα ευγε-νικό χαμόγελο.

Μα σε παρακαλώ, δεν ύ-πάρχει κανένας λόγος να ζη-τάς συγγνώμη, είμαι πολύ ευ-χάριστος· πού μπορώ να σου ευχθώ το καλύτερό; Σας παρακαλώ, βγάλετε τα πα-νωφόρια σας, κύριοι! Τέζι, δώ-σε μου το πανωφόρι σου! Κά-νει πολύ ζέστη μέσα, λέει ο Σβέν.

Η έκπληξή του πέρασε, ο θυμός του το ίδιο. Φυσικά, δεν είναι παρά μια κωμική σύμ-πτωσι, μια κωμική κατάσταση! Ο Σβέν παίρνει το πανωφόρι της Τέζι και το κρεμάνει στον τοίχο. Ύστερα μένει αποσβο-λωμένος μια στιγμή: Παρατη-ρεί το προκλητικό φέρεμα!

Η Τέζι νοιώθει το βλέμμα του, συγκεντρώνει τις δυνάμεις της, προχωρεί προς τον καθέ-φτη, βάσει στα χείλη της ρουζ· πολύ σκούρο· λίγη σημασία έ-χει η χλωμάδα του προσώπου της. Από σήμερα το απόγευ-μα τα μαλλιά της έχουν μια πυρόξανθη απόχρωση και τάχει άνασκηώσει. Της πάνε έτσι.

Δεν βλέπουν τη φοβερή κορφή-τα του ντεκολτέ της. Όλα είναι εντάξει! έμπρός! Μπο-ρούν να κόμουν την εισροδό τους στη γιορτή.

Ο Γκάου είναι πραγματι-κός θησαυρός. Είναι Λόρδος· από την κορυφή ως τα νύχια· αλήθεια· πρέπει να κάνει τις συστάσεις.

—Σβέν, μπορώ να σου συ-στήσω τους φίλους μου; Ο Λόρδος Μόντερου κι' ο κύριος Κράβεν.

—Σβέν, μπορώ να σου συ-στήσω τους φίλους μου; Ο Λόρδος Μόντερου κι' ο κύριος Κράβεν.

—Σβέν, μπορώ να σου συ-στήσω τους φίλους μου; Ο Λόρδος Μόντερου κι' ο κύριος Κράβεν.

—Σβέν, μπορώ να σου συ-στήσω τους φίλους μου; Ο Λόρδος Μόντερου κι' ο κύριος Κράβεν.

—Σβέν, μπορώ να σου συ-στήσω τους φίλους μου; Ο Λόρδος Μόντερου κι' ο κύριος Κράβεν.

—Σβέν, μπορώ να σου συ-στήσω τους φίλους μου; Ο Λόρδος Μόντερου κι' ο κύριος Κράβεν.

—Σβέν, μπορώ να σου συ-στήσω τους φίλους μου; Ο Λόρδος Μόντερου κι' ο κύριος Κράβεν.

—Σβέν, μπορώ να σου συ-στήσω τους φίλους μου; Ο Λόρδος Μόντερου κι' ο κύριος Κράβεν.

—Σβέν, μπορώ να σου συ-στήσω τους φίλους μου; Ο Λόρδος Μόντερου κι' ο κύριος Κράβεν.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Του συνεργάτου μας ΤΑΚΗ ΛΑΠΠΑ

Δ'

Καλλυντικά και συνταγές για την περιποίηση της όμορφιάς

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ είχαν συνηθίσει να χρησιμοποιούν καλλυντικά από τον καιρό ακόμα που η χώρα τους ήταν υπό-δουλη. Τη συνηθεια αυτή τους είχαν με-ταδώσει οι χανούμισσες. Γιατί είναι γνω-στό το τι κατάχρησι κάνανε σε κείνα τα χρόνια οι Τουρκάλες στα καλλυντικά. Έτσι λοιπόν οι Έλληνίδες μαθημένες απ' τα παλιά χρόνια εξακολουθούσαν και ύστερα να βαφάνται στο πρόσωπο. Σε πανηγύρια και γάμους, ακόμα και τα νύ-χια τους βάφανε, με μια χρωστική κόκκι-νη ουσία, που τη λέγαν «κινώ».

Τα διάφορα όμως καλλυντικά, που οι ίδιες φτιάχνανε και ήταν γνωστά με τ' ό-νομα φτιασιδία, ήταν καταστρεπτικά για το δέρμα γιατί τα πιο πολλά κατασκευά-ζαν χρησιμοποιώντας υδράργυρο, μολύβ-νο, ασβέστη, άρσενικό, στύψι, δισμύ-θιο κι' άλλα παρόμοια.

Μα το βάψιμο σε λίγο καταργήθηκε και το θεωρούσαν πια για πρόστιχο. Στα 1840 ήρθε από την Άγγλια η Άρτεμις Βρανά, γυναικά Μικρασιάτη έμπορου που είχε βάψει ξανθά τα μαλλιά της. Λοιπόν, όπως μας λέει στο άρθρο του για τη μό-δα ο Τσοκόπουλος, οι Άθηνάιες δέχτηκαν τη Βρανά με τέτοιο τρόπο, που την ανάγ-κασαν σε λίγο να τ' αφήση να ξαναπα-ρουν το φυσικό τους χρώμα. Άλλα άρκε-τες από εκείνες που είχαν τα χρονακία τους, φρόντιζαν τα άσπρα τους μαλλιά να τα κάνουν μαύρα. Αυτό μας το επιβε-βαιώνει και αυτή η άγγελία: «Η μαύρη μπογιά προς χρυσιν των μαλλιών της κε-φαλής την οποίαν κατεσκεύαζεν ο Κου-τσοφερόπουλος έτελείωσεν ήδη ως εκ της μεγάλης καταναλώσεως».

Μπορεί βέβαια, να καταργήσανε το βά-ψιμο, αλλά τώρα πια είχε κανείς την έμ-φανισί της ή πούδρα που οι λογιώτατοι την νόμισαν «παιπάλη». Ακόμη και δι-άφορα καλλυντικά χρησιμοποιούσαν για να διατηρούν το δέρμα τους. Όχι όμως τα έγχωρια κατασκευάσματα. Τώρα πια τους φέρνανε ευρωπαϊκά. Και διαβάσετε, τι και τί, τους έφερε απ' την Άγγλια και τη Γαλλία ένας αρωματοπώλης Γάλλος, στα 1847, όπως ο ίδιος τα αναφέρει στην άγ-γελία του:

«Γνήσιον ύδωρ της Φελσίνης της Βο-ωνίας, τσούτον περιφήμον διά τας θαλ-σαμικάς ἀρετάς του προς εξάλειψιν των κηλίδων του προσώπου και προς λεύκαν-σιν του δέρματος».

Παρθενικόν γάλα, προς διατήρησιν του νεαρού και της ωραιότητος του προσώπου. Γνήσιον ύδωρ Κολωνίας πρώτης ποιό-τητας.

Γνήσιον πάχος έρκτου των Παρισίων, προς αύξησιν των μαλλίων και προς πα-ρεμπόδισιν της πτώσεώς των. «Αλειμμα (πομάτα) του χειρουργού των Παρισίων Ντυμπτρέν, αντιφάρμακον της φαλακρό-τητας».

«Ελαιον της Φιλαδελφείας προς διατή-ρησιν του χρώματος των μαλλιών καθ' ό-λας τας ηλικίας».

«Αλειμμα εξηγμένον από φυτικά προς βαφήν των μαλλιών».

Μεξικανικόν ύδωρ προς βαφήν των ήμι-λεύκων μαλλιών.

Υγρόν τι προς λεύκανσιν του δέρμα-τος».

Μαζί όμως μ' αυτά πουλούσε κι' άλλα μερικά που είχαν σχέση με το γυναικόκο-σμο. Όπως:

«Σακκούλια με ερυθρίας δια τας ρουχι-κάς. Εύοσμον δια τας μανδήλιας».

Σαπούνι φυτικόν εξαλείφον άνευ οθο-

ρας τους ρύπους από παντός είδους ύ-φαντού.

Βάλασμον φυτικόν προς εξάλειψιν άνευ πόνου των εις τους πόδας τύλων».

Μ' όλη όμως την ευρωπαϊκή καταγωγή των καλλυντικών, εξακολουθούσαν να υπάρ-χουν οι πολέμιοι τους. Δηλαδή εκείνοι που τα θεωρούσαν για καταστρεπτικά. Κι' ό-ταν το 1847 δημοσιεύτηκε η άγγελία του Γάλλου που διαδόσατε, έγινε η σχετική πολεμική. Την επίθεσί του έκανε ο γνω-στός τότε γιατρός Μεγακλής απ' τη Μυ-τιλήνη. Αρχίζει λοιπόν το άρθρο του με αυτά:

«Η ματαιότης του ανθρώπου μη εύχα-ριστημένου εις την φυσικήν του κατάστα-σιν, εφεύρε διαφόρους τρόπους και δια-φόρους ουσίας δια να παράγη τεχνητήν καλλονήν και να διορθώνη τα ελαττώμα-τα αυτής. Το φιλόκαλον του ανθρώπου και αι προλήψεις αυτού μετά χαράς πα-ραδέχονται κατά διαφόρους καιρούς τα τοιαύτα φημιζόμενα από τους τυχοδιώ-κτας. Πάν φύλον και πάσα ηλικία εις την Ευρώπην τα μεταχειρίζονται, ενώ εις ή-μας, όπου δεν έφθασεν ο πολιτισμός εισέ-τι εκείνων, είναι σπανιότερα μεν και πε-ριωρισμένα, έρχονται δε εις χρήσιν μά-λον άπερίσκεπτον».

Και πιστεύει ο γιατρός, πώς το πιο καλό καλλυντικό είναι το κρύο και καθα-ρό νερό. Άλλα ο Μεγακλής δεν περιορί-ζεται μόνο στην επίθεσι, μα στο τέλος, αθελά του, κάνει κι' αντίπραξι στο Γά-λλο αρωματοπώλη. Δίνει μερικές συνταγές για καλλυντικά, που για το περίεργον, ά-ξιζει ν' αντιγράψουμε.

«Εις περιστάσεις καθ' ός η επιδερμίς ήλλοιώθη και έχασε την ελαστικότητα, την στιλπνότητά της, δυνάμεθα να μετα-χειρισθώμεν άνευ ουδενος κινδύνου δια πλύσιμο το κοινόν γάλα, ύδωρ κεκερασμέ-νον με αρωματικήν ουσίαν, ως με ροδό-σταγμα ή έπαλείφωμεν το πρόσωπον με λίπος των βατράχων. Τας εξ άμυγδαλών άλοιφας και τας όμοιας αθώας ουσίας. Εις δε τας εκ του ήλιου κηλίδας επιχρίο-μεν το πρόσωπον το έσπερας με μίγμα εκ καθαρού και λεπτού άλεύρου και του λευκού του ώου και την πρωίαν το πλύ-νομεν».

«Αν ή αλλοίωσις του δέρματος προήλ-θεν από γαστροεντερικά, δυνάμεθα να με-ταχειρισθώμεν τας ακόλουθους συσκευα-σίας. Λαμβάνομεν έξη σταγόνας βάσσα-μον της Μέκκας, όκτω δράμια ζάχαριν κι' ένα κρόκον του ώου, τα αναμειγνύομεν έ-πιχέοντες βαθμίδον ροδόσταγμα...»

Και τελειώνουμε μ' αυτή:

«Λαμβάνομεν έλαιον άμυγδαλών και βάλασμον της Μέκκας, επιχέομεν πεντή-κοντα δράμια οινόπνευματος, χύνομεν το ύγρόν όλον εις φιάλην, αυτήν δε κεκλει-σμένην την θερμαίνομεν, ανακινούντες εκ διαλειμάτων. Αποχωρίζομεν έπειτα το ύγρόν εκ του ελαίου, προσθέτομεν εις το ύγρόν τούτο πεντήκοντα δράμια ροδόστά-γματος και το μεταχειρίζομεθα».

Δεν μπορούμε, βέβαια, να έγγυθομε τις καλλυντικές συνταγές του γιατρού Με-γακλή, μα κι' αν θέλατε να τις φτιάξετε θα ήταν πολύ δύσκολο. Που θα όρθε να χρησιμοποιήσετε «λίπος των βατράχων» ή «βάλασμον της Μέκκας»;

Πρέπει να όμολογήθη, πώς οι «πρόδρο-μοι» των σημερινών επίσημων της δερματολογίας και της «αισθητικής», δεν έδειχναν και πολύ ενδιαφέρον, για το πραγματοποίησιμον των συνταγών, που έδιναν στις γυναίκες της εποχής τους.

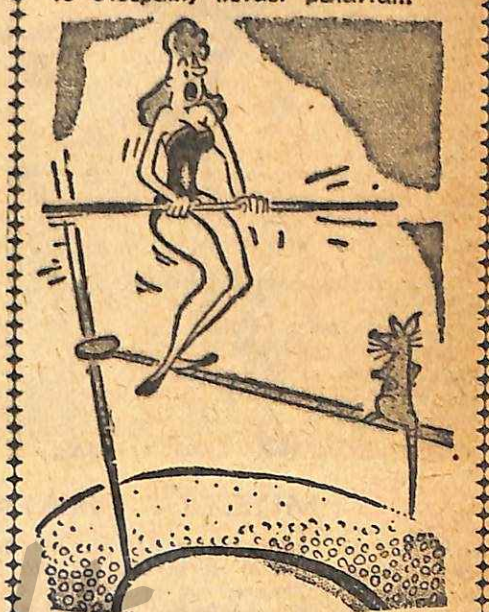
Αυτά λοιπόν ήταν τα καλλυντικά που μεταχειρίζονταν οι Έλληνίδες στα πρώτα εκείνα χρόνια. Η πολεμική του Μεγακλή και άλλων, δεν στάθηκε ικανή να τις απο-τρέψη. Ήταν κάτι που το αξιούσε ο συμ-μός κι' εκείνες πειθαρχικά το έκτελούσαν.

ΤΑΚΗΣ ΛΑΠΠΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η πολεμική έναντιον του εσυρμού».

ΑΠΟΡΙΑ
—Δεν ξέρω τί έχει αυτό το στυ-λό. Κάθε φορά που σηκώνω αυτό το σιδεράκι, πετάει μελάνια...

ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ
'Απρόοπτη συνάντησις!..

ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΕΞΗΓΗΣΙΣ;
— Βρισκόμουν, που λές, μέσα στο μπάνιο, τη στιγμή που άκουσα από το ραδιόφωνο πως είχα κερδί-σει τον πρώτο αριθμό του λαχείου.

ΜΠΕΤΤΥ ΓΚΑΡΡΕΤ

Η Μπέτυ Γκάρρετ είχε γράψει ένα ωραίο ποίημα όταν πήγαινε στο σχολείο. Μ' αυτό κέρδισε μια υποτροφία σ' ένα από τα καλύτερα κολλέγια της Αμερικής. Οι καλλιτεχνικές επιδόσεις της έκει την βοήθησαν να κερδίσει άλλη μια υποτροφία για μια δραματική σχολή στη Νέα Υόρκη. Παράλληλα εργαζόταν ως πωλήτρια για να μπορέσει να καλύψει τα έξοδά της. Μόλις τελείωσε απ' τη σχολή άρχισε να τραγουδά σε διάφορα καμπαρέ και γρήγορα κατέληξε στο Χόλλυγουντ. Την έχουμε δη στις ταινίες «Πασχαλινή παρέλασις», «Κόρη του Ποσειδώνος» και άλλες. Τώρα πρωταγωνιστεί σε μια μεγάλη μουσική ταινία που γυρίζεται «Η αδελφή μου Ελένη». Η Μπέτυ Γκάρρετ είναι παντρεμένη με τον Λάρυ Πάρκς με τον οποίον έχει δυο αγοράκια. Είναι μια περίφημη σύζυγος και σπάνιο υπόδειγμα στο Χόλλυγουντ. Παραστάθηκε στον άντρα της στις κρίσιμες στιγμές της καριέρας του, όταν απότομα έπεσε στην άφανεση, με πραγματική αφοσίωση, πράγμα που την έκανε να κερδίσει την εκτίμησι και τον θαυμασμό όλων.

Η ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΟΜΠΡΙΚΙΤΑ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΜΗΤΕΡΑ

Η Τζίνα Λολομπρικίτα αφού συνήλθε από τη γρίπη που την κρεβάτισε στο Λονδίνο, δήλωσε πως θα ήταν εύτυχης αν την άφιναν οι παραγωγοί για λίγο ήσυχη, για να μπορέσει ν' αποκτήσει ένα παιδί. «Αλλά οι διαμαρτυρίες της αφίνουν αδιάφορους τους παραγωγούς. "Ηδη πρόκειται ν' αρχίσω το γύρισμα μιας ταινίας στο... Βελιγράδι! Είναι γνωστό πως είναι παντρεμένη με τον Γιουγκοσλάβο γιστρο Σκόφικ. Έτσι θα γνωρίσει από κοντά την πατρίδα του σύζυγού της».

ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Η Γαλλίδα στάρ του βαβού κινηματογράφου Σιμόν Μαρτίγ είχε αυτές τις μέρες ένα τραγικό τέλος. Πότισε τα ρούχα της με οινόπνευμα, άναψε ένα σπρίτ και κάπκε ζωντανή. Σ' όσους έτρεξαν να την τυλίξουν με μια κουβέρτα και να τη σώσουν, αντιστάθηκε, φωνάζοντας: «Αφήστε με. θέλω να πεθάνω!».

Πολλοί αποδίδουν την αιτία...

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΜΑΡΛΟΝ

Ο Μάρλον Μπράντο αρραβωνιάστηκε! Όσο κι αν φαίνεται απίθανη η είδησι αυτή είναι αληθινή! Μόλις έφθασε στη Γαλλία, έτρεξε στην Κυανή Ακτί, όπου έμενε η αγαπημένη του Ζοζάν Μαρριανί Μπεραντζέ κι' αρραβωνιάστηκαν. Αμέσως μετά έφυγε μόνος του για τη Ρώμη. Η μνηστή του έχει ένα πατρίδι, ο οποίος και την μεγάλωσε, που είναι ψωράς. Η ίδια ήταν γκουβερνάντα σε μια οικογένεια στη Ν. Υόρκη, όπου και τη γνώρισε ο Μάρλον Μπράντο. Όσον αφορά για το γάμο τους, αυτό είναι άγνωστο πότε και αν θα γίνει! Δεν μπορεί τίποτα να προβλέψει κανείς με τον Μάρλον Μπράντο!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ

Ο Έρρολ Φλυν πρωταγωνιστούσε στην ταινία «Γουλιέλμος Τέλλος», το γύρισμα της οποίας διέκοπη λόγω διαφωνίας των Ιταλοαμερικανών παραγωγών. Είχε γυρίσει περίπου ταινία διαρκείας μισής ώρας και η οποία κόστισε περί τις 710.000 δολάρια. Ο Έρρολ Φλυν είχε και ο ίδιος χρηματοδοτήσει την παραγωγή και τα χρήματά του πάνε χαμένα. Ο Έρρολ Φλυν, όμως, είναι τόσο ενθουσιασμένος απ' τον ρόλο του στη ταινία αυτή, ώστε θα την ξαναγυρίσει με μόνον Αμερικανό παραγωγό αυτή την φορά. Πριν απ' αυτήν, όμως, θα γυρίσουν την ταινία «Βασιλική Ραψωδία». Κι' οι δυο ταινίες θα γυρισθούν στις Βαυαρικές Άλπεις και με σύστημα «Σινεμα-σκόπ».

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΦΕΛΙΞ

Στα Γαλλικά στούντιο της Ζουανβίλ γυρίζεται η ταινία «Γαλλικό Κανόν», στο όποον παίζουν η Μαρία Φελίξ με την Φρανσουάζ Αρνουά. Η φλογερή Μεξικάνη, όμως, έχει θυελλώδεις εκρήξεις και μια μέρα χαστούκισε ξαφνικά την Φρανσουάζ Αρνουά. Δεν μπόρεσε κανείς να μανθ την άσφρη. Άλλαξαν αρκετές σκηνές, για να μπορέσει να συνεχισθεί το γύρισμα της ταινίας. Άλλα η Μαρία Φελίξ δεν απέκτησε ασφαλώς καλή φήμη στα Γαλλικά στούντιο.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ

Η Βέρα Έλεν παράτησε τον σεναρίστα που αγαπούσε και πρόκειται να παντρευτεί τον Βίκτορ Ρότσιλντ, της γνωστής οικογενείας Κροϊσάν και μεγιστάνων του πετρελαίου. Πως ήταν δυνατόν ο φτωχός σεναρίστας να τα βγάλει πέρα σε μια τόσο αίσια πόλη; Άλλα δεν υπήρξε και πάλι, γιατί η Βέρα Έλεν και ο Ρότσιλντ αγαπήθηκαν κεραυνόβλα παίζοντας τένις, τόσο που χρειάστηκε να διακόψουν το παιχνίδι τους. Έπαινελαβαν η μάλλον συνέχισαν την παρτίδα ως αρραβωνιασμένοι!

ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ ΤΗΣ ΝΤΕΜΠΡΑ ΠΕΝΤΖΕΤ

Η Ντέμπρα Πάιτζετ χορεύει σ' ένα καμπαρέ του Λας Βέγκας το χορό που χορεύει και στην ταινία «Πριγκίπισσα του Νεϊλου». Οι λογοκριτές και οι σεμνότεροι διαμαρτύρονται για το προκλητικό κοστούμι που φορά και η μητέρα της εξανέστη για τις κατηγορίες που εξαπολύονται εναντίον της κόρης της. Πως είναι δυνατόν να είναι προκλητικό ένα κοστούμι που ζυγίζει 20 κιλά; Άναγκαστικά θα σκεπάζει τα περισσότερα μέρη του σώματος!

Εκείνο όμως που παραλείπει είναι ότι ο χορός είναι τέτοιος που... αποκαλύπτει τα περισσότερα μέρη!

ΟΙ ΝΕΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Η ελληνική παραγωγή μας έχει απογοητεύσει πολλές φορές στο παρελθόν. Εμείς όμως, σαν κάθε άνθρωπος που πονά τον τόπο του, δε θα παύσουμε να την προσμενουμε πάντα με νέες ελπίδες πως ίσως κάποια δικαίωση τις προσδοκίες μας. Φέτος υπολογίζεται πως θα δούμε περί τις 20 νέες ελληνικές ταινίες εκτός απ' αυτές που προεβλήσαν ήδη. Αναφέρουμε μερικές χωρίς σχόλια:

● «Ιστορία μιας κάλπικης λίρας» του Γ. Τζαβέλλα. Πρωταγωνιστούν: Έλλη Λαμπέτη, Δ. Χορν, Β. Λογοθετίδης, Μακρής, Φωτόπουλος.

● «Λωποδύτης και Πριγκίπισσα» είναι ο τίτλος μιας κωμωδίας με τον Ντίνο Ηλίουπουλο και τη Μαργαρίτα Παπαγεωργίου.

● «Η Δούκισσα της Πλακεντίας» με τη Ρίτα Μυράτ και το Δημήτρη και σκηνοθεσία της Μαρίας Πλυτά.

● «Μαγική Πόλις» με τον Γιώργο Φούντα και την Μαργαρίτα Παπαγεωργίου.

● «Τα κόκκινα τριαντάφυλλα» του Τάκη Μπακόπουλου, με τον Άλ. Αλεξανδράκη και τη Δάφνη Σκούρα.

● «Πιάσαμε την καλή» μια κωμωδία με τη Γεωργία Βασιλειάδου.

● «Χρυσωμένη λάσπη» το γνωστό μυθιστόρημα του Δημήτρη Ραψωδίου, με τους Α. Ζησιμάτο, Ηλ. Σταματίου και Ελ. Χατζηναγύρη.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΡΟΛ

Για να παίξει τον δύσκολο ρόλο της Νανς, μιας χαμπρή κρεστρίας του «Κάν-Κάν», η Μαρτίν Καρόλ μεβαίνει τους κλασικούς χορούς, υπό την καθοδήγησι της Ίλνκα, της δασκάλας χορού του μπαλέτου του περίφημου κντ.αρέ του «Μουλέν Ρουζ». Η Μαρτίν Καρόλ εργάζεται σκληρά, γιατί δεν έχει παρά ελάχιστες εβδομάδες ώπου να έτοιμασθ για το ρόλο της στην ταινία «Νανς», που θα γυριστεί ο σύζυγός της, ο σκηνοθέτης Κριστιάν-Ζακ.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΠΟΥΝ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ...

● Βρίσκεται εδώ, μπροστά σας... Ένας συνάδελφος, ένας σύντροφος, ένας φίλος, ένας γνωστός, ο αρραβωνιστικός σας, ένας άγνωστος... δεν έχει σημασία ποιός. Όποιοσδήποτε και αν είναι, ο άνθρωπος μπορεί να σας πη πολλά για τον εαυτό του και για τον χαρακτήρα του μόνο και μόνο από τον τρόπο με τον οποίο στέκεται. Τα πόδια, ιδιαίτερα, είναι πολύ πιο... εύγλωττα από ό,τι θα μπορούσατε να φαντασθήτε. Παρατηρήστε τα, με προσοχή και ύστερα δγάλετε τον συμπερασμά σας.

1

ΟΙ ΓΑΜΠΕΣ απλωμένες με νωχέλεια, τα πόδια άκουμπισμένα πάνω σ' ένα έπιπλο... Είναι το αμερικανικό σύστημα που, στις Ηνωμένες Πολιτείες, θεωρείται έντελως φυσικό (οι άνδρες το κάνουν για λόγους υγιεινής, για να διευκολύνουν την κυκλοφορία του αίματος και να αποφεύγουν να κουράζονται την καρδιά). Στην Ευρώπη όμως αυτή η κίνηση δεν συνηθίζεται, και αν δούμε κάποιον Ευρωπαίο να την κάνει, τη θεωρούμε ύπερβολικά άνοικη. Δεν δείχνει μόνο μεγάλη αυτοπεποίθησι, αλλά και ικανοποίησι απ' το εαυτό μας, που μπορεί να φθάσει ως τη ματαιοδοξία. Ο κύριος που, περιμένοντας σας, κάθεται μ' αυτόν τον τρόπο στο σαλόνι, είναι — το λιγώτερο — κακοανατεθραμμένος...

Εκτός αν γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αμερική, όπου... συγχωρείται!

2

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ενωμένα φρόνιμα-φρόνιμα, και τραβηγμένα κάτω από την καρέκλα, με μια κίνηση γεμάτη αμηχανία. Ο καυμένος ο ντροπαλός νέος! Το έλκτωμά του αυτό — γιατί ελάττωμα είναι όταν φθάνει τόσο στα άκρα — θα είναι κατά πάσαν πιθανότητα αδύνατον να γιστρευτεί. Μην περιμένετε να βρήτε στο χαρακτήρα του ενεργητικότητα ή προσωπικότητα. Έξ' άλλου όμως, μπορείτε να έσθε βέβαιη πως είναι ένας άνθρωπος λεπτός και ευαίσθητος...

3

ΑΚΟΥΜΠΙΣΜΕΝΑ τα πόδια ίσια στο πάτωμα, ενωμένα μπρος από την καρέκλα (δχι όμως τραβηγμένα από κάτω) δείχνουν πως ο ιδιοκτήτης τους έχει χαρακτήρα ήρεμο και μετρημένο. Είναι πάντως βέβαιο πως ο δυναμισμός και η πρωτοτυπία του είναι άγνωστη. Μπορείτε όμως να βασισθήτε στην ακρίβεια, την τάξι, και την ευσυνειδησία του.

Πάντως δεν πρέπει να περιμένετε απ' αυτόν, ούτε «μεγαλεπήβολα» σχέδια, ούτε «κεραυνόβολο» δράσι, σ' οποιονδήποτε τομέα της ζωής.

4

ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΑ τα πόδια με άνεσι, σε μια κλασική κίνηση... χωρίς επιδεικτικότητα

άλλα και χωρίς άτολμια. δείχνουν ένα χαρακτήρα θετικό, γεμάτον εμπιστοσύνη στον εαυτό του και βέβαιο για την αξία του. Είναι ή φυσική κίνηση μιας προσωπικότητας αξίας σεβασμού, εμπιστοσύνης, και ενδιαφέροντος.

5

ΜΕ ΜΙΑ άνεσι γεμάτη νωχέλεια, τα πόδια σταυρωμένα, με τον αστραγάλο άκουμπισμένον πάνω στο άλλο γόνατο, δείχνουν αυτοπεποίθησι, αθλητική ιδιοσυγκρασία, καλή διάθεσι, πνεύμα άνοιχτό και ειλικρινές. Η οικειότης της κινήσεως μπορεί να σας φανή λίγο υπερβολική, αλλά ο ευχάριστος χαρακτήρας του συνόμιλητού σας θα σας κάνει ασφαλώς να το ξεχάσετε γρήγορα.

Είναι ο τύπος, που θα γίνει εύκολα φίλος σας και που η «άνοιχτή» του καρδιά, παραμερίζει τις τυπικότητες του σαβουάρ - δίδρ.

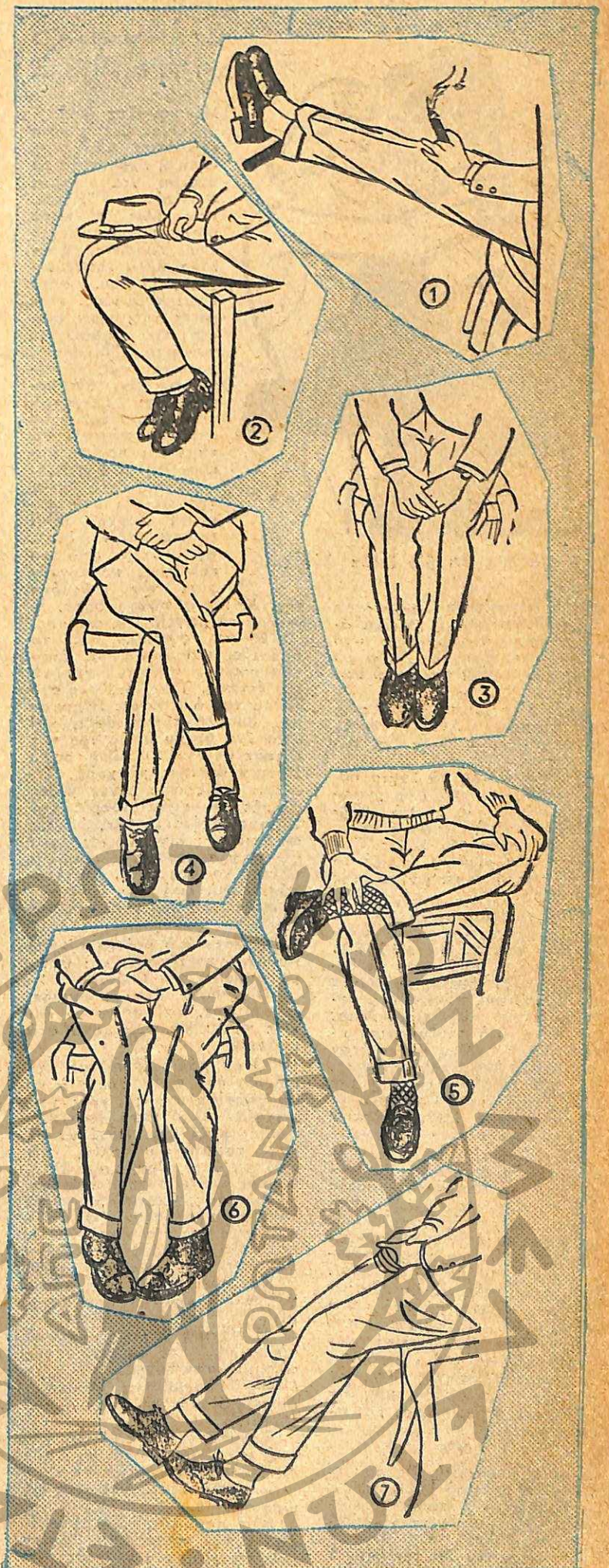
6

ΤΑ ΓΟΝΑΤΑ προς τα μέσα, ενωμένα, οι μύτες των ποδιών γυρισμένες προς τα μέσα, σε μια κίνηση που δεν είναι μόνο ντροπαλή, αλλά και αδέξια: πρόκειται για ένα πρόσωπο που κατέχεται σταθερά από αίσθημα φόβου και δειλίας. Δεν μπορείτε να περιμένετε το παραμικρό από τον άνθρωπο αυτόν: διστάζει, παραπαίει, δεν ξέρει να πάρη ούτε αποφάσεις, ούτε ευθύνες. Είναι ο τύπος που προτιμά να μην κάνει απολύτως τίποτα, προκειμένου να διακινδυνεύσει να κάνει μίαν ανοησία. Είναι ο άνασταλτικός μοχλός, το φρένο κάθε επιχειρήσεως, κάθε προσπάθειας... Πρέπει ή να μπορέσετε να τον κανετε να αποκτήσει εμπιστοσύνη στον εαυτό του, ή να τον αφήσετε στην αξιολύπητ μείρα του.

7

ΟΙ ΤΕΝΤΩΜΕΝΕΣ γάμπες, με τα τακούνι του ενός ποδιού άκουμπισμένο πάνω στη μύτη του άλλου, αποκαλύπτουν άνθρωπο άφελή στους τρόπους, αλλά ίσως και κάπως υπερβολικά αδιάφορον. Είναι πολύ καλό να μη σε νοικιάζη τί λένος ο τρίτος, αλλά δεν πρέπει να το παρακάνη κανείς και να χάη έντελώς κάθε αίσθημα ευθύνης και ενδιαφέροντος.

Στον άνθρωπο αυτό δεν θα έβλαπτε καθόλου ένα μικρό «μάθημα» κοινωνικής συμπεριφοράς.

Η ΣΩΣΤΗ ΕΚΛΟΓΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Μόνικα, είπε ξερά.
Όταν έμεινε μόνη σκέφθηκε: «Σίγουρα αυτή η ανόητη θα με περνάει για καμιά αντίζηλα». Ήξερε, πως όλες οι κατά καιρούς «ειδίστες» του Αντώνιο, ήταν λίγο πολύ έρωτευμένες μαζί του. Δεν είναι πια νέος, είπε μέσα της, μα έχει κάτι που τραβάει τις γυναίκες. Άλλωστε, φαίνεται πως κι αυτός δεν μένει αδιάφορος στα θέληγρά τους. Μόνο έμένα με κυττάζει πάντοτε σά να είμαι κανένα κακομαθημένο μωρό.

• Αισθάνθηκε ότι δεν έκανε λάθος...

ΕΝΑ αυτοκίνητο φρενάρησε απότομα και η Μόνικα άνιχνε τρομαγμένη στο πεζοδρόμιο, ενώ άκουγε πίσω της τη θυμωμένη φωνή του σωφω:

— Πού τρέχει το μυαλό σου, κορίτσι μου; Αν έχως όρεξη να σκοτωθής, διάλεξε ένα άλλο τρόπο.

Για πολύ ώρα τα λόγια αυτά γύριζαν μέσα στο μυαλό της. «Γιατί όχι; Να σκοτωθώ, να μη υπάρχω πια, ήταν κι αυτό μια λύση. Ένας πικρός κόμπος έσφιξε το λαιμό της, και τα μάτια της δούρλωσαν.

Μια γυναίκα στα 28 της χρόνια μπορεί ακόμη να ελπίζει στον έρωτα. Μα αυτή όχι, δεν είχε πια τη δύναμη να ξαναρχιστεί. Η αμείλικτη μοίρα την καταδίωκε πάντα, μια κακοτυχία που δεν είχε όρια. Δεν ήταν πια αισθηματική απογοήτευση ή δική της, ήταν μια σειρά από απογοητεύσεις, που σαν άπαξια ειρώνα της τύχης, έρχονταν ακριβώς τη στιγμή που η Μόνικα ήλπιζε σ' ένα ευτυχισμένο επίλογο.

Μα τώρα είχε πάρει την απόφασή της. Θα έφευγε απ' αυτή την καταραμένη επαρχία και θα πήγαινε να ζήσει στη Ρώμη. Εκεί, τουλάχιστον, ίσως μπορούσε να ξεχάσει τις πίκρες της ζωής. Ήξερε πως ο κηδεμόνας της, ο Αντώνιο Βόλπι, θα έφερνε πάλι τις συνθησμενες αντιρρήσεις, μα στο κάτω κάτω, η Μόνικα δεν είχε πια ανάγκη από την έγκρισή του. Ήταν ενήλικη και οικονομικά ανεξάρτητη. Ευτυχώς οι γονείς της της είχαν αφήσει μια αρκετά μεγάλη περιουσία, για να ζήσει άνετα.

— Μια στιγμή, δεσποινίς, να είδοποιήσω το δόκτορα.
Η Μόνικα γύρισε και κύτταξε την καινούργια γραμματέα του Βόλπι.

— Πήτε του ότι τον ζητά η

δ κηδεμόνας της γινόταν έξω φρενών. «Πού πάς και τους βρίσκεις όλους αυτούς τους παλατιάρχους», της έλεγε θυμωμένος.

— Τι συμβαίνει; την ξαναρώτησε μόλις έμειναν μόνοι.

— Αποφάσισα να φύγω για τη Ρώμη. Του είπα χωρίς περιστροφές.

Γύρισε και την κύτταξε.

— Τρελλάθηκες; φώναξε.

Ένα κορίτσι μονάχο του στη Ρώμη!

— Δεν είμαι πια κανένα μωρό. Κοντεύω να γεράσω. Έκανε η Μόνικα.

Το βλέμμα του άντρα μαλάκωσε, ενώ κύτταξε το θλιμμένο πρόσωπο του κοριτσιού.

— Δεν είσαι πια μωρό, Μόνικα, μουμούρισε. Ναί, θαρρώ κι' εγώ πως μεγάλωσες... ξαφνικά. Όμως, η ζωή είναι μπροστά σου ακόμη, δεν πρέπει να απογοητεύσεις επειδή ο Φίλιππο Ρομπέρτι σου φέρθηκε πρόστυχα. Κάποτε θα βρεθεί ο άνθρωπος που θα σε αγαπήσει πραγματικά.

— Πού ξέρετε; ρώτησε η Μόνικα με έκπληξη. Τουλάχιστο για το Φίλιππο, νόμιζε πως δεν το είχε μάθει κανείς.

— Άκουσε, Μόνικα, είπε ο Αντώνιο παίζοντας νευρικά με τον αναπτήρα του. Πρέπει να μάθεις την αλήθεια. Ίσως αυτό να σε βοηθήσει αργότερα, ώστε να προσέξεις καλύτερα στην εκλογή σου. Οι άνθρωποι με τους οποίους συνδέθηκες, ο Σάντρο, ο Ρούντυ, ο Φίλιππος, δεν ήταν παρά κοινοί προικοθηραί, που σε πλησίαζαν, επειδή είχαν μάθει για τη μεγάλη περιουσία του πατέρα σου.

Η Μόνικα γέλασε ειρωνικά.

— Και τότε γιατί δεν με παντρεύτηκαν; Καλύτερα ένας άγορασμένος σύζυγος, παρά κανένας σύζυγος.

— Δεν σε παντρεύτηκαν, Μόνικα, γιατί όταν έρχόντουσαν σε μένα, να ζητήσουν το χέρι σου, βρισκόμουν στη δυσάρεστη θέση να τους πω ότι δεν έχεις πενήτα. Ήταν κάτι, που δε μπορούσα να το κρύψω.

— Πώς! Έκανε η Μόνικα, πείσοντας βαρετά σε μια πολυθρόνα. Τι λέτε;

— Ο άντρας φαινόταν τώρα ταραγμένος, μα με φωνή σταθερή συνέχισε.

— Λυπούμαι, μικρή μου. Δεν θα σου το έλεγα ποτέ, μα ίσως να μάθαινες από κανένα άλλον την αλήθεια και θα ήταν χειρότερα. Όταν ο πατέρας σου πέθανε, η περιουσία που άφησε, μόλις έφθανε να ξεπληρώσει τα χρέη του. Μπορεί να σε πληροφορήσει γι' αυτό ο δικηγόρος Μπορέλι.

— Μα, τότε, πώς... Με τί λεπτά έζησα ως σήμερα; Ό, τώρα καταλαβαίνω. Έσεις πληρώνετε για τα λούσα μου, για όλα... Γιατί το κάνατε αυτό; Γιατί;

— Στην αρχή το έκανα από υποχρέωση, προς την παλιά φίλη που με συνέδεε με τον πατέρα σου. Κι' αργότερα...

— Αργότερα; τα μάτια της κοπέλλαν τον κύτταξαν με πυρετώδη ανυπομονησία. Πεταχτηκε από τη θέση της και πήγε κοντά του. Πολύ κοντά του.

— Αργότερα, Αντώνιο; ξαναρώτησε.

— Ο άντρας δάγκωσε τα χεί-

λη του, ύστερα με φωνή υπό-

κωφη, ψιθύρισε.

— Αργότερα... αργότερα... γιατί σ' αγαπούσα.

•

Όταν η Μόνικα ένοιωσε τα στίβατρα μπράτσα του Αντώνιο Βόλπι γύρω από τους ώ-

μους της, αισθάνθηκε το γλυκό προαίσθημα, ότι για πρώτη φορά στη ζωή της, δεν έκα-

νε λάθος.

ΙΝΤΑ ΦΙΟΡΕ

Θέλετε να είδατε ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ;

Επωφεληθήτε από τις καταπληκτικές ιδιότητες του θαυμασίου αυτού κηρού άνδρων.

Έχετε προσέξει ότι όταν οι άνδρες μιλούν για μια γυναίκα με θαυμασμό λένε πάντα: 'Έχει θαυμάσια επιδερμίδα...'

Αυτή τη γοητευτική επιδερμίδα που άρραει τόσο στους άνδρες, είναι εύκολο να την έχουν όλες οι γυναίκες που ξέρουν να έπωφεληθούν από τις καταπληκτικές ιδιότητες του άγνου κηρού, που η φύση έβαλε στην καρδιά των λουλουδιών. Είναι τόσο εύκολο. Αυτό το παρθένο κερρί, ιδεωδώς άγνο, βρίσκεται παντού τώρα, με την πιά απλή μορφή, πρακτικό και χωρίς να στοιχίζει πολύ, με το όνομα CIRE ASEPTINE

Το βάζετε πρωί και βράδυ στο πρόσωπό σας, στο λαιμό σας, στα μπράτσα σας, στα χέρια σας, ακριβώς όπως βάζετε την συνήθισμένη σας κρέμα.

Πολύ γρήγορα, χωρίς στην CIRE ASEPTINE, τα μικρά έλαττώματα του δέρματός σας (έρεθισμοι, μαύρα στίγματα, κοκκινίλες, ακόμα και οι πανάδες) σβύνουν και εξαφανίζονται. Λίγο λίγο θα δείτε στον καθρέπτη σας το πρόσωπό σας να αλλάζει και το δέρμα σας να παίρνει αυτήν την απαλότητα, τη δροσιά, το βελούδινο, που τόσο άρεσαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Οι γυναίκες που μαζεύουν λουλούδια στην Κιανή 'Ακτή έχουν τα χέρια κατάλευκα. Από αυτή τη διαπίστωση έγινε το θαυμάσιο προϊόν Καλλονής.

λη του, ύστερα με φωνή υπό-

κωφη, ψιθύρισε.

— Αργότερα... αργότερα... γιατί σ' αγαπούσα.

•

Όταν η Μόνικα ένοιωσε τα στίβατρα μπράτσα του Αντώνιο Βόλπι γύρω από τους ώ-

μους της, αισθάνθηκε το γλυκό προαίσθημα, ότι για πρώτη φορά στη ζωή της, δεν έκα-

νε λάθος.

ΙΝΤΑ ΦΙΟΡΕ

Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΣΤΙΒΟΥΣ

Σοφία Λερίου

Η ΝΕΑ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΕΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Οι αγώνες στίβου γυναικών του 1954, έπιδεσσαν ίσως την εξαιρετική αξία μιας νέας αθλήτριας, της Σοφίας Λερίου.

Η «Γυναίκα» είχε γράψει γι' αυτήν μόλις έκαιε την πρώτη της εμφάνισή σε αγώνες, και προέβλεπε για το λαμπρό αθλητικό μέλλον της.

Η Σοφία Λερίου, είναι σήμερα ηλικίας 16 ετών — γεννήθηκε τον Απρίλιο του 1939 — και πέρυσι άρχισε να γυμνάζεται στο Γυμναστήριο του Πανωνίου, στη Νέα Σμύρνη, μαζί με τις άλλες γνωστές αθλήτριες του συλλόγου, την Αργυρίου, την Κλωνάρη, την Μασσέρα. Από την πρώτη στιγμή φάνηκε ότι το κορίτσι αυτό με την ωραία σωματική διάπλαση, θα μπορούσε να εξελιχθεί σε θαυμάσια αθλήτρια των ρίψεων.

Ο προπονητής του Πανωνίου και παλαιός πρωταθλητής κ. 'Ηλ. Μισαηλίδης, άρχισε να

τη γυμνάσει στη σφαίρα και στο δίσκο.

Από την πρώτη συμμετοχή της σε αγώνες — σε αγώνες κορασίδων — η Λερίου ανέδειξε νικήτρια. Από νίκη σε νίκη η νεαρά αθλήτρια έφθασε μέσα σε λίγους μήνες να γίνει μια σοβαρή αντιπαλος της πρωταθλήτριας Αργυρίου. Στους τελευταίους εφετηνούς αγώνες, η Σοφία Λερίου νίκησε την Αργυρίου και κατέρριψε το ελληνικό ρεκόρ της δισκοβολίας, με επίδοση 36 μέτρων.

Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία του αθλητισμού γυναικών στην Ελλάδα, που μια καινούργια αθλήτρια παρουσιάζει τέτοια αξιόλογη πρόοδο. Η Σοφία Λερίου είναι ένα φαινόμενο του αθλητισμού γυναικών στη χώρα μας.

Είναι βέβαιο ότι σε λίγους μήνες, δηλαδή πριν ακόμα φθάσουμε στην αθλητική σαιζόν του 1955, η Λερίου, θα ξεπεράσει τα 40 μέτρα στη δισκοβολία, δηλαδή θα φθάσει στο επίπεδο των καλών διεθνών επιδόσεων.

Η Λερίου γυμνάζεται τώρα στο γυμναστήριο του Πανωνίου, τρεις φορές την εβδομάδα — αργά το βράδυ μετά το σχολείο. Δείχνει μεγάλη αγάπη για τον αθλητισμό και το πιά σπουδαίο, ακολουθεί με προσοχή κάθε συμβουλή του προπονητή της. Ο παλμός της ακόμα δεν είναι καλός και έχει πολλά να μάθει από άποψη τεχνικής. 'Αλλ' ακριβώς αυτό δίνει πολλές ελπίδες ότι θα δελτιώσει σημαντικά το ρεκόρ της, όταν τελοποιηθεί τον παλμό της. 'Ας μη ξεχνούμε ότι είναι 16 ετών και δε συμπληρώσε ένα χρόνο στα γυμναστήρια.

Η Σοφία Λερίου, εάν συνεχίσει να προοδεύει με τον ίδιο ρυθμό, ασφαλώς μέσα σε δυο χρόνια θα εξελιχθεί σε μια από τις καλύτερες αθλήτριες των ρίψεων στην Ευρώπη.

Οι ειδικοί πιστεύουν ότι η Λερίου θα βρίσκεται το 1956 κατά τους 'Ολυμπιακούς αγώνες σε τέτοια εξέλιξη, ώστε θα μετασχηματιστεί σε μια από τις Μελδοβίτες.

Δ. Κ.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΜΠΑΣΚΕΤ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Το Σπόρτιγκ και ο Παναθηναϊκός διεκδικούν με ίση τύχη το έφετεινο πρωτάθλημα μπάσκετ γυναικών. Έως την ημέρα που τυπώνεται το φύλλο αυτό της «Γυναίκας» δεν έχει αναδειχθεί η πρωταθλήτρια όμως μπάσκετ 1954. Οι αγώνες συνεχίζονται στο γήπεδο του Τριτωνος, με όλοένα αυξανόμενο τον αριθμό των θεατών.

Οι έφετεινοί αγώνες μπάσκετ ήταν από τους πιο ενδιαφέροντες. Το Σπόρτιγκ, που άρχισε με μια ήττα, κέρδισε ύστερα όλους τους αγώνες στους οποίους έλαβε μέρος. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι, η όμας του Σπόρτιγκ, αντικατέστησε έφετος πολλές από τις παλαιές αθλήτριες, που έγκατέλειψαν πιά το σπόρτ. Και παίν άπα

ΜΟΝΤΕΛΟ ΝΤΡΑΠΕ

• Μοντέλο Ζερμάν Λεκόντ από βαρύ μεταξωτό κρέπ. 'Ο μπουστός ντυνέται ολόκληρος με σοφά ντραπέ που διακρίνονται ευκρινώς. 'Η πλάτη είναι σκέτη. 'Η φούστα σκουρωτή, πέφτει ελεύθερη και αρμονική. Ζωνάκι στενό.

τους αγώνες, οι ιθύνοντες τον σύλλογο είχαν σκεφθεί να μη μετασχηματιστεί η όμας στους αγώνες. Τόσο ανήσυχος ήταν. Είχαν το φόβο μιας πανωλερίας. Όμως η εξέλιξη του πρωταθλήματος έδειξε ότι οι ανησυχίες τους ήταν αδικαιολόγητες. Η όμας του Σπόρτιγκ με τις εξαιρετικές αθλήτριες Κομπλή, Άρναούτογλου και Πολυμενάκου, παρουσιάζει ξανά θαυμάσια.

Ο Παναθηναϊκός, που είναι τα τελευταία χρόνια συνεχώς δεύτερος στο πρωτάθλημα γυναικών, για μια ακόμη φορά διεκδικεί τον τίτλο που του διαφεύγει. Στους έφετεινους αγώνες ο ΠΑΟ ήττησε μονάχα μια φορά, από το Σπόρτιγκ. Οι καλύτερες αθλήτριες του Παναθηναϊκού ήταν εφέτος η Καπού-

ζου, η Θεοδοροπούλου και η Κοτομάτα.

Η πιθανότερη εξέλιξη του έφετεινου πρωταθλήματος είναι να ισόβαθμήσουν το Σπόρτιγκ και ο Παναθηναϊκός και να αγωνισθούν ξανά σε ένα τελικό ε-παναθηναϊκό αγώνα, που θα αναδείξει την πρωταθλήτρια.

Ο Πειραικός, η περυσινή πρωταθλήτρια, παρουσιάζει έφετος κατάπτωση. Το ίδιο και ο 'Ολυμπιακός, που στηρίζει σχεδόν όλες τις ελπίδες του σε μια μονάχα αθλήτρια, την Σκριβάνου, η οποία και αναδείχθηκε η πρώτη σκορέρ των αγώνων.

Από τις άλλες όμαδες καλή ήταν η εμφάνισή του Τριτωνος. 'Η όμας του συλλόγου αυτού αποτελείται από νέες αθλήτριες.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΕΝΟΧΟΣ;

Ἀλλόκοτη αὐτὴ ἡ ἱστορία ποὺ δὲν ἀπαιτῶμεν, κι' ὅμως ἀληθινὴ. Συμπερασματικὰ στὸ Παρίσι. Ἀκούστε τὴν!

Ἐνας καμπανοκατασκευαστής, δηλαδή ποὺ ἐφτιαχνε καμπάνες, εἶχε παρατηρήσει ὅτι πολλὰ ἀντικείμενα ἄξια, ὅπως βραχιόλια, περιδέραια, ὀφθαλμιοὶ κ.ά. ἐξαφανίζονταν ἀπὸ τὸ σπίτι του, κατὰ τρόπο μυστηριώδη. Στὸ τέλος ὁ καμπανοκατασκευαστής ὑποψιάστηκε τὴν ὑπηρετριά του καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψει ἄφησε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου δὲν εἰσέβαιναν παρὰ μόνον αὐτὴ καὶ αὐτός, δύο βραχιόλια. Καὶ περμένε νὰ δῇ τί θὰ γίνη.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, τὰ βραχιόλια δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ.

Φόναξε τὴν ὑπηρετρία καὶ τὴν ρώτησε. Ἐκείνη εἶπε ὅτι εἶχε δῇ τὰ βραχιόλια, ἀλλὰ ὥρκαστηκε πὺς δὲν τὰ εἶχε κλέψει.

Ὁ καμπανοκατασκευαστὴς δὲ βέλησε νὰ τὴν πιστέψῃ καὶ τὴν ἔσυρε στὰ δικαστήρια. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀστειεύονταν. Ἡ ὑπηρετρία ρίχτηκε στὴ φυλακὴ ὅπου ἐπεῖτ' ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε.

Ἐνα χρόνον ἀργότερα, κάλεσαν τὸν τεχνίτη γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴν καμπάνη τῆς ἐκκλησίας. Ἐνῶ ὁ φίλος μας δούλευε εἶδε μὴ κίτρινά στὰ καμπαναριό, ποὺ φαίνονταν ἐξημερωμένη. Ὁ τεχνίτης τὴν πλησίασε καὶ τότε ἡ κίτρινά πετάξε πρὸς μὴ τρύπα στὸν τοῖχον τοῦ καμπαναριό. Περίεργος ὁ καμπανοκατασκευαστὴς τὴν ἀκολούθησε, μὰ πόση ἦταν ἡ ἐκπληξί του καὶ ἡ τρομάρα του ὅταν μέσα στὴν τρύπα εἶδε τὰ κοσμήματα ποὺ εἶ-

χε χάσει. Τὰ εἶχε κλέψει ἡ πλούστατα ἡ κίτρινά.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δικαζόντουσαν καὶ τὰ ζῶα, πέραςε λοιπὸν ἀπὸ δικαστήριον καὶ ἡ κίτρινά. Φυσικά, ἐρήμη, γιὰτὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν πιάσουν.

Μὰ ἡ κακομοῖρα ἡ ὑπηρετρία ποὺ εἶχε ἐνοχοποιηθῇ ἄδικα, εἶχε πεθάνει. Τότε γιὰ νὰ ἐπανορθώσουν κατὰ ἕνα τρόπο τὴν ἀδικίαν ποὺ τῆς εἶχε γίνει, ἀπεφασίσαν κάθε χρόνο, τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τῆς, νὰ κάνουν μὴ λειτουργία στὴ μνήμη τῆς. Αὐτὴ ἡ λειτουργία γινόταν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες κι' ἔφτασε σχεδὸν ὡς τὴν ἐποχὴ μας, τὴν ἀνόμεζαν δὲ «Λειτουργία τῆς κίτρινας».

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΨΑΛΙΔΙ

ἘΝΑ ἄλλο διασκεδαστικὸ παιχνίδι συναναστροφῆς εἶναι τὸ ἑξῆς:

Κάθονται ὅλοι γύρω - γύρω. Ὁ πρῶτος παίκτης δηλώνει ὅτι τῆς θείας Μαρίας δὲν τὴν ἀρέσει τὸ γιουρτί.

—Καὶ τί τῆς ἀρέσει; ρωτᾷ ὁ δεύτερος στὴ σειρά.

Ἡ ἀπάντησι πρέπει νὰ εἶναι μὴ λέξι ποὺ νὰ μὴν περιέχῃ τὸ γράμμα Τ. Ὁ καθὲς παίκτης θ' ἀπαντᾷ κατόπιν μὲ τὴν σειρά του ἀναφέροντας ἕνα πρᾶμα ποὺ τρώγεται ἢ πίνεται: καφές, κρασί, ψωμί, μύρσα, νερό κ.λ.π. φτάνει νὰ μὴν ἔχῃ γράμμα Τ. Ὁ παίκτης ποὺ θὰ ἔχασῃ ὅτι τῆς θείας Μαρίας δὲν τὴν ἀρέσει π.χ. τὸ βούτυρο θὰ πληρώσῃ πορρότιμο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 66

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Τρεῖς προτάσεις στὴ σειρά ἀδεια ἢ τσέπη ἀπὸ παρὰ.

ΤΡΙΓΩΝΟ

1
2
3
4
5
6
7

1. Ἐνας Μεγάλος Ἑλληνας ποιητὴς (καὶ καθέως). 2. Χωρὶς ἀργοπορία. 3. Νησί τῶν Δωδεκανήσων. 4. Βελόνα. 5. Ποντικός. 6. Πρόθεσις. 7. Γράμμα στὸ ὁποῖο καταλήγουν κι' ὅλες οἱ ἄλλες λέξεις.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Νὰ βρῆτε τὸν τρόπο νὰ διαβάσετε αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή

Ε Τ Ο Π Α Ρ Ο Ι Λ Λ Α Κ
Α Ρ Γ Α Π Α

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Στὴν ἀρχὴ μὲ ἕνα πῖ εἶμαι ὁμορφὸ νησί. Ἄν τὸ πῖ τὸ κάνης φί γίνωμαι φωτὸς πηγή.

ΤΙ ΝΑ ΔΕΙΞΝΗ ΔΡΑΓΕ ΑΥΤΗ Η ΕΙΚΟΝΑ;

Ἄν εἴσατε περίεργοι νὰ τὸ μάθετε, μαυρίστε τὰ μέρη ποὺ σημειώνονται μὲ μὴν τέλεια μὲ προσοχὴ καὶ μεγάλη ἐπιδεξιότητα.

ΛΕΥΚΟ

ΓΙΑΝΝΗΣ

ΛΕΥΚΟ

ΣΧΗΜΑ 1.

ΛΕΥΚΟ

ΓΙΑΝΝΗΣ

ΛΕΥΚΟ

ΣΧΗΜΑ 2.

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ-ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Τώρα ποὺ χειμῶνισε καὶ δὲν παραβγαίνετε ἐξω μπορεῖτε νὰ παίξετε μὲ τοὺς φίλους σας διάφορα παιχνίδια γιὰ νὰ περνάτε τὴν ὥρα σας. Μ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ μπορεῖτε μάλιστα νὰ παραστήσετε καὶ τὸ μάγο.

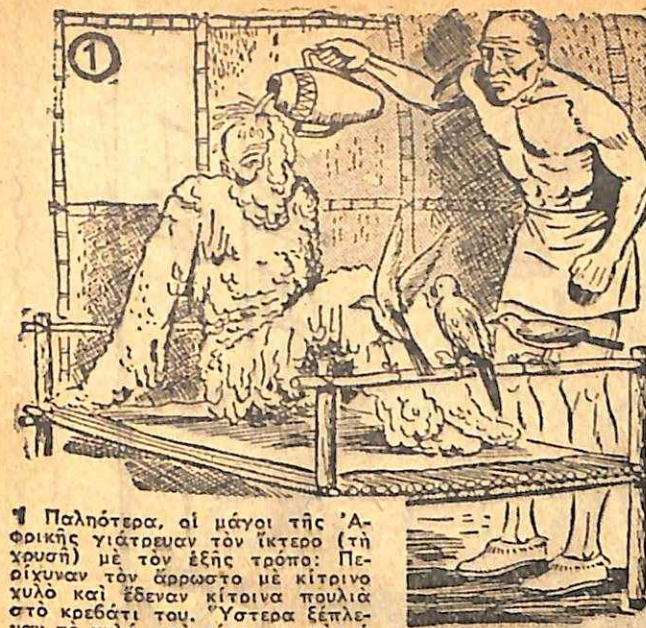
Ν ἄνὰ παιχνίδι ποὺ θὰ σὰς δώσῃ τὴ δυνατότητα νὰ δείξετε τὴς μαγικῆς σας ἱκανότητες:

Πάρτε ἕνα κομμάτι χαρτί (νὰ προτιμήσετε λίγο σκληρὸ) καὶ διπλώστε τὸ στὰ τρία (σχῆμα 1). Στὸ μεσαῖο κομμάτι γράψτε τὸ ὄνομα τοῦ φίλου σας ποὺ ἤθελε γιὰ νὰ παίξετε. Κατόπιν κόψτε μὲ τὰ χεῖρά σας τὸ χαρτί στὰ τρία (σχῆμα 2). Δώστε τὰ κομμάτια στὸ φίλο σας πῆτε του νὰ τ' ἀνακατέψῃ καὶ νὰ τὰ σκεπάσῃ μ' ἕνα μαντήλι. Ὑστερα πῆτε του νὰ σὰς δέσῃ τὰ κομμάτια. Ἐσεῖς θὰ ψάξετε κατωὺ τὸ μαντήλι καὶ θὰ βρῆτε τὸ χαρτάκι ποὺ ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ φίλου σας. Πῶς; Ἀπλούστατα μὲ τὴν ἀφή. Τὸ μεσαῖο κομμάτι ἔχει καὶ τὴς δύο πλευρὰς του ἀνώμαles, ἐνῶ τὰ ἄκρινά μόνον τὴ μία. Ὁ φίλος σας δὲν θὰ τὸ καταλάβῃ καὶ θὰ σπᾶσῃ τὸ κεφάλι του νὰ βρῇ πῶς τὸ ἀνακαλύψατε.

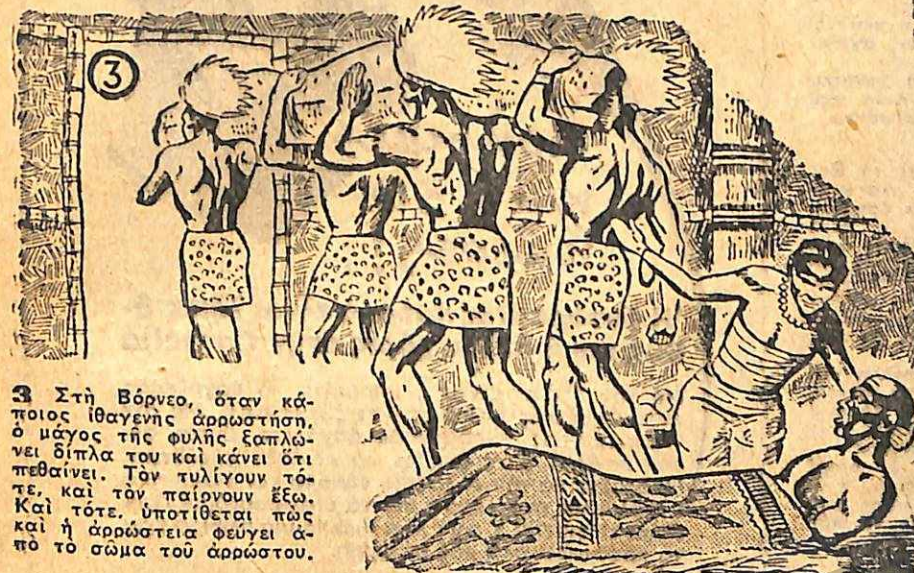
Ν ἄνὰ πῆτε στοὺς φίλους σας νὰ πάρουν ἕνα ψαλίδι καὶ νὰ τὸ ἔχουν ἀναλόγως κλειστὸ ἢ ἀνοικτὸ. Ἐσεῖς, ποὺ θὰ στεκόσαστε στὴν ἄλλη ἄκρῃ τῆς κάμαρας θὰ μαντεύετε καθε φορὰ ἂν τὸ ψαλίδι εἶναι ἀνοικτὸ ἢ κλειστὸ. Πῶς; Ἀπλούστατα, θὰ ἔχετε συνεννοηθῇ προηγουμένως μ' ἕνα φίλο σας, ὅταν τὸ ψαλίδι εἶναι κλειστὸ νὰ ἔχῃ κλειστὰ τὰ πόδια του, ὅταν εἶναι ἀνοικτὸ, ἀνοικτὰ. Ἐσεῖς, θὰ κυττᾶτε τὸ φίλο σας, σὰ νὰ κάνετε πῶς σκεπτόσαστε λίγο κι' ὕστερα θὰ καταπληρώσετε τὴ συμπεριφορά σας μὲ τὴς... μαντικῆς σας ἰδιότητες.

ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΦΥΛΩΝ καὶ τὰ παράξενα «καμώματά» τους

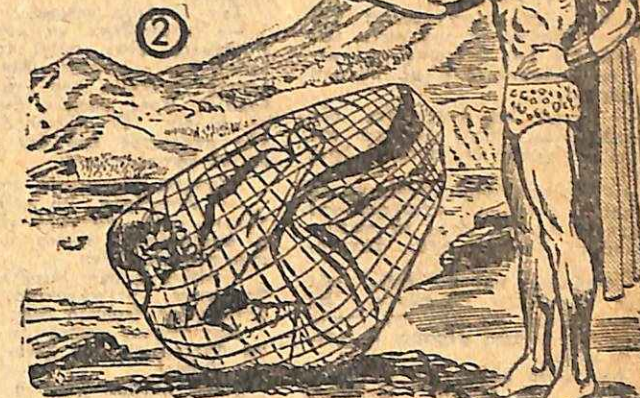
● Στὰ παλὰ χρόνια, ὅταν τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης δὲν ἐφώτιζε ἀκόμα τοὺς ἀνθρώπους, πολλὰς παράξενες συνήθειες ὑπῆρχαν, ποὺ τὴς διατηροῦν μέχρι σήμερα οἱ ἀπολίτιστοι λαοὶ τῶν ἐξωτικῶν χωρῶν.

1 Παλιότερα, οἱ μάγοι τῆς Ἀφρικῆς γιάτρωναν τὸν ἰκτερό (τὴ χρυσὴ) μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Περιχύναν τὸν ἀρρώστο μὲ κίτρινο χυλὸ καὶ ἔδεναν κίτρινα πουλὰ στὸ κρεβάτι του. Ὑστερα ἔσπλαν τὸ χυλὸ, καὶ πίστευαν πὺς ἡ ἀρρώστεια πῆγαινε στὰ πουλὰ.

3 Στὴ Βόρνεο, ὅταν κάποιος ἰθαγενὴς ἀρρώστησῃ, ὁ μάγος τῆς φυλῆς ἐσπλᾶναι διπλά του καὶ κάνει ὅτι πεθαίνει. Τὸν τυλίγουν τότε, καὶ τὸν παίρνουν ἐξω. Καὶ τότε, ὑποτίθεται πὺς καὶ ἡ ἀρρώστεια φεύγει ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀρρώστου.

4 Στὸ νησί τῆς Κελέδες (Ὁλλανδ. Ἰνδίες), γιὰ νὰ σταματήσουν τὴ βροχὴ, οἱ μάγοι ἀναβούν φωτιά ἀπὸ ὠρίσματα ἔυλα καὶ ὕστερα φυσοῦν τὴ στάχτη στὸν αέρα. Αὐτὸ πρέπει νὰ διαλύσῃ τὰ σύννεφα τῆς βροχῆς, ὅπως τὸ πιστεύουν ὅλοι!

5 Ἡ ἐκλειψὶς τοῦ ἡλίου συχνὰ φοβίζει πολλοὺς ἀνθρώπους. Στὸ Περού, ὅταν γίνονται ἐκλειψεις, οἱ μάγοι ἐβάσαν τοὺς πολεμιστὰς νὰ πορεύσων ἀναμμένα βελὰ πρὸς τὸν ἥλιο, γιὰ νὰ διαδώσῃ τὸ ἀγριο θηοῖο ποὺ πίστευαν ὅτι πολεμοῦσε θανάσιμα τὸν ἥλιο!

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ:
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΖΟΥ-ΤΖΟΥ

Δισθηματικό διήγημα

Ο ΡΟΜΠΕΡΤΟ σήκωσε άργα το ακουστικό:

—Ο κύριος Ρομπέρτο Μάρκι; ρώτησε μια άγνωστη φωνή.

—Ο ίδιος, απάντησε νυσταγμένα άκομα από το πρωινό ξύπνημα.

—Είσαστε έσείς ο κάτοχος ένος αυτοκινήτου Φιάτ 1100 με αριθμό 256378;

—Ναί, τι συμβαίνει;

—Χθες στη διασταύρωση Κάμο — Ερμιτα παρασύρατε και σκότωσατε ένα άνθρωπο και μετά απομακρυνθήκατε με μεγάλη ταχύτητα.

—Εγώ! Με συγχωρήτε δεν καταλαβαίνω, Εγώ έχω να περάσω ένα χρόνο απ' αυτό το δράμα!

—Ακούστε κύριε, συνέχισε αύστηρή η φωνή, το καλύτερο που έχετε να κάνετε, είναι να παρουσιάσετε άμέσως στην αστυνομία.

—Βεβαίως και θα έλθω, φώναξε νευρικά ο Ρομπέρτο. Έξ' άλλου μπορώ να σας πω λεπτό προς λεπτό πώς πέρασα τη χτεσινή μέρα.

Αποσε το ακουστικό κουρμουρίζοντας μια βρισιά ανάμεσα στα δόντια του, και πετέχτηκε από το κρεβάτι.

—Οραίος υπελάει πρωί - πρωί, σκέφθηκε. Ναί, βεβαίως, δεν καταδικάζουν ένα αθώο, φθάνει να τους έλεγε πώς είχε περάσει την προηγούμενη μέρα, μα ήταν ένας λόγος αυτό.

—Έπρεπε λοιπόν να πη πώς το άπογευμα από τις 4 έως τις 6, βρισκόταν με μια κυρία, θα έπρεπε να πη ακόμη το όνομα της κυρίας, την κατοικία της, ύστερα να πη καλέσουν στην αστυνομία και να ομολογήσει και η ίδια ότι πέρασε δυο ώρες μαζί του, σ' ένα άπομερο διακριτικό κέντρο, που συχνάζαν μόνο έρωτικά ζευγάρια.

Καμένη Μιρέλλα, σκέφθηκε, σε τι φασαρίες θα σ' εμπλέξω. Έκείνη βεβαίως θα ήταν προθυμή να δεχθώ τα πάντα για την άγνητη τους, αυτός όμως τί δε θα έδινε για να την απαλλάξω από μια τέτοια στενοχώρια. Μα δυστυχώς αυτή ήταν το μοναδικό πρόσωπο που μπορούσε να τον βοηθήσει.

Στην αστυνομία ο διευθυντής τον δεχτηκε με εγκάρδιο χαμόγελο.

—Σας ζητώ χίλιες συγγνώμες κύριε Μάρκι, του είπε. Μα κοιτάξτε εδώ. Είχε γίνει λάθος στον αριθμό. Λυπούμαι πολύ που σας ένοχλησα άδικα.

Ο Ρομπέρτο χαμογέλασε ευχαριστημένος.

—Παρακαλώ, κύριε διευθυντά, ήταν τόσο η άνακωφίσις του, που δεν κατάλαβε να θυμώσει.

Στις 4 ακριβώς πήγε στο συνηθισμένο του ραντεβού με τη Μιρέλλα. Ήταν πιά διόρφορ από κάθε άλλη φορά. Φορούσε ένα κομψό γκριζό ταγιέρ, με μια ροζ μπλουζίτσα, που ταίριαζε τόσο καλά στα χρυσοκάστανα μαλλιά της.

Ο Ρομπέρτο την κτύπησε άχόρταγα, και ήταν εύχρηστος που την είχε γλυτώσει από μια σοβαρή ενόχληση.

«Πόσο πολύ μπορεί ν' αγαπηθώ μια γυναίκα, σκεπτόμενος, να γίνω το πών για έναν άντρα». Εξαφνα, μια πιοτερη σκέψις πέρασε από το νοῦ του. Θα μπορούσε να κάνει ένα μικρό άστέι, ύστερα θα γελούσαν μαζί.

—Μιρέλλα, είπε με προσποιητή στενοχώρια, μάς έτυχε ένας μεγάλος μπλεξας. Και της διηγήθηκε την ιστορία του πρωινού τηλεφωνήματος. Τώρα Μιρέλλα, θα σε καλέσουν στην αστυνομία, θα τέληξε, για να καταθέσεις ότι χθες στίς 5 ήσουν μαζί μου.

Την είδε να χλωμιάζει, και να τον κτύπη με μάτια πελώρια από το φόβο.

—Τρελλάθηκες Ρομπέρτο; ψιθύρισε. Κι' αν το μάθω ο άντρας μου; Αν έλθουν οι Αστυνομικοί στο σπίτι να με ζητήσουν;

—Μιρέλλα! φώναξε ο Ρομπέρτο, χωρίς προσποιητή αυτή τη φορά. Αισθανόταν ένα δυσάρεστο συναίσθημα, σαν να τον είχε λούσει ένα ψυχρό κύμα. Θ' άφισσε να με καταδικάσουν Μιρέλλα; Μα δεν ήσαν έσθ που έλεγες ότι δεν λογαριάζεις τίποτα μπροστά στην αγάπη μας; Κι' αν σε διώξω ο άντρας σου τί μ' αυτό; Θά έρθης να ζήσης μαζί μου, για πάντα. Όπως τόσες φορές όνειρευόμαστε.

Τον κτύπησε ψυχρά. —Προσπάθησε να λογικεύσει Ρομπέρτο, είπε, αυτά τα πράγματα δεν γίνονται, δεν άφινει κανείς το σπίτι του για μια άνοησία. Βρές κάποιο διαφορετικό άλλοθι. Έξ' άλλου άφοῦ δεν τον σκότωσες έσθ δεν μπορούν να σε καταδικάσουν.

—Υστερα ίκεντυτικά πρόσθεσε: —Ρομπέρτο, μη μου κάνεις τέτοιο κακό, κτύπησε να σωθής μ' όποιοδήποτε τρόπο, μα μη με ανακατώσης έμένα.

—Μείνε ήσυχη Μιρέλλα, της απάντησε, μελαγχολικά, δεν θα ζητήσω τη βοήθειά σου. Χωρίστηκαν χωρίς να πούν ένα αντίο, σά δυο ξένοι, σχεδόν σαν έχθροί.

Αυτή λοιπόν ήταν η γυναίκα που άγαπούσε, η γυναίκα που τον έκανε να ξεχάσει τα πάντα...

Τα πάντα, ακόμη και τη Βαλέρια. Τη Βαλέρια που για πολλούς μήνες τη θεωρούσε άραβωνισακικήά του. Ήταν η μόνη γυναίκα που είχε σκεφθώ να παντρευθώ. Τα βράδια, όταν πηγαινε και την έπαιρνε από το γραφείο, μιλούσαν για το μέλλον τους, για το σπίτι που θα έφτιαχναν, ακόμη και για τα παιδιά τους.

Υστερα ήρθε η Μιρέλλα και σά σίφουνας άσάρεσε τα πάντα. Πά' όλα αυτά, δεν είχε το κουράγιο να διακόψη έντελώς τις σχέσεις του με τη Βαλέρια.

Κτύπησε μηχανικά το ρολόί του. Ήταν έξη παρά δέκα, η ώρα που η Βαλέρια σχολούσε από το γραφείο. Άποφασισε να πάν να τη βρή.

—Όταν την είδε στο πεζοδρόμιο, μικροκαμωμένη, με το πρόσωπο άσάφο, μελαγχολικό, αισθανθηκε μια έλαφια συγκίνηση να τον κυριεύει.

«Μοιάζει σαν παιδάκι, είπε μέσα του, μα βάλα στοίχημα, πως κι' αυτή θα είναι ψευδρά, έγωιστρια, συμφεροντολόγα, όπως όλες.

—Γειά σου Βαλέρια. Άνέβα στο αυτοκίνητο να σε πάω στο σπίτι σου, αν θέλεις.

Κάθισε δίπλα του χαμογέλαστη. Κατάλαβε όμως άμέσως πως κάτι του συνέβαινε, μα όπως συνήθως, δεν του έκανε καμμία έρώτηση. Έκείνος αναγκάστηκε να μιλήσει πρώτος.

—Μου συμβαίνει κάτι σοβαρό, Βαλέρια.

—Τί τρέχει, Ρομπέρτο; τον ρώτησε με άνησυχία.

Της διηγήθηκε την ίδια ιστορία, που έλεγε και στη Μιρέλλα.

Το κορίτσι σάπασε, για λίγο, και ύστερα του είπε ζωηρά:

—Μα Ρομπέρτο, φάνηκε να τους έξηγησες πού ήσουν χθες στίς 5, για να σε απαλλάξουν.

—Τό έβρω, Βαλέρια, μα αυτό δεν μπορώ να το πώ, γιατί την ώρα εκείνη, ήμουν με μια κυρία. Δε μπορώ και δε θέλω. Πρόκειται για μια γυναίκα παντρεμένη, που δεν πρέπει ν' ανακατευθώ σ' αυτή την ιστορία.

Είδε τη Βαλέρια να χλωμιάζει. —Ήξερε πόσο την έκανε να πονή, μα δεν τον ένοιαξε. Ή επιθυμία, να θλώψη κι' αυτός κάποιον, με τη σειρά του, ήταν πιά δυνατή από κάθε άλλο αίσθημα.

Η φωνή του κοριτσιού διέκοψε τη σιωπή.

Χρήσιμες και η 30 ημέρες!

Η δυσάρεστες ημέρες είναι ίδιες όπως και η άλλες χάρις στην Camelia

Με την "Καμελία", μπορείτε να εργάζεσθε ακόμα και στις δυσάρεστες ημέρες. Με την "Καμελία", αισθάνεσθε ασφάλεια, άνεση, αυτοπεποίθηση. Σας βοηθάει να κινήσετε έλεύθερα. Μπορείτε να την αλλάξετε εύκολα και διακριτικά (διαλύεται στο νερό) και τα εσώρουχα μένουν άδικτα: γιατί η Καμελία από τη μία πλευρά έχει το προστατευτικό ρολό κάλυμμα.

- Η Camelia είναι άπορροφητική, άπαλή
- Η Camelia δεν ένοχλεί, δεν έρεθίζει
- Με την Camelia όχι πειά πλούσιμο.

Ζητείτε την άληθινή KAMELIA με μια μόνο λέξη: **Camelia** Πωλείται παντού

ΑΔΑΜΑ

— "Αν δεν μπορείς, Ρομπέρτο να πής πώς ήσουν με... μια κυρία, μπορείς να πής πώς ήσουν μαζί μου. Χθες ακριβώς έτυχε να είμαι αδιάθετη, και είχα μείνει στο σπίτι.

— Πώς! Να πώ ότι ήμουν μαζί σου;

— Ο Ρομπέρτο έκανε μια κίνηση τόσο άποτομη, που παρ' ό- λίγο να ρίξη το αυτοκίνητο πάνω στο πεζοδρόμιο.

— Κι' αν το μάθουν στο γραφείο σου, Βαλέρια; Τό σκέφθηκες; Τί θα πη ο προϊστάμενός σου όταν δει ότι φεύγεις με την πρόσφατη πώς είσαι άρωστη και πηγαίνεις ραντεβού μ' έναν άντρα. Θα σε άπολύσει.

— Δε βαρύνεσαι, δε θα χαθώ ο κόσμος. Θα βρω δουλειά άλλοῦ. Φτώχη μικρούλα Βαλέρια. Και είχε τόση άναγκη να εργασθώ, και ακόμη ήξερε καλά ο Ρομπέρτο

πόσο δύσκολο ήταν να βρή δουλειά.

— "Όποτε μπορώ να βασίζωμαι σε σένα Βαλέρια;

—Ναί, μπορείς, του είπε. Σάπασαν κι' οι δυο. Ο Ρομπέρτο ώδηγούσε ήσυχος. Η πίκρα που τον βασάνιζε προηγούμενος είχε διαλυθώ τώρα. Σκεπτόταν πώς ήταν άνόητος να παραιορθη από ένα παροδικό ένθουσιασμό, αλλά έφθασε ένα λανθασμένο γούμερο για να διορθώση το λάθος που θα του κατέστρεφε τη ζωή.

Με την άκρη του ματιού κτύπησε τη Βαλέρια που καθόταν δίπλα του σιωπηλή. Άπόψε όχι. Άπόψε δεν θα της έλεγε τίποτα. Άύριο όμως θα της τα διηγόταν όλα, κι' ύστερα για να της πη πώς την αγαπά, θα είχαν καιρό μια ολόκληρη ζωή.

ΚΛΑΡΑ ΤΖΙΛΙ

Όταν οι σύζυγοι ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΓΟΝΕΙΣ

—Και το παιδί; τί άπέγινε το παιδί;

Είναι η έρώτηση που έρχεται από μόνη της στο στόμα μας άμέσως μόλις πληροφορηθούμε—πολύ συχνά δυστυχώς!—κάποιο συζυγικό δράμα. Είτε για να πηξουν το θεσμό του γάμου είτε για να τον προφυλάξουν από τη γελοιοποίησι—γιατί και περί αυτού πρόκειται κάποτε — ώδηγούνται ίσως δυο σύζυγοι στην άπόφαση να χωρίσουν. Ο καθένας τους θα βρή το δρόμο του κι' ίσως μά- λιστα δημιουργήση μια από κάθε πλευρά καλύτερη ζωή.

Η υπόθεση όμως του παιδιού μένει άτακτοποιητή για πάντα. Δεν πρόκειται να ξαναβρη την οικουμενική άπμό- σφαιρα, που έχει άνάγκη. Μία περίοδος ώδυνη, βαρεία, έπικίνδυνη άνοίγεται μπροστά του. Και πρέπει να δεκαπλάσιασθούν οι φροντίδες για την άγωγή του, ώστε να κατορθώ- ση να ξεπεράσει το μεγάλο τραύμα, που τόσο δημιουργεί ή στέρση του ενός από τους γο- νείς του.

Μά οι κίνδυνοι για το παι- δι είναι παρόντες κι' όταν άκομη διασπασμένη ή άρμονική συμβίωση των γονέων μέσα στο σπίτι. Για την έπίδραση που έχουν επάνω στον τρυφερό βλα- στο της οικογένειας ή άρμονική κι' η δυσαρμονική συμβίω- ση των γονέων θα μιλήσωμε σή- μερα. Και θ' αφήσωμε για μια άλλη φορά την άκρεια περι- πτωσι της διαλύσεως του συ- ζυγικού δεσμού.

—Όπως το λουλούδι έχει ά- νάγκη από τη θαλπωρή της καλοκαιρίας, από το χάδι του άέρα και το γέλιο του ήλιου, έτσι και το παιδί ή ψυχή νοιώθει ευχάριστα, ζωογονεί- ται κι' άναπτύσσεται όσο μέ- σα στην οικογένεια, γύρω της, είναι διαχυμένη μια άπμόσφαι- ρα γλυκειά, ζεστή, ευγενική.

Κι' όταν άκόμα το μικρό παιδί των τριών, άς πούμε, χρόνων είναι άνίκανο να ξεχω- ρίση το ήθικό και καλό από το κακό κι' άπαίριαστο, έπη- ρεάζεται, και τότε, άπ' ό,τι συμβαίνει γύρω του, κι' ύπό- σκεψις κάποιος τρόπος να μπορη να θεωρη για εύάρεστο ό,τι εί- ναι καλό.

Όταν ο πατέρας κι' η μη- τέρα του μιλούν ευχάριστα, σε τόνο αγάπης και συμπονοιας τί- ποτε δεν ταραξεί την ήρεμία

της ψυχής του. Η άμολότητα, ή εύπρεπεια, ο σωστός ρυθμός, ή ευγενικότητα γίνονται σιγά- σιγά στοιχεία του χαρακτήρα του παιδιού. Νοιώθει μέσα του ασφάλεια και σιγουρία γιατί άντιλαμβάνεται πώς κι οι δυο του παρσάτεκουν.

Παρατηρήστε, άπεναντίας, ένα παιδί την ώρα που ή μη- τέρα του κι' ο πατέρας του συζητούν έννευρισμένοι ή φτά- νουν, όπως συμβαίνει καμμία φορά, στά σημάδια πιά βα- ριάς διασπάσεως. Τα μάτια του κυττάζουν άνησυχία πότε τον ένα και πότε τον άλλον. Κι' αν άνοίγαστε αήτην τη στιγμή τη ψυχή του θ' άνακα- λυπτατε να δέσεται για να τε- λειώση ή δυσάρεστη αυτή σκη- νή και να κυριαρχή πάλι ή άμολοια.

Στη μικρή ήλικία ή αγάπη του παιδιού προς τους γονείς του άναλύεται κι' ύλοποιείται στο αίσθημα αυτοσυντηρήσε- ως. Φοβάται μην τους χάση. Γιατί αν συμβή αυτό, δε θα- ναι πιά σε θέσι ναχή ό,τι αυ- τοί του προσφέρουν.

Η άνησυχία, λοιπόν, κι' ο φόβος είναι οι πρώτοι πικροί σπόροι, που πέφτουν στην παι- δική ψυχή όταν οι καλές σχέ- σεις των γονέων κλονισθούν κι' όταν λείψη ή εύπρεπεια και το λεξιλόγιο της καλής συνει- νοήσεως.

Μά το κακό δεν είναι μόνον αυτό. Κάποτε το παιδί φτά- νει να έξοικειώνεται με τη δυ- σάρεστη κατάσταση, που ύ- παρχει στο σπίτι του. Και τότε άντιγράφει από τον πα- τέρα και τη μητέρα, δίχως να το καταλαβαίνει, και να έντυ- πώνη στο χαρακτήρα του αυ- τόν τον τόνο συμπεριφοράς, πα- ραδειγματίζεται άσχημα, παίρ- νει βλαβερά διδάγματα.

Είναι καταστρεπτικό για την τρυφερή του ψυχή να γίνεται μάρτυρας άνάρμοστων σκηνών μεταξύ των γονέων του. Ίσως κι' άλλος σας συμβουλί, ίσως κι' άλλες γειτονικές στήλες μι- λούν για την άνάγκη οι άν- τρες και γυναίκες νάναι καλοί σύζυγοι. Ο παιδαγωγός είναι ύποχρεωμένος να έπιστημάνη τον κίνδυνο που έπικρέμαται για το μέλλον του παιδιού, ά- ταν οι γονείς δεν προσέξουν τις σχέσεις μεταξύ τους, μπροστά τουλάχιστο στο παιδί, όταν δεν κάμουν όριστική έξωσι ά- πό το σπίτι τους και του πιά άθώου μικροκαμω.

Η ζωή, θα μου πη κάποιος είναι δύσκολη σήμερα, οι συν- θήκες του «πολιτισμού» μάς κάνουν νευρικούς. Δε μπορού- με να συγκρατηθούμε. Λέμε κάποτε δυο κουβέντες παρπα- νο κι' ύστερα μας περνά. Στο βάθος ύπαρχει στη συζυγική μας συμβίωση ή συνειννοσι.

Η αντίληψη να ζητάμε να συγχωρηθώ ή έπιπολασιότητα κι' ή άπροσεξία στη συμπερι- φορά μας σημαίνει καθιέρωσι της άπηνέμητης συμπεριφοράς.

Συμβουλές όμορφιάς της ZINNIA

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ, είναι το κα- λύτερο στολίδι της γυναί- κας. Είναι ο φωστέρσας της όμορφιάς της!

Γι' αυτό χρειάζονται κα- τάλληλη και συνεχής περι-ποίησι, για να διατηρηθούν ώρσια, πυκνά και σε καλή κατάσταση. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, πως ή τοίχα είναι ένα ζωντανό κύτταρο και πως ή καλή της ύγεια έξαρτάται, τόσο από την γενική ύγιεινη κατάσταση του οργανισμού, όσο και ά- πό τον τρόπο με τον όποιον θα την περιποιηθούμε. Τα μαλλιά πρέπει κυρίως να τώνωνονται, να άερίζονται και να καλλυπίζονται.

Κυρίως ή τώνωσις παίζει τον σημαντικότερο ρόλο. Γιατί όπως είναι γνωστόν, ή ελάττωσις των διαφόρων συστατικών, των ιστών της έπιδερμίδος, του τριχωτού μέρους του κεφαλιού, είναι ή βασική άφορη του κακού και κυρίως ή έλλειψις χολε- στερίνης!...

Γι' αυτό όλοι οι ειδικοί δερματολόγοι, συνιστούν την χορηγοποίησην χολεστερί- νουχων προϊόντων για την τώνωσις της ρίζας της τρι- χας.

Η ZINNIA λοιπόν, ύστε- ρα από πολυετείς έπιστημο- νικές έρευνες και ειδικές μελέτες, κατόρθωσε να έπι- τύχη ένα θαυμάσιο συνδυά- σμό χολεστερίνης και

θεραπευτικού εκχυλίσματος, το όποιον ώνόμασε «Chole- sterine - Composee Τον θαυ- ματουργό δε αυτόν συνδυά- σμό, τον νοσησιμοποιεί ως βάση, όλων των καλλυντικών που παρσσκευάζει για τα μαλλιά.

Μπορειανίνη — Φιζατέο BRILLAT και Σαμπουάν ZINNIA είναι τα μοναδικά προϊόντα, που περιέχουν ά- σθονη «Σύνθετη Χολεστερί- νη», που έχει την ιδιότητα να τον τρόπο με τον όποιον θα την περιποιηθούμε. Τα μαλλιά πρέπει κυρίως να τώνωνονται, να άερίζονται και να καλλυπίζονται.

Τό λούσιμο, που άποτε- λεί βασικόν παράγοντα ύ- γείας και όμορφιάς των μαλλιών, όταν γίνεται με Σαμπουάν—ZINNIA, αυξά- νει την τριχοφυΐαν, δυναί- νει τα μαλλιά και τα κάνει να γυαλίζουν σαν μετάξι.

Επίσης ή Μπορειανίνη BRILLAT (ύγρα ή κου- σταλλιζέ) σε συνδυασμό με το Φιζατέο — BRILLAT ά- λοκληρώνει τον ύγιεινό καλ- λωπισμό.

Τέλος τα μαλλιά, πρέπει να άερίζονται για να δια- τηρούν την όμορφιά τους. Επίσης να τα χωρίζετε σε πολλά μέρη και να θυμοσι- ζετέ καλά σε κάθε χωρίστρα. ZINNIA

Οι άπότομοι τρόποι, το κακό λεξιλόγιο στη συνομιλία μετα- ξύ των γονέων υπομιάζουν έ- πάνω στο παιδί την έπιπολα- σιότητα, τη βαναυσότητα, τη σκληρότητα.

Δείχνετε έγκαρδιότητα με- ταξύ σας, όμόνοια, αγάπη.

Μιλάτε μεταξύ σας οι γο- νείς, με ήρεμία, καλωσύνη, χω- ρίς έγωισμό και δεσποτικές τάσεις. Κι' αν κάποτε πρέπει άποσπώσετε να ελήπτε μερικά πράγματα από κείνα που μπο- ρούν να θλώψουν το παιδί, κά- μετε το όταν αυτό δεν είναι παρόν. Μπροστά του μη λεί- ψη ποτέ ο λεπτός τρόπος με- ταξύ σας.

Μά κι' από μιάν άλλη άκρό- τητα πρέπει να προφυλάξουν οι γονείς το παιδί. Οι ύπερβο- λικά τρυφερές εκδηλώσεις δεν παίζουν καλό διαπαιδαγωγικό ρόλο. Ήχουν δυσάρεστα στο παιδί οι έρωτικές διαχύσεις με- ταξύ των γονέων, τά περιττά γλυκόλογα, άκόμα κι' όταν πη- γάζουν από ελκρινή αίσθη- ματα.

Όπως στη διάτασι και τη διαφάνια των γονέων έτσι και στην ύπερβολική διαχυτικότη- τα και στην περισιία άφορσις βρίσκει άφορη άνησυχίας και αγωνίας. Στη δεύτερη αυτή περίπτωση άρχίζει να ζηλεύη γιατί νομίζει πως στερούν άπ' αυτό αγάπη για να τη ξεδύ- ουν μεταξύ τους.

Νά είμαστε θερμοί κι' ευχά- ριστοι, μα πάντα συγκρατημέ- νοι, άξιοπρεπέι, σοβαροί με- ταξύ μας μπροστά στο παιδί. Άπό το συζυγικό δώμάτιο πρέ- πει να είναι μακριά το παιδί από δυο ή τριών το πολύ χρό- νών. Και να μη δοθώ εύκαρία στο παιδί να γίνει θεατής ή ώ-

τακουστής έρωτικών σας περι- πύξεων. Άπειρες φορές τέ- τοια περιστατικά έγιναν άφορ- μη παιδικών ψυχοευρώσεων.

Άπό τότε που γεννιέται το παιδί, αυτό γίνεται πιά το κέν- τρο της ζωής στην οικογένεια. Δε θα στερηση καθόλου, δε θα λιγοστένη την εκδήλωσι της αγάπης των συζύγων. Θα την θρέψη πιά πολύ. Μα θα την βάλ- λη, κίολας σ' άλλα καλούπια. Κι' όλα για το παιδί, για την Αυτού Μεγαλειότητα το Παιδί, όπως το άποκαλεί ένας παιδα- γωγός της περσικής έποχής.

ΧΑΡΙΑΛΟΣ ΜΗΧΙΩΤΗΣ

Ο Νευρολόγος-Ψυχίατρος Κ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, Γωνία Χαρ. Τρικοῦπη. Νέος άριθ. τηλεφ. 614.620.

Ο Δρ ΝΙΚ. Ι. ΖΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γενική Ίατρική Παθολογία ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 52 Τηλέφωνον 28-497 Δέχεται: Καθημερινώς 4-7:30' και το πρωί έ- πι συνεντεύξει.

Δρ ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ Βρεφολόγος-Παιδίατρος Δέχεται 8-11 και 4-6 Τηλέφ. 610.888 Όμήρου 54

ΔΓΚΡΑΦΕΣ

ΓΙΑΚΑΔΕΣ

ΖΩΝΕΣ

ΚΑΙ ΑΛΛΑ...

1 'Αγκράφα για τα-
γιέρ ή σπόρ φόρεμα.

2 'Αγκράφα με πέτρες
για μεταξωτή σάρπα.

3 'Αγκράφα σκέτη με-
γάλη για μεταξωτή ή
για μάλλινη σάρπα.

4-5 'Αγκράφα μον-
τέρνα χαμηλής ζώνης
και άγκράφα που συγ-
κρατεί ντραπέ φούστας
Όλες πολύ της μόδας.

ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

• Τα πλεκτά δίνουν στο ρούχο σας μια μοντέρνα σφραγίδα, χρησιμεύουν δε συ-
χνότατα και στην αντικατάσταση ενός
φθαρμένου μέρους. Χρησιμοποιήστε τις ι-
δέες που δίνουμε όσο καλύτερα μπορείτε.

1 Μάκρεμα μπλούζας και αντικατάστα-
σι ενός γιακά παλαιού τύπου με μοντέρνο.

2 Πλεκτός νωμίτης μυτερός δίνει νέο φάρ-
δος σε στενό μπουστό. Το πλεκτό μανίκι
αντικαθιστά μανίκια παλιά ή φθαρμένα.

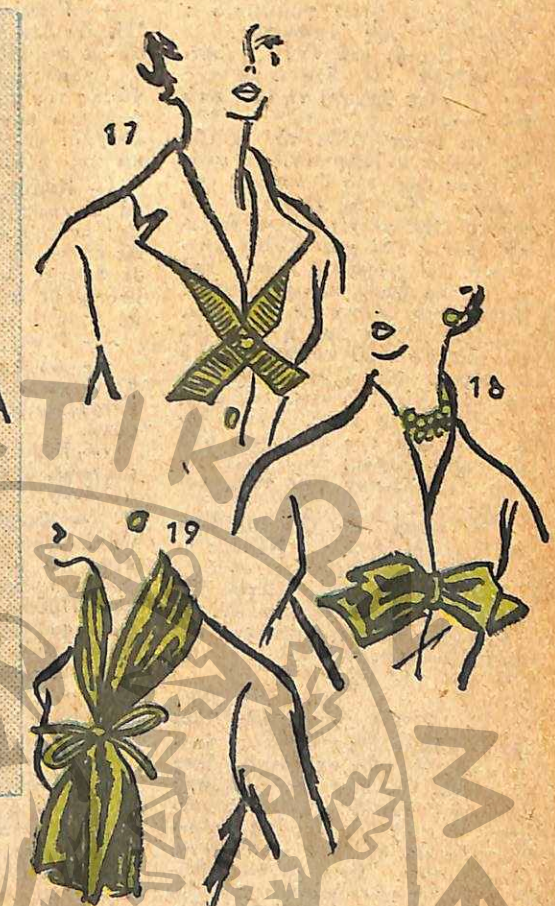
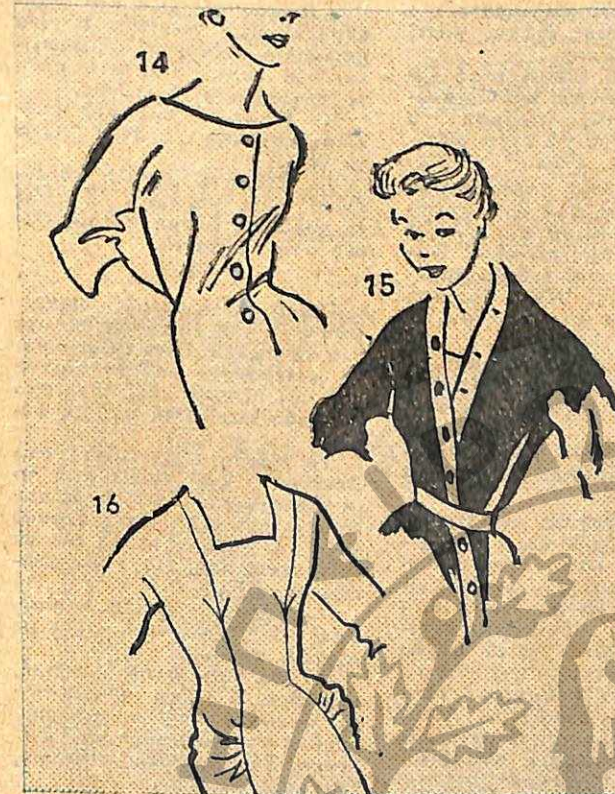
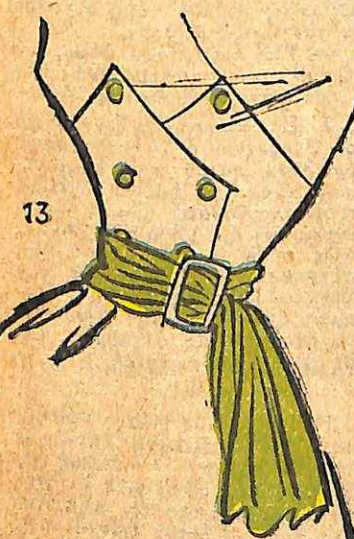
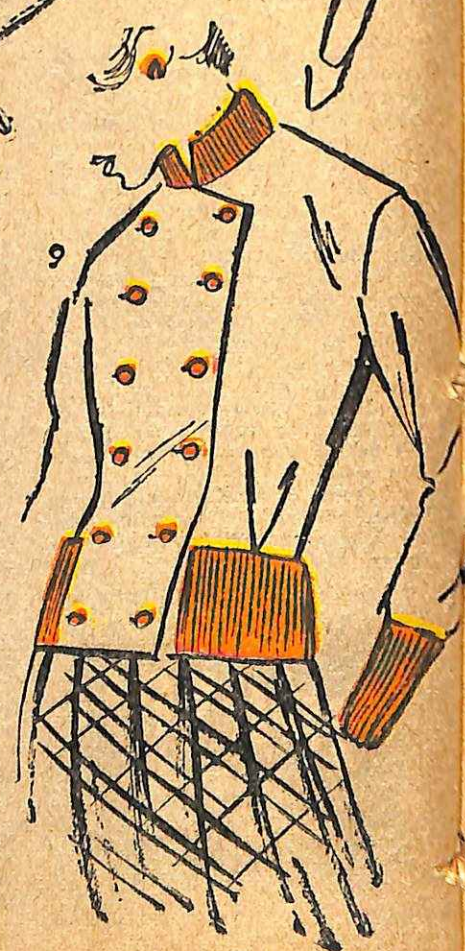
3 Μια ζέρσευ μπλούζα που μπήκε στο κα-
θαριστήριο γίνεται ολοκαίνουργια και πολύ
μοντέρνα αν της προσθέσετε λάστιχο ψιλό.

4 'Η λουρίδα αυτή δίνει άερα σε όλο το
μπουστό και χρησιμεύει και ως γιακάς.

5 Προσθήκη λάστιχου στο λαιμό και στις
τσέπες μεταμορφώνει ένα παλιό φόρεμα.

6 Λάστιχο πλεκτό στα πλάγια αξιοποιεί
ένα καλό ύφασμα φορεμένης ζακέτας που
δεν θα θέλατε να πετάξετε. Πλεκτά μανί-
κια θα βάλετε αν υπάρχει ανάγκη, αλλιώς
αποφύγετε το έξοδο και τον κόπο.

7-8-9 Διάφορες προσθήκες με πλεκτό
αναλόγως των αναγκών του κάθε ρούχου.

6 Μέσα από μεγάλο γιακά ενός ταγιέρ φανταί-
ζι περνάει κορδέλα και δένει.

7 'Απλός μοντέρνος γιακάς.

8 Γιακαδάκι φορέματος ή μπλούζας.

9-10 Γιακάδες παλτών.

11 Ντραπέ λαιμός φορέματος άμπιγέ.

12 Μεταξωτή φαρδιά ζώνη με μεγάλες φούν-
τες στολίζει άμπιγέ φορέματα.

13 Μικρότερη ζώνη ζέρσευ (σκέτο ή φανταζί)
στολίζει φόρεμα πιο σπόρ. Γίνεται κι' από μα-
λακό δέρμα κατά τη δική σας προτίμηση.

14-15-16 Λεπτομέρειες φορεμάτων. Μπού-
στος ελεύθερος, ελάχιστο σφιγμένος. Κρουαζέ
κούμπωμα με ίσιο μικρό πλαστρόν από μέσα.
Σουράκια εμπρός προς το μέρος των γοφών.

17 Κορδέλα γκρι ή φανταζί δίνει ποικιλία σε
σπόρ γιακά.

18 Σατέν φιόγκος ή βελούδινος.

19 Μουσελίνα ή σατέν, δεμένη με ένα στενό πέ-
τσινο πρωτότυπο, και χαριτωμένο φιογκάκι.

ANNA ΠΑΥΛΟΒΑ

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ
ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

4ον — Η αστυνομία έπρεπε να τοποθετήσει έκτακτη δύναμη γιὰ να συνοδεύει τη χορεύτρια ώς τ' άμάξι της. Ο κόσμος σπρωχνόταν φωνάζοντας τ' όνομα της κάθε φορά που έδινε άπο το θέατρο.

Στην άρχή η Παύλοβα χόρευε στο θέατρο «Πάλας» τó «Θάνατο τού Κύκνου» απέσπασε ζωηρές ζωηρωτικές που δεν έλεγαν να τελειώσουν. Ο διευθυντής τού θεάτρου της άνήγγειλε στο διάλειμμα ότι ό βασιλιάς Αλφόνσος της Ισπανίας ήταν σ' ένα θεωρείο. Δέν τó ήξερε κανείς αυτό, γιατί ό Αλφόνσος άγαπούσε να ταξιδεύει ινκόγνωτο.

Όταν ή Άννα ζύπνισε τó έλλο πρωί, δέχτηκε ένα πελώριο μπουκέτο όρχιδέες μαζί με μία κόρτα, όπου κάτω από ένα στέμμα, ήταν γραμμένο: «Αλφόνσος της Ισπανίας».

Τήν άνοιξη τού 1910 ή Άννα δέλησε να έχη δικό της σπίτι. Είχε βαρεθεί τη ζωή στα ξενοδοχεία.

Μία μέρα είδε τó «Ιβυ Χάουζ» τó Χάστεντ, τó σπίτι όπου έμεινε ό διάσημος ζωγράφος Γιάκοφ Τάρνερ. Τό σπίτι είχε μείνει άδειο άρκετά χρόνια και χρειαζόταν επίσκεψη. Ο μεγάλος κήπος και τó πάρκο ήταν παραμελημένα. Ωστόσο ή Άννα τó άγοράσε.

Η επίσκεψη και ή επίπλωσι τού σπιτιού καθώς και τó διάρθωμα τού κήπου, άπασχολούσαν την Άννα Παύλοβα, τις έλευθερες ώρες. Στο πάρκο είπε και της έφτιασαν μία μικρούλα λίμνη, που έγινε ένας παρθέσιος γιά τούς κύκλους της.

Η Άννα Παύλοβα ταξίδεψε σ' όλη την Άγγλία. Χόρευε όχι μόνο στις μεγάλες πόλεις, αλλά και σε μικρές. Έτσι δέν ήταν καθόλου παράξενο ότι οι Άγγλοι την άγαπούσαν σά μία βασίλισσα.

Τό 1910 ήταν γιά την Άννα Παύλοβα έτος μεγάλων επιτυχιών. Χόρευε σχεδόν σε όλες τις πρωτεύουσες της Εύρώπης και οι άνθρωποι την υποδέχονταν παντού με άκράτητον ένθουσιασμό, σά μία άγαπημένη βασίλισσα. Ένα χρόνο κατόπιν έκανε την πρώτη της τούρνη στην Άμερική. Κι' εκεί είχε την ίδια μεγάλη επιτυχία. Τριάντα ημέρες συνεχώς χόρευε στη Νέας Υόρκης. Όταν γύρισε στην Εύρώπη χόρευε στην Άγγλία, στη Γαλλία, στην Ιταλία και τέλος, τó καλοκαίρι τού 1913, πήγε στο Βερολίνο.

Τό θέατρο ήταν γεμάτο άς την τελευταία θέση και ή αυτοκρατορική οικογένεια καθόταν στο θεωρείο της. Ήταν άπως παντού: ό κόσμος περίμενε άνυπόμονος τó άδρό πλάσμα που στο φώς της σκηνής έκινε ένα άνάλαφρα, αϊθέρια, σε τραυμθέντως κορμούς. Ωστόσο

σο στην Άννα Παύλοβα συνέβη εκείνη τη βραδυά κάτι, που δέν τó είχε ξαναζήσει άλλη φορά.

Όταν ό πρώτος χορός τελείωσε, σε όλη τη σάλα έγινε άπόλυτη ήσυχία. Η Άννα έπιασε φοβισμένη τó λαιμό της και χλωμή, σά νεκρή, γλύστρησε στο καμαρίνι της.

Ο δεύτερος χορός δέν είχε περισσότερη επιτυχία: Κανένας δέν κούνησε τά χέρια του να χειροκροτήσει. Η Άννα έγινε πιο άνησυχη. Είχε και άλλοτε χόρειψε στη Γερμανία, αλλά οι άνθρωποι είχαν φερθή άπως και στη Γαλλία και στην Άγγλία.

Ο Νταντρέ προσπάθησε να παρηγορήσει τη γυναίκα του.

— Ξέρεις, Άννα, οι Γερμανοί είναι κόπως παράξενοι. Δέν πρέπει να φοβάσαι.

— Γιατί δέ χειροκροτούν; — Η, αν δέν τούς άρέσει, γιατί δέ με σφυρίζουν;

Τη στιγμή εκείνη ένας εργάτης τού θεάτρου πού βρισκόταν εκεί κοντά, πλησίασε τó ζευγάρι και με τά λίγα ρωσικά πού ήξερε, είπε.

— Κυρία, σάς παρακαλώ να με συγχωρήτε πού άνακατεύομαι στην κουβέντα σας. Άλλά θα ήθελα να σάς πώ κάτι: Κάθε θεατής έμεινε ένθουσιασμένος μαζί σας. Άλλά κανένας δέ μπορεί να χειροκροτήσει.

— Γιατί, λοιπόν;

— Δέ χειροκροτεί κανείς, πριν χειροκροτήσει ό Κάιζερ. Είναι μία παλιά συνήθεια αυτή.

— Καλά, αλλά γιατί δέ χειροκροτεί ό Κάιζερ, ξαναρώτησε ή Άννα.

— Συνήθως δέν χειροκροτεί ποτέ. Μόνο μία φορά τόν είδαμε πού τó κάνη, όταν ό Καρούζο τραγούδησε τόν Παλιάντο. Πρέπει να τόν ένθουσιασή κάποι φοβερά... και είναι εύτύχημα πού δέν έρχεται συχνά στο θέατρο.

... Να τόν ένθουσιάση κάποι φοβερά... ψιθύρισε ή Άννα. Καί άφίνοντας τόν Νταντρέ, έτρεξε στο καμαρίνι τού διευθυντού της όρχήστρας.

Όταν ή αύλαία άνοιξε πάλι, οι θεαταί δέν είδαν τó χορό πού ήταν σημειωμένος στο πρόγραμμα, αλλά κάτι άλλο. Κάτι με νεραϊδένιες κινήσεις, με άνάλαφρα πηδήματα, ένα παραμυθένιο χορό, πού έκανε τόν κόσμο να κρατά την άναπνοή του: ή Άννα χόρευε τó «Θάνατο τού Κύκνου», όπως δέν τόν είχε χόρειψε ποτέ της άλλοτε.

Ο Νταντρέ κύτταξε κατάπληκτος στη σκηνή. Τί συνέβη με την Άννα; Φαίνόταν πώς τó σώμα της δέν είχε τó παραμικρό βάρος. Αιωρείτο στον άέρα σά να την κρατούσαν άόρατα χέρια, και τέλος σωριάστηκε στη μέση της σκηνής, σαν ένα πληγωμένο κατάστρο παραμυθένιο πουλί.

Πάνω στο θεωρείο του πετά-

χτηκε όρθιος ό Κάιζερ και φώναξε δυνατά.

— Μπράβο! Μπράβο!

Και τότε ό πάγος έσπασε. Η φωνή τού μονάρχη μετέβαλε τó θέατρο σ' ένα καζάνι μάγισσας, πού κοχλάζει.

Η Άννα δέληκε τρεκλίζοντας άπό τη σκηνή.

— Άννα! φώναξε ό Νταντρέ, άγκαλιάζοντάς την. Άννα, ήταν άφάνταστο! Άχ, αν σ' έδλεπε ό Τσεσέτι! Άν μπορούσε να σε δή. Μά θα είσαι πολύ κουρασμένη. Έλα!

Στη σάλα όμως ούρλιαζαν οι άνθρωποι.

— Παύλοβα! Άννα Παύλοβα!

— Θέλουν να σε δούν, είπε ό Νταντρέ.

— Δέ μπορώ... ψιθύρισε έκείνη.

Όταν μπήκε στο καμαρίνι της, βρήκε να την περιμένει ένας πανύψηλος άξιωματικός. Χτύπησε τις φτέρνες του δυνατά, τόσο πού ή Άννα τρέμαξε, και είπε σε άσχημα ρωσικά.

— Μαντάμ, ό αυτοκράτωρ επιθυμεί να σας δή. Σας περιμένει στο φουαγιέ.

Η Άννα καθάρισε γρήγορα τó πρόσωπό της άπό τας φτιασίδες και έβαλε λίγο κόκκινο στα χείλια της.

Στό φουαγιέ είδε μία περίεργη εικόνα. Άκριβώς σ' ένα ήμικύκλιο στέκονταν άξιωματικοί και κυρίες και στη μέση τó αυτοκρατορικό ζεύγος.

Ο Κάιζερ έκαμε μία υπόκλησι και άπλωσε στην Άννα τó χέρι.

— Είσαστε μεγάλη χορεύτρια! είπε γαλλικά. Έλπίζω να χόρειψτε ακόμη πολλές φορές στη Γερμανία.

Άφου τελείωσε τις υποχρεώσεις της, ή Παύλοβα έφυγε γιά τη Ρωσία. Είχε επιθυμήσει τη μητέρα της και τη γιαγιά της και πέρασε μαζί τούς στο Λίγκοβο κάμπονες ήσυχες μέρες.

Τό Μάρτη ξαναπήγε στο Λονδίνο. Εκεί έμαθε πώς τó συμβόλαιο τού Τσεσέτι με τόν Ντιαγκίλεφ τελείωσε. Έγραψε τότε στο γέρο δάσκαλό της να έρθη κοντά της, γιατί τόν χρειαζόταν.

Ο Τσεσέτι ξεκίνησε άμέσως. Η Άννα τόν δέχτηκε με μεγάλη χαρά.

— Θα πάω στην Άμερική, τού είπε. Δέν έχω κανένα πού να προσέχη τη φόρμα μου, κανένα πού να μωρή να με έλγχη. Σε παρακαλώ, μαέστρο, έλα μαζί μας.

Ο Τσεσέτι, πού ήταν τότε 64 χρονών, δέχτηκε. Τό Δεκέμβρη έφτασαν στις Ήνωμένες Πολιτείες.

Στό Λος Άντζελες ή Άννα έπαθε ξαφνικά σπληνίτιδα. Ενώ ταξίδευε άπό τó Σάλτ Λέικ Σίτυ πρò τη δυτική παραλία, τó τραίνο της σταμάτησε τρεις μέρες και τρεις νύχτες έξ αϊτίας πλημυρίας. Στό Λος Άντζελες ό Νταντρέ κατέβασε στα χέρια του τη γυναίκα του άπό τó τραίνο και την έβαλε σ' ένα ταξί. Ήταν τόσο άδύνατη, πού δέν μπορούσε να περπατήσει. Ο γιατρός συμβούλευσε άνάπαυσι. Μολαταύτα ή Άννα χόρευε, κόκκινη άπό τόν πυρετό. Στο διάλειμμα της έκαναν μία ένεσι και έξα-

κολούθησε τó χορό της. Τό κοινό τού Λος Άντζελες δέν ήξερε ότι τó αϊθέριο αυτό σώμα, τó τόσο χαριτωμένο, πού φαίνόταν να μη έχη καθόλου βάρος, ήταν άρρωστο βαρεία. Ούτε οι κριτικοί τó καταλάβαν. Έγραψαν ότι είχαν δή ένα θαύμα χορευτικής τελειότητας.

Η Άννα ήταν ακόμη άρρωστη, όταν άναχώρησαν γιά τόν Σάν Φραντσίσκο. Κι' εκεί είχε μεγάλη επιτυχία. Τό καλό του κλίμα την έκανε γρήγορα καλά, και όταν ή τούρνη τελείωσε, ή Άννα ήταν πάλι γερή και εύτυχισμένη.

Γύρισαν στην Εύρώπη. Ταξίδι στη Ρωσία γιά να δή τη μητέρα της. Τήν παίρνει μαζί της στην Άγγλία. Έπί τέλους βρισκόταν και πάλι στο σπίτι της, όπου έζησε λίγον καιρό σε ήσυχία. Κατόπιν ή Άννα και ό άντρας της έρχισαν να μιλάνε γιά νέα ταξίδια. Ήμπερσάριοι και άλλοι επιχειρηματίες έρχονταν τά βράδια στο σπίτι τους και τέλος άποφασίστηκε μία καινούργια τούρνη στην Εύρώπη.

Της έρχόταν δύσκολο της Άννας να φύγη άπό τó σπίτι της, ακόμη όμως δυσκολότερο να χωριστή άπό τη μητέρα της πού θα ξαναγύριζε στη Ρωσία. Οι δυο γυναίκες θα έκαναν πολλά χρόνια να ξαναδούν ή μία την άλλη.

Η Άννα πήγε πρώτα στη Γερμανία. Καί δέ βρισκόταν πολύ καιρό στο Βερολίνο όταν ό Α' παγκόσμιος πόλεμος κηρύχτηκε. Ο πόλεμος με τη Ρωσία. Κι' αυτή, ή Άννα Παύλοβα ήταν Ρωσίδα υπήκοος!

— Βικτόρ, πρέπει να φύγουμε άμέσως!

Έτοιμάστηκαν με μεγάλη βία. Όταν όμως μπήκαν στο τραίνο γιά να φύγουν, έφτασαν ξαφνικά σιδηροδρομικοί υπάλληλοι και άξιωματικοί και τούς άνάγκασαν να κατεβούν. Η Άννα ήταν κατάχλωμη άπό τó φόβο της και έστεκε κοντά στον άντρα της. Όλο τó συγκρότημα κατέβηκε άπ' τó τραίνο, τά μπαούλα τούς άνοιχτηκαν και έρευνηθηκαν. Τέλος ένας άξιωματικός τούς διέταξε να τόν άκολουθήσουν.

— Γιά όνομα τού Θεού, θα μάς κλείσουν κάπου! Θα μάς φυλάκισουν! ψιθύρισε ή Άννα.

Σ' ένα πολυτελές ξενοδοχείο τού Βερολίνου ή Άννα πέρασε τόν λίγο καιρό τού περιορισμού της. Τis ημέρες εκείνες παρακολουθούσαν όλους τούς ξένους και όχι μόνο την Άννα, όπως αυτή νόμιζε. Τέλος της επέτρεψαν κι' έφυγε γιά την Άγγλία. Πόλεμος, λοιπόν! Πόλεμος στην Εύρώπη! Πουθενά δέν ήταν κανείς σίγουρος, εκτός άπό την Άμερική.

Η σαιζόν της Νέας Υόρκης ήταν μία άτέλειμη επιτυχία γιά την Άννα. Ο κόσμος τη λάτρευε. Καί αυτή είχε φτάσει στο ψηλότερο σημείο της τέχνης της. Χόρευε άραιότερα, ξεχνώντας δολέτα από τόν της, ελαφρότερα παρά ποτέ. Τα νεύρα της όμως δέν ήταν καμμένα γιά τούς κόπους. Πολλές φορές ό Νταντρέ μετά την παράστασι, την εύρισκε να κλαίη στο καμαρίνι της.

— Άννα, τί έχεις; Δέν α-

σθάνεσαι καλά; Θέλεις να φωνάξω ένα γιατρό;

— Έλεγε όχι κουνώντας τó κεφάλι.

Η χορεύτρια γινόταν όλοένα και πιο νευρική, γελούσε έκλαιγε, θύμωνε, μετάνιωνε, Καί όλα αυτά δέν σήμαιναν, δέβαια, ύγεια. Ο Νταντρέ την πρόσχε πολύ. Τήν ώρα πού χόρευε πρόσχε φοβισμένος να είναι όλες οι πόρτες κλειστές και μετά την παράστασι την τύλιγε καλά με τó παλτό της.

Επειτα ήταν και κάτι άλλο. Η Άννα ένοιωσε πάντα τράκ. Ποτέ της δέν άπαλλάχθηκε άπ' αυτό. Πάντοτε πριν άρχισή ή παράστασι, ήταν πολύ νευρική και ακόμα όταν είχε άρχισει. Καί αυτή ή νευρικότητα όσο περνούσε ό καιρός, άρχισε όλο και νωρίτερα και άξαφνα γινόταν πολύ άργότερα άπό άλλοτε.

Τό ζεύγος κατέφυγε στην Καλιφόρνια γιά να ξεκουραστή. Η άνάπαυσι τούς όμως διακόπηκε άπό μία πρότασι της κινηματογραφικής εταιρείας «Ούνιβέρσαλ». Στην άρχή ή Άννα θέλησε να άρνηθή. Ο Νταντρέ όμως της παρατήρησε ότι αν δέχονταν τά άποβανάτεια ένα μέρος της τέχνης της. Ο κόσμος θα μπορούσε να δλέπη τόν εξάισιο χορό της και όταν αυτή δέν θα υπήρχε πιά. Γιά τó λόγο αυτό ή Άννα δέχτηκε. Διάβασε τó σενάριο και ύπόγραψε τó συμβόλαιο.

Τώρα έπρεπε να σηκωνεται νωρίς τó πρωί. Ένα αυτόκινητó της κινηματογραφικής εταιρείας την έφερε στο στούντιο, όπου έπρεπε να χόρειψέ κάτω άπό τά ζεστά έκτυφλωτικά φώτα τών προβολών και μετά να περιμένη ώρες δολόκληρες, γιατί οι σκηνές μπορούσαν ν' αλλάξουν ή να ξαναγυριστούν. Όλα αυτά της ήταν νέα και παράξενα. Στη θέση τών θεατών βρισκόταν ή πελώρια μηχανή και ό σκηνοθέτης της φώναζε τις παρατηρήσεις του άπό ένα μεγάλφωνο.

Στό στούντιο έκαναν τά πάντα γιά να διευκολύνουν την εργασία της Παύλοβα. Η δημιουργία της ταινίας «Η δουβή τού Πορτίτσι» προχωρούσε. Όταν ή Άννα είδε τά πρώτα δείγματα, τρέμαξε. Δέν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι φωτογραφικές μηχανές της παρατηρήσεις του άπό ένα μεγάλφωνο.

Όταν τó δεύτερο μέρος της ταινίας έτοιμάστηκε, ή Άννα δέν ήταν εύχαριστημένη άπό τόν εαυτό της. Μά ό καιρός δέν επέτρεπε να ξαναγυριστή τó φιλμ, έστω και αν ή διεύθυνσις συμφωνούσε.

Η Άννα έκαγε εκεί νέους φίλους: Τη Μαίρη Πίκφορντ, τόν Ντούγκλας Φαίρμπακς και τόν Τσάρλυ Τσάπλιν και άκουγε με χαρά τις άναμνήσεις τών ήθοποιών άπό τόν πρώτο καιρό της καριέρας τους.

Ένα βράδυ ή Άννα Παύλοβα έδωσε μία γιορτή σ' ένα ρεστοράν. Θα έφυγε άπό την Καλιφόρνια και ήθελε να άποχαιρετήση τούς φίλους της. Τό πιο σημαντικό γεγονός της

βραδυάς εκείνης ήταν όταν ό Σαρλώ, τυλιγμένος σ' ένα άσπρο χιτών, χόρεψε μία παρωδία τού «Κύκνου». Ήταν θαυμάσιος, άνείπωτα κωμικός και ή Άννα, πού είχε τη συναίσθησι τού χιούμορ, διασκέδασε πολύ, δλέποντάς τον.

Όταν οι ύποχρεώσεις της στη Νέα Υόρκη και στο Σικάγο τελείωσαν, άρχισε τó άγκαζεμάν της στην Όπερα της Βοστώνης. Άλλά στη μέση της δεύτερης σαιζόν ήρθε ή άναπάντητη είδησι ότι ή Όπερα τού Μπόστον δέν έκλεινε, γιατί δέν υπήρχαν νοήματα να έξακολουθήση.

Όταν ή Άννα, την ίδια μέρα πού τó άκουσε, είδε τόν άντρα της, στο ξενοδοχείο, τού είπε.

— Ναί, είπε ό Νταντρέ, μά τί μπορούμε να κάνουμε έμεις; Τίποτα!

— Τίποτα; φώναξε ή Άννα. Έχω λεφτά και μπορώ να τά διαθέσω στο θέατρο.

— Άννα, σε παρακαλώ, μη σκέπτεσαι ένα τέτοιο πράγμα. Είναι καθαρή άνοησι. Έχεις δέβαια λεφτά, αλλά τά έξοδά μας είναι τεράστια, τó ξέρεις.

— Τό ξέρω, Βικτόρ. Άλλά εργάστηκα μαζί μ' αυτούς τούς ανθρώπους. Τους αγαπώ.

Ο Βικτόρ δέ μίλησε. Ήξερε πώς δέν μπορούσε να τη μεταπειση.

Τό άλλο πρωί ειδοποίησαν όλα τά μέλη της Όπερας να συναθροιστούν στη σκηνή. Εκεί τούς είπαν ότι ή Παύλοβα είχε άναλάβει τά έξοδα τού θεάτρου ως τó τέλος της σαιζόν. Τήν άνοιξη, πού τελείωσαν

οι παραστάσεις, ή Άννα είχε κάθε λόγο να μετανιώσει πού δέν άκούσε τόν άντρα της.

Έβδομάδα με έβδομάδα έπρεπε να πληρώση, και όταν τó συγκρότημα διελύθη, ή Άννα Παύλοβα, σε ηλικία 34 χρονών, δέν είχε σχεδόν τίποτα.

Γιά πρώτη φορά στη ζωή της είδε τó μέλλον μπροστά της σκοτεινό. Δέν της είχαν μείνει πιά χρήματα. Είχε άποφασίσει να πάη μαζί με τó μπαλέτο της, στη Νότια Άμερική, χωρίς χρήματα όμως ήταν άδύνατο να έπιχειρήση τó ταξίδι. Οι άνθρωποι με τούς όποιους συνεργαζόταν, ήταν ξένοι στην Άμερική και εξαργυρώναν μόνον άπ' αυτήν.

Είχαν τυφλή άντιστοιχή. Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν να τούς έγκαταλείψη;

Στη μεγάλη άνάγκη παρουσιάστηκε ό Τσάρλ Ντίλινγκαμ, ένας ικανός άνθρωπος τού θεάτρου και έκανε στην Άννα μία πρότασι. Όταν ό Ντίλινγκαμ έφυγε, πάνω στο τραπέζι βρισκόταν ένα συμβόλαιο, πού ή Άννα δέν είχε παρά να τó ύπογράψη.

— Έχω δίκιο να νομίζω πως θα τó ύπογράψης; τη ρώτησε ό Βικτόρ διατάζοντας.

— Τί άλλο μπορώ να κάνω; Αυτό σημαίνει τη σωτηρία τών συνεργατών μου. Μάς δίνει εργασία γιά έξη μήνες.

— Εργασία... εργασία, έκαμε ό Βικτόρ. Άλλά τί είδος εργασίας; Ξέρεις πώς τó συμβόλαιο αυτό σε ύποχρεώνει να δίνης δυο παραστάσεις την ημέρα, μία άπογευματινή και

Μαζύ με την όμορφιά της

κάθε γυναίκα πρέπει να προσέχη και τη φωνή της. Πόσο άσχημα κτυπάει μία βαρειά φωνή σ' ένα φινό και ντελικάτο πρόσωπο.

Γιά να διατηρήση τόν άπαλό τόνο ή φωνή σας, σάς συμβουλευομε τó σιγαρέττο πού καπνίζετε να είναι όσο τó δυνατόν ελαφρό χωρίς βεβαίως και να είναι άγευστο και συνεπώς να σας άφαιρή την άπόλαυσι τού καπνίσματος.

Τό σιγαρέττο πολυτελείας

«Δοισα Ματαάγγου είναι τó ιδεώδες γιατί είναι πολύ ελαφρό και συνάμα τó πιο γευστικό σιγαρέττο.

ΓΚΡΕΚΑ

μία βραδυή; Δέν θα μπορούσης ν' άνθεις. Καί πού θα χόρειψ; Σε ίπποδρόμιο! Μαζί με ταχυδακτυλουργούς, κλόουν και θηρία. Εκεί θα πäs να χόρειψ;

— Ναί. Γιατί αυτό θα μάς δγάλη άπό τis δυσκολίες. Ο Ντίλινγκαμ μου προσφέρει γιά έξη μήνες ένα μεγάλο ποσό. Θα ζήσουμε με οικονομία και θα μάς μείνουν άρκετά χρήματα με τά όποια μπορούμε να άρχισουμε την τούρνη μας στη Νότιο Άμερική. Δώσε μου, σε παρακαλώ, τó στυλό σου.

Η Άννα Παύλοβα χόρεψε έξη μήνες, δυο φορές την ημέρα σ' ένα ίπποδρόμιο, στη Νέα Υόρκη.

Τό συμβόλαιο με τó ίπποδρόμιο τελείωσε. Στο μεταξύ αυτό είχε φτάσει ό χειμώνας, και κανένας άπό τó συγκρότημα της δέν ήξερε τί θα γίνη μετά.

Τήν παραμονή τών Χριστουγέννων ή Άννα μάζεψε τά μέλη τού μπαλέτου της και είπε.

— Θα μείνουμε στη Νέα Υόρκη ως τις 17 Ιανουαρίου και ύστερα θα πάμε στην Κούβα. Επειτα θα πάμε στο Γκουαγιακίλ και μετά στις μεγαλύτερες πόλεις της νότιας Άμερικής. Η τούρνη αυτή στη νότια Άμερική θα διαρκέση ένα χρόνο!

Τά λόγια της Άννας ύποδέχτηκαν χειροκροτήματα ένθουσιασμού. Όλες οι έννοιες είχαν φύγει κιόλας και τó μέλλον παρουσιαζόταν μπροστά σε όλους φατεινό. Υπήρχε δουλειά γιά ένα χρόνο και σε τόπους όπου βασίλευε ή ειρήνη. Ήταν τυχεροί!

Μέσα στο δαπόρι, πού ταξίδευαν γιά την Κούβα ή Άννα δοκίμασε μία καινούργια άπογοήτευσι.

—Φοδούμαι, κυρία μου, πώς στην Κούβα δέ θα κάμετε τίποτα, της είπε ένα βράδυ ό πλίσταρχος στο φαγητό.

— Η Άννα Παύλοβα γίνεται δεκτή με ένθουσιασμό, παντού όπου πηγαίνει, παρατήρησε ό Νταντρέ.

— Ω, τó ξέρω! αλλά αυτή τη φορά δέν θα γίνη έτσι στην Κούβα. Μόλις πρò λίγου έλαβα με τόν άσχημο τόν είδησι ότι έξεραγή επανάστασις.

Η Άννα τόν κύτταξε τρομαγμένη.

— Επανάστασις!

— Καί τώρα τί θα κάνουμε; ρώτησε ό Νταντρέ, όταν ύστερα άπό λίγο βρέθηκαν μόνοι τούς στο κατάστρομα. Όπως είναι τά πράγματα, δέν νομίζω πως θα μπορούσης να χόρειψ.

— Ασφαλώς θα χόρειψω, άποκρίθηκε ή Άννα ζωηρά.

Οι δρόμοι της Άδανας ήταν έρημοι και οι διτρίνες τών μαγαζιών κλεισμένες με σάνιδες. Μόνο στρατιώτες έδλεπε κανείς και κάπου- κάπου πυροβολισμοί διέκοπταν την άπαισία ήσυχία. Δέν υπήρχε ούτε αυτόκινητο, ούτε άχθοφόροι γιά να κουβαλήσουν τά κασόνια και τά μπαούλα στο θέατρο.

Όλοι ήταν άτελεισμένοι...

— Ω, δέν πρέπει να άπελπίζόμαστε έτσι! Έκαμε ή Άννα σε μία στιγμή. Σίγουρα θα υπάρχουν και άνθρωποι σ' αυτή την πόλι πού δέ φοβούνται.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έπόμενο.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΤΕΙΡΩΣΗ

Διάγνωση και θεραπεία της στειρώσεως των ανδρών και των γυναικών

Μόλις εξέδωθη υπό του γυναικολόγου Ιατρού 'Επ. Καραβουλάκη σε 270 σελ. 36 εικ. 'Απαραίτητο βιβλίο για κάθε Ιατρό και για κάθε στείρο ανδρικό και γυναικείο ζευγάρι. Πωλείται εις όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία Θεσσαλονίκης και 'Αθηνών και στο Ιατρείο του συγγραφέως, οδός 'Εγγυγίας 408, 61, τηλ. 64-67, Θεσσαλονίκη.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ

Μαιευτήρ — Γυναικολόγος

Τ. 'Επιμελήτης Μαιευτηρίου «Μαρίκα 'Ηλιόδη». Δέχεται καθ' ἐκάστην 11-1 και 5-8. Βησσαρίωνος 3. Τηλέφωνον 33-962. Τηλέφ. οικίας 72-709.

Επιστημονικὸν Ἰνστιτούτον Καλλογῆς. Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ

'Αγίου Κωνσταντίνου 14, ειδικαίως ἐπὶ μακρὸν εἰς Παρισίους — Βιέννην, εφαρμόζει τὰς τελευταίας μεθόδους περιποιήσεως προσώπου, δερμάτος, σώματος. Εξάλειψις ρυτίδων, φακίδων. Παχυσαρκία, ἰδιαίτερον τμήμα. Αἰθουσα ἀναμονῆς καὶ εἰσόδος διὰ κυρίους. Ἐκαστὴν Κυριακὴν 9-2 συμβουλαὶ δωρεάν.

ΠΕΡΖΙΑ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΑ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρός

Μαιευτὴρ Γυναικολόγος. Δέχεται καθ' ἐκάστην 9-12, 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' ἐκάστην καὶ ὡρὰν 4-8 μ.μ. ἐπὶ τῆς οδού 'Αγ. Κωνσταντίνου 5. Τηλέφ. 56.713

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ ΠΕΡΜΑΝΕΝΤ ΒΑΦΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΦΥΣΙΚΑΙ ΜΑΝΤΑΜ ΖΑΝΝΕΤ

'Οδὸς Πειραιῶς 57Α Τηλ. 52.940

ΤΡΙ-ΤΡΙ Μοναδικὸν γὰρ πρῶτον

ΒΡΑΔΥΝΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

1 Μικρὸ μπολερό, ποὺ θυμίζει «σάρπα με μανίκια». Συνοδεύει ὡραία μιὰ βραδυὴν τουαλέτα. Γίνεται ἀπὸ σατέν καὶ ντυμπλάρεται με βελούδο ἰδίου ἢ ἄλλου χρώματος. Τὸ βελούδο γυρίζει πρὸς τὰ ἔξω σὰν φαρδὺ ρε-δέρ. Τὸ ντυμπλάρισμα μπορεῖ νὰ γίνη καὶ με παλὰ γούνα ἀν ἔχετε π.χ. λούτρ.

2 Ζακετάκι βραδυὸν μπροσέ, ντυμπλαρισμένο με δατίνα καὶ μεταξωτὴ φόδρα. Γαρνίρεται με γιγασκὰ καὶ πέτα ἀπὸ σκέτο σατέν. Τὸ ζακετάκι μπορεῖ νὰ γίνη καὶ ἀπὸ σατέν ἢ βελούδο. Ἡ γαρνιτούρα μπορεῖ νὰ εἶναι — ἀν τὸ προτιμάτε — καὶ γουνάκι.

3 Βραδυὴ κάπα σὰν τεράστιο πέταλο λουλουδίου. Ἐπάνω γιγασκὰς ραμμένες στρογγυλά, προεκτείνονται σὲ δύο ἄκρες ποὺ δένουν καὶ δημιουργοῦν ντραπέ. Κατάλληλα ὑφάσματα γιὰ τὴν κάπα τὸ σατέν, τὸ φαΐ, τὸ βελούδο. Ντυμπλάρισμα με γούνα ἢ δατίνα καὶ φόδρα.

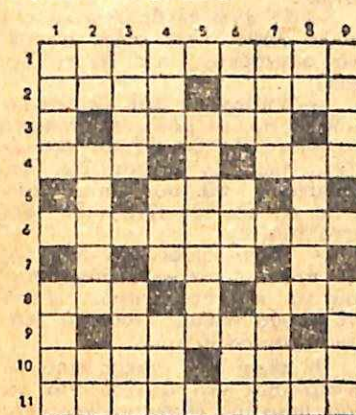
4 Βραδυὸν ζακετάκι — μπολερό, ντύνεται ὡραία καὶ ἐσωτερικὸς τὸ ζεστὸ φοδράρισμα με δατίνα μεταξὺ τοῦ ὑφάσματος καὶ τῆς φόδρας

πετράδι. Γίνεται ὅμως καὶ ἀπὸ σκέτο βελούδο. 5 Μεγάλὴ σάρπα «ἐτόλ» ἀπὸ σατέν διπλό. Ὅλη ἡ σάρπα ἄκρες εἶναι κομμένες φασόνι. Ὅλη ἡ σάρπα γαρνίρεται με ψεύτικες πέτρες ἢ με παγιέτες. 6 Βραδυὴ ζακέτα γαρνιρισμένη με γούνινο ρε-δέρ καὶ ντυμπλαρισμένη ἐπίσης με παλὰ γούνα, ἀν ἔχετε. Τὴ γούνα ἀντικαθιστὰ πάντοτε ὡραία τὴ βελούδινη ἢ σατέν γαρνιτούρα καὶ ἐσωτερικὸς τὸ ζεστὸ φοδράρισμα με δατίνα μεταξὺ τοῦ ὑφάσματος καὶ τῆς φόδρας

ΓΙΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

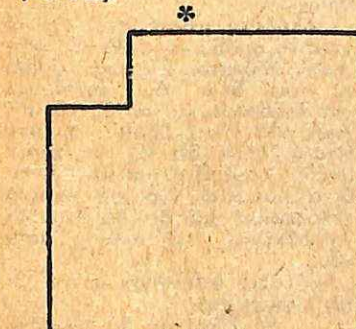

Ο ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς :

- 1) Τὸ ἐρῶτὸς τῆς μητέρας.
- 2) Ὄνομα Νορβηγῶν βασιλέων. — Ἀπὸ καταδυομένης...
- 3) Δὲν κρύβεται.
- 4) Νύμφη. — Σύνδεσμος.
- 5) Ἀριθμός.
- 6) Θεωρεῖται ὡς ἀπαραίτητον συμπληρώμα τῆς γυναικείας ἐμφανίσεως.
- 7) Χώρα τῆς Ἀδριατικῆς.
- 8) Γυῖος τοῦ Νῶε. — Ξενικὸν ἀνδρικὸν ὄνομα.
- 9) Οἶκος περιθάλψεως ἀπόρων.
- 10) Τὰ οἰκογενειακὰ δὲν εἶναι σὰν τὰ ἄλλα. — Πόλις τῆς Γαλλίας, πρωτεύουσα νομοῦ.
- 11) Διορθώνει πολλὰς ἀτέλειες τῆς φύσεως.

Κ α θ έ τ ω ς :

- 1) Γυναικεῖον ὑποκοριστικόν. — Ἰνδικὴ θεότης.
- 2) Ξενικὸν ἄρθρον. — Θηλυκὸ χωνί. — Δίφθογγος.
- 3) Χωρὶς κλωστή δὲ γίνεται αὐτὸ ποὺ κάνα. — Διάσημος στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ.
- 4) Ἐχει τὴν ἑδρα τῆς στὸ δέρμα. — Πρόβεςις. — Αἰγυπτιακὴ θεότης.
- 5) Πόλις τῆς νοτίου Κίνας.
- 6) Πρόβεςις. — Μυθολογικὴ χώρα. Ἡ γυναικα τοῦ πλήρωσε ἄσχημα τὴν περιέργειά τῆς.
- 7) Ἡ Ταϊτή. — Χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Λεβαδείας.
- 8) Ξένη ἀρνήσις. — Σπάνε μεταφορικά. — Πρόβεςις.
- 9) Ἀνήσυχη περιοχὴ τῆς γῆς. — Ἦταν κάποτε κ' ἡ γιγασκὰς.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΗ

Ἴδου ἓνα τετράγωνο, τοῦ ὁποῦο λείπει μιὰ γωνία. Παρατηρήστε ὅτι ἡ πλευρὰ τοῦ μικροῦ τετραγώνου ποὺ λείπει εἶναι ἴση με τὸ ἓνα τέταρτον τῆς πλευρᾶς τοῦ μεγάλου τετραγώνου. Πρέπει λοιπὸν νὰ μοιράσετε τὸ σχῆμα αὐτὸ σὲ πέντε κομμάτια ἰδίου σχήματος καὶ ἴσης ἐπιφανείας μεταξὺ των.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ;

- 1) Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ νὰ παρίστατο στὰ ἐγκαίνια τοῦ Πύργου τοῦ 'Αἴφελ;
- 2) Ὁ περίφημος ἀεροπόρος Λίντμπεργκ, ὅταν ἐπέταξε πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικόν, νὰ ἐσφύριζε τὸ «Μπολερό» τοῦ Ραβέλ;
- 3) Ἡ Μιστενγκέτ, νὰ ἐξήγησε ἀπὸ τὴ Γεωργία Σάνδη νὰ τῆς ἀφερώσει ἓνα βιβλίο τῆς;
- 4) Ὁ Σοπὲν νὰ ἦταν μανιώδης ὁπαδὸς τῶν σταυρολέξων;
- 5) Ὁ Σούμαν νὰ ἔγραψε τὰ ἀπομνημονεύματά του πρὶν πεθάνῃ;
- 6) Ὁ Δουμάς, ὁ συγγραφεὺς τῶν Τριῶν Σωματοφυλάκων, νὰ εἶχε δάλκι στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ του ἀλεξικέραυνον;

ΑΝΑΡΩΤΗΘΗΚΑΤΕ ΠΟΤΕ.

... Γιατί ὑπάρχει μιὰ μάρκα ἀμερικανικῶν τσιγάρων ποὺ λέγονται «Λάκυ Στράϊκ», δηλαδή «Ἡ τυχερὴ ἀπεργία». Κατὰ τὴ διάρκειά μιᾶς ἀπεργίας τῶν καπνεργατῶν στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖς, μιὰ ἀποθήκη πῆρε φωτιά. Με τὰ καπνὰ ποὺ διεσώθησαν ἀπὸ τὴν πυρκαϊά, ἀλλὰ εἶχαν παρὲι μιὰ μυρωδιά «καθουρδίσματος», κατασκευάσθηκαν τσιγάρα ποὺ ἐσημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία. Ὑστερὰ ἀπ' αὐτὸ, συστηματοποιήθηκε ἡ κατασκευὴ τσιγάρων με καπνὰ ποὺ εἶχαν ἐπιτίδες ὑποστῆ ἐπεξεργασία γιὰ νὰ πάρουν αὐτὴ τὴ μυρωδιά τοῦ καμμένου, καὶ δημιουργήθηκε ἡ μάρκα «Λάκυ Στράϊκ».

ΠΟΤΕ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ;

Μπορεῖτε νὰ θρῆτε ποῖα εἶναι ἡ ἡμερομηνία ποὺ γεννήθηκα, ἀν ξέρετε τὰ ἔξης στοιχεῖα; α) Τὸ ψηφίον τῶν χιλιάδων στὸν ἀριθμὸ τοῦ ἔτους, εἶναι τὸ ἴδιο με τὸ ψηφίον τῶν μονάδων. β) Τὰ δύο πρῶτα ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἔτους, ἀποτελοῦν τὸν ἀριθμὸ τῆς ἡμερομηνίας ποὺ γεννήθηκα. γ) Ἀν προστεθοῦν τὰ τέσσαρα ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἔτους, τὸ ἀθροισμὰ τους δίνει τὸν ἀριθμὸ τοῦ μηνὸς ποὺ γεννήθηκα — σύμφωνα με τὴ σειρά του στὸ ἡμερολόγιο. δ) Ἀν προστεθοῦν τὰ δύο πρῶτα ψηφία τοῦ ἔτους, τὸ ἀθροισμὰ τους δίνει τὸν ἀριθμὸ τοῦ μηνὸς ποὺ γεννήθηκα — σύμφωνα με τὴ σειρά του στὸ ἡμερολόγιο.

ΠΟΙΟΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΠΡΩΤΟΣ;

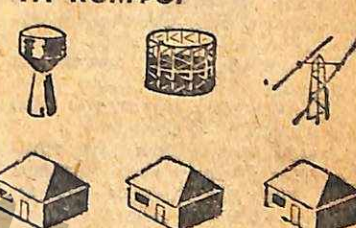
Τὸ πρόβλημα αὐτὸ θὰ σὰς βοηθήσῃ κάπως νὰ τακτοποιήσετε τὴς ἰδέες σας στὸν τομέα τῶν ἱστορικῶν ἢ μυθολογικῶν προσώπων, τῶν ἐφευρέσεων καὶ τῶν ἀνακαλύψεων, καὶ τέλος στὸν τομέα τῶν ἱστορικῶν γεγονότων ποὺ συνέβησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων. Προσπαθήστε λοιπὸν νὰ πηθεύετε ποῖο ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἢ

1. Τὰ τσιγάρα (στὴν Εὐρώπῃ) ἢ ἡ κολώνια;
2. Ὁ ἐπικλινὴς Πύργος τῆς Πίζας ἢ ἡ Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν τῆς Βενετίας;
3. Ὁ Τσῶρτσιλ ἢ ἡ Αἰζενχάουερ;
4. Ἡ 'Αψὶς τοῦ θριάμβου στὸ Παρίσι ἢ τὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο (στὴ νέα μορφή, του, φυσικά);
5. Ὁ Ρισελιέ, ἢ ἡ Μαρία Θηρεσία τῆς Αὐστρίας;
6. Τὸ «Φρέντς κὰν - κὰν» ἢ τὸ «Βάλς»;
7. Ὁ Καζανόβας ἢ ὁ Καλιόστρο;
8. Τὸ Σικάγο ἢ τὸ Ρίο ντὶ Τζανέιρο;
9. Ὁ «Ριγκολέττο» τοῦ Βέρντι ἢ ἡ «Κάρμεν» τοῦ Μπιζέ;
10. Ἡ πρώτη διάδοσις τοῦ Ἀτλαντικοῦ μ' ἀτμόπλοιο ἢ ἡ πρώτη πτώσις μ' ἀλεξίπτωτο;

ΜΕ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Ζητήστε ἀπὸ κάποιον νὰ τραβῇ τρία χαρτιά ποὺ δὲ θὰ σὰς τὰ δείξῃ, ἀπὸ μιὰ τράπουλα τοῦ πόκερ (με 32 χαρτιά). Πέστε του νὰ ἀκουμπήσῃ τὰ χαρτιά, τὸ ἓνα δίπλα στὸ ἄλλο καὶ ἀνάποδα, πάνω στὸ τοα-ζέκι, καὶ νὰ τοποθετήσῃ πάνω σὲ καθέναν ἀπ' αὐτὰ τόσα χαρτιά ἀκόμη, ὅσα χρειάζονται γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς 15. Π.χ., πάνω σ' ἓνα 7 θὰ βάλῃ ἀκόμα 8 χαρτιά, σὲ μιὰ φιγούρα 5 χαρτιά, καὶ στὸν ἄσσο 4 χαρτιά. Ὅταν σχηματισθοῦν ἔτσι 3 δέσμες, ζητήστε τὰ ὑπόλοιπα. Στὸ παρὰδεύμα ποὺ ἀναφέραμε ἐδῶ, θὰ ἔχουν ἀπομείνει 12 χαρτιά. Ποῖο εἶναι τὸ ἀθροισμα τῶν πόντων τῶν τριῶν ἀρχικῶν χαρτιῶν, καὶ πῶς μπορεῖ νὰ θρεθῇ;

ΤΑ ΚΟΜΦΟΡ

Οἱ κάτοικοι τῶν τριῶν σπιτιῶν ποὺ φαίνονται στὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνης θέλουν νὰ δώσουν στὸ σπιτί τους νερό, γκά-ζι καὶ ηλεκτρισμό. Πῶς μποροῦν νὰ γίνουν οἱ διασυνδέσεις τοῦ κάθε σπιτιοῦ με τοὺς τρεῖς ἀποκέντρους, ὥστε τὰ σπιτία νὰ τροφοδοτοῦνται με νερό, γκά-ζι, καὶ ἡλεκτρισμό, χωρὶς ὅμως, σὲ καμμιὰ περίπτωσι, μιὰ σωλήνωσι νὰ διασταυρῶνται με ἄλλη; Γιὰ νὰ διευκολυνθῇ τὴν ἀναζήτησιν τῆς λύσεως, χρησιμοποίηστε π.χ. μαῦρο μολύβι γιὰ τὴν σωλήνωσιν νεροῦ, μπλε τοῦ γκαζιοῦ, κόκκινα τοῦ ηλεκτρισμοῦ.

ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Τέσσερα πρόσωπα κάθοντα γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι. Τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ λέει: «Παράξενο πράγμα: ἡ ἡλικία μου εἶναι ἴση πρὸς 4 φορές τὸ ἀθροισμα τῶν δύο ψηφίων ποὺ τὴν ἀποτελοῦν». Τὸ πῶς περιέργω ὅμως εἶναι ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι ὁμοπαράξενοι εἶναι σὲ θέσι νὰ κάνουν ἀκριβῶς τὴν ἴδια διαπίστωσι — καθένας γιὰ τὸν ἑαυτὸ του φυσικά. Ποῖες εἶναι οἱ ἡλικίες τῶν τεσσάρων προσώπων;

ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 65

Η βίλα του μυστηρίου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ - ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΖΑ ΟΥΛΜ

11ον Σάπασαν. Κι' οι δυο συλλογίζονταν το ίδιο πράγμα. "Επειτα ή Μπέρτα σήκωσε το σώμα της.

—Δε θα μιλήσετε ποτέ γι' αυτό, μίς, είπε. Δεν έπρεπε να σας το πω.

—Μη φοβάσαι, Μπέρτα, την ήσυχασε η Νάτ, δάζοντας το χέρι στο μπράτσο της. Μπορείς να έχεις εμπιστοσύνη σε μένα, όπως εσύ είχα κι' εγώ.

XVII

Η Νάτ απάντησε το Φρίν στο διάδρομο, καθώς πήγαινε στο μπάνιο.

—Καλημέρα Νάτ. Κοίμα που άδοξα χτες το βράδυ. Τι είχες;

—Πονοκέφαλο, Βήκες πολλά μανιτάρια Φρίν;

—Μερικά... Δεν ήταν πολλά σ' εκείνο το μέρος, απάντησε ο νέος κοκκινίζοντας.

—Χαίρω που και η Μέγκ βίασκόδεσε.

—Ο Φρίν ζάρωσε τα φρούδια.

—Τί θέλεις να πής μ' αυτό;

—Τίποτα. Είσαι πολύ περιποιημένος σήμερα Φρίν.

Την κτύπησε κάπως σαστισμένος.

—Δεν είμαι πολύ περιποιημένος Νάτ... μόνο υποσχέθηκα στη Μέγκ να την πάω ως το Νταιντλινγκ.

Θα πάει στο Λονδίνο και δε θέλει να πάρει το αυτοκίνητό της. Θα γυρίσει αύριο το πρωί.

—Φυσικά, Φρίν, πρέπει να την πάς.

Τα καστανά μάτια του νέου την κτύπησαν δύσπιστα.

—Δε φαντάζομαι να νομίζεις πως υπάρχει κάτι ανάμεσα μας, Νάτ. Η Μέγκ κι' εγώ είμαστε παρικοί φίλοι.

—Γιατί να το φαντάζομαι, Φρίν;

Η κοκκινάδα του Φρίν έγινε πιο έντονη.

—Δεν υπάρχει κανένας λόγος είπε. Σε λίγο θα γυρίσω και τότε θα κάνουμε το πρόγραμμα της ημέρας μας.

Η Νάτ πήρε το μπάνιο της, ντύθηκε και κατέβηκε κάτω. Ο Φρίν είχε φύγει. Ο κ. Βαλεντίν έπρεπε να ήταν στο γραφείο του. Όταν όμως έφτασε στο χάλ, άκουσε ομιλίες από μια μισανοιγμένη πόρτα.

—Αν δε γίνει αυτή η πάλη, θα διαμαρτυρηθώ. Σε προειδοποίησα, Βαλεντίν, είτε μια άγνωστη αντρική φωνή.

—Μα αγαπητέ μου, έχω δει τι μπορούσα. Είπα στον Μπάτρικ πως ήταν η καλύτερη ευκαιρία μέσα σε μια περιοχή από εκατό μίλια και όταν έφυγε, δέχτηκε να το αγοράσει.

—Τί έγινε λοιπόν κατόπιν;

—Πως να το ξέρω; Του τη λεγράφησα να έρθει και να το ξαναεπισκεφθώ. Αν κατέβητε χίλιες λίρες από την τιμή του, μπορεί να τον καταφέρω.

—Είσαστε διαβολικά ικανός και παμπόνηρος. Πως μπορεί να ξέρω αν αυτές οι χίλιες λίρες δε θα πάνε στην τσέπη σας;

—Πως είναι δυνατόν να γίνω αυτό; Η τιμή της αγοράς θα γραφεί στο συμβόλαιο.

—Καλά, Άλλα πρέπει να

μου το πουλήσετε. "Αν όχι, θα το μετανιώσετε.

Η Νάτ άκουσε τον κρότο μιας καρέκλας που κουνήθηκε και διάσπασε η ανησυχία της σκάλα. Άντιπαθούσε πολύ ν' ακούει στις πόρτες αυτή τη φορά διως δε μπορούσε ν' αντισταθίσει τον πειρασμό. Και θυμήθηκε τα λόγια του Φρίν πως κανένας λογικός άνθρωπος δε θ' αγοράζε εκείνο το σαραβάλο. Ο κρότος ενός αυτοκινήτου άκούστηκε και η Νάτ κατάλαβε πως ο Βαλεντίν και ο έπισκεπτης του έφευγαν. Τότε ξανακατέβηκε στο χάλ και το βρήκε άδειο.

Ο Φρίν είχε φύγει μαζί με τη Μέγκ, παράδοξα όμως αυτή τη σκέψη δεν τη στενοχωρούσε. Δεν είχε πια τόση σπουδαιότητα, όπως τ' άλλα που γίνονταν γύρω της.

Τη στιγμή εκείνη άκουσε να πλησιάζει ένα άλλο αυτοκίνητο, όχι ήσυχα και αβρόβια, όπως ήταν τα ακριβά αμάξια του Φρίν και του Βαλεντίν.

Κτύπησε στο παράθυρο και είδε ένα τζιπ κακής ώρας να σταματά μπροστά στο σπίτι. Και ο Κλάρκ κατέβηκε μ' ένα χαροφύλακα στη μασχάλη.

Η Νάτ έκανε τότε κάτι απερίσκεπτο: "Ανοιξε το παράθυρο κι' έτρεξε σ' αυτόν, σά να κρεμόταν ή ζωή της από τη διασύντη της.

—Κλάρκ! Κλάρκ! είπε λαχανιάζοντας. Δόξα σοι ο Θεός που ήρθατε.

—Ε, έ, Νάτ... Τι συμβαίνει; "Ο,τι κι' αν είναι διως, συνέλθετε.

Η φωνή του ήταν κοφτή, ένεργητική, τα μάτια του διως έδειχναν κατανόηση, φιλία, κάτι περισσότερο ακόμα: αγάπη.

Η Νάτ κτύπησε στο σπίτι. "Όλα τα παράθυρα ήταν διαπλάτα ανοιχτά.

—Ελπίζω να τελειώσω σήμερα το σκίτσο του σπιτιού, είπε ο νέος δυνατά όταν άρχισαν να περπατούν. "Επειτα θα ήθελα να ζωγραφίσω τον κήπο.

—Ξέρετε ο Φρίν με τη Μέγκ πήγαν στο Νταιντλινγκ και ο κ. Βαλεντίν φαίνεται πως πήγε στο γραφείο του.

—Ωραία. "Ετσι θα μπορούσαμε να κουβεντιάσουμε με την ήσυχία μας. Τί πάθατε χτες;

—Είχα πονοκέφαλο, απάντησε το κορίτσι. Δε νόμισε

πως ήταν απαραίτητο να του πη για το Φρίν και τη Μέγκ.

Ο νέος της έριξε ένα εξωπραγματικό βλέμμα και δεν απάντησε.

Ο κ. Βαλεντίν μου πρότεινε να με φέρει στο σπίτι, έξακολούθησε η Νάτ.

—Δε φαντάζομαι πως θα φεύγατε έτσι ξαφνικά. "Αν είχατε α λ η θ ι ν ά π ο ν ο κ έ φ α λ ο, γιατί δεν το λέγατε σε μένα;

—Δεν ήξερα πως είχατε αυτοκίνητο.

Ο Κλάρκ έκανε ένα μορφασιμό.

—Δεν το είχα ακόμη, είπε. Χτες δεν ήμουν ο ιδιοκτήτης αυτού του Ρόλς-Ρόυς. "Επρεπε όμως να έχω κάποιο μεταφορικό μέσο εδώ και αυτό είναι όλο - όλο που μπόρεσα να βρω.

Στο μεταξύ αυτό έφτασαν στο καλοκαιρινό περιπτερο. Ηταν ένα μικρό κοίλωμα με τζάμια στη μία του πλευρά για να έμποδίζεται ο αέρας.

Ο νέος έδγαλε τα τσιγάρα του και πρόσφερε ένα στη Νάτ. Καθώς έσκυβε για να της δώσει φωτιά, την κτύπησε με φροντίδα.

—Είσαστε κατάχλωμη, είπε. Τί συνέβη χτες το βράδυ, όταν γυρίζατε; Κανένα δυσάρεστο; Η Νάτ γέλασε.

—Πολύ δυσάρεστο, απάντησε... "Ο κύριος Βαλεντίν με ρώτησε αν ήθελα να τον παντρευτώ.

—Τί; Το τσιγάρο του νέου έπεσε. Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον!

—Γιά μένα δεν είχε κανένα ενδιαφέρον, είπε η νέα πικρά.

—Ξέρω πως δεν είναι έρωτευμένος μαζί μου. Το έναντίον μάλιστα είμαι σίγουρη πως με μισεί.

—Αυτό πιστεύω κι' εγώ, συμφώνησε ο νέος. Μισούν πάντοτε έναν, όταν νομίζουν πως αίτιας του κινδυνεύουν. Γι' αυτό σας είπα χτες το βράδυ πως διατρέχετε μεγάλο κίνδυνο. Τί του απαντήσατε;

—Του είπα πως ήθελα να το σκεφθώ, γιατί θυμήθηκα πως με συμβουλευσατε να μη του φέρω αντιρροήσεις. Πιστεύατε πως θα μου έλεγε ένα τέτοιο πράγμα πια;

—Γιά να είμαι ειλικρινής όχι. "Αν και ήμουν βέβαιος πως κάποια πρόταση θα σας έκανε. "Αν τον παντρευόσαστε, θα ήταν ήσυχος από σας.

—Ναι, ξέρετε πως δε θα μπορούσα να τον καταγγείλω.

—Ξέρετε προπάντων πως και να το κάνετε δε θα κατορθώνατε τίποτα. Η σύζυγος δε λαμβάνεται υπ' όψη ως μάρτυς στο δικαστήριο.

—Α, ναι, το είχα λησμονήσει!

Η πρότασή του όμως αυτή, είναι μία απόδειξη της ελπίδας του. Για ποιόν άλλο λόγο να θέλει να εξαγοράσει τη σωτήριά σας; Είπε έπειτα από λίγη σκέψη.

—Κι' εγώ δε βρίσκω κανένα άλλο λόγο. Πως όμως μπορεί να φαντάζεται πως θα το δεχθώ;

—"Υπάρχουν και επιπόλα α κορίτσια, όχι μόνον επιπόλαες γυναίκες. "Ισως να μη φαντάζεται πως τον αντιπαθείτε. Που ξέρετε τί θα συνέβαινε μέσα σας, αν δεν τον είχατε δη τότε στο τραίνο;

—"Ο και αν δεν τον είχα δη, θα προτιμούσα να πεθάνω, παρά να τον παντρευτώ. Αυτό το κρυφό βλέμμα του, το ψευτικό χαμόγελό του...

Η φωνή της έτρεμε από αγανάκτηση και ο νέος γιά να την ήσυχάσει έβαλε το χέρι του στο μπράτσο της.

—Που βάσιμε την πρότασή του Νάτ;

—Στην άνετη ζωή που είναι σε θέσι να μου προσφέρει. Είπε πως όσο δύσκολο είναι γιά τα κορίτσια να κερδίζουν τη ζωή τους... σά να μην προτιμούσα χίλιες φορές να εργάζομαι ως που να πεθάνω, παρά να τον παντρευτώ.

—Ξέρε όμως πως δλ' αυτά μπορεί να σας τα προσφέρει και ο Φρίν και ακόμα νεότερη και αγάπη. Πως δικαιολόγησε την προσπάθειά του να τον παρμερίσει;

Η Νάτ αίσθάνθηκε τα μάγουλά της να κοκκινίζουν και απέφυγε το βλέμμα του.

—Νομίζει πως δεν αγαπώ σοβαρά το Φρίν, πως είμαι μονάχα λίγο έρωτευμένη μαζί του, απάντησε.

—Τί λέει όμως ο Φρίν;

Η Νάτ πίεσε τον έαυτό της και τον κτύπησε.

—Νομίζει πως ο Φρίν δε μ' αγαπά. Πιστεύει πως ή αλήθεινή του αγάπη είναι ή Μέγκ, είπε με άρρος.

—Και σεις τί πιστεύετε, Νάτ;

—Εγώ...—τα μάγουλά της ξανακοκκίνισαν— νομίζω πως μάς αγαπά και τις δυο, χωρίς να μπορεί να ξεκαθαρίσει ποιά από μάς αγαπά περισσότερο.

—Σας ευχαριστώ γιά την ειλικρίνειά σας, Νάτ. Δε ξέρω κι' εγώ τί θα έδινα γιά να γυαλιέ το Φρίν από το νου σας. Μπορείτε;

—Αλήθεια, μπορούσε; "Ως το χτεςινό βράδυ αυτό θα της φαινόταν αδύνατο. Σήμερα όμως, το πρωί όταν τον αντίκρυσε στο διάδρομο και αυτός της μίλησε γιά την έκδρομή του στο Νταιντλινγκ, δεν θα της έκανε σχεδόν καμμία εντύπωση. "Αντίθετα μάλιστα, ένοιωσε κάποιο ξελαφρυνμα που δεν ήταν άναγκασμένη να μιλήσει μαζί του.

—"Ισως, απάντησε ύστερ' από λίγη σιωπή.

—Δε ξέρω αν θα είσαστε πολύ ευτυχισμένη με το Φρίν, είπε ο νέος σκεπτικώς. Του άρεσει πολύ ή κοσμική ζωή.

—Και ποιά ζωή θα έπρεπε να κάνω, γιά να είμαι ευτυχισμένη; ρώτησε η Νάτ.

—Εμένα ακριβώς ρωτάτε; της είπε με χαμόγελο. Νομίζω πως ή ζωή που θα κάνατε κοντά μου, θα ήταν ή πιο σωστή. Θα ζούσαμε στη Ζαμάρκα. "Α, γαπώ το επάγγελμά μου εκεί

κάτω. Και το Σαββατοκύριακο θα πηγαίναμε στην έξοχή να ζωγραφίζαμε. Είναι το νησί με τα πιο ωραία χρώματα του κόσμου.

—Μα δε μπορώ να σχεδιάζω τόσο καλά όπως σεις. "Αν βλέπατε την εργασία μου θ' απογοητευόσαστε.

—Ω, δεν το πιστεύω.

Η Νάτ δεν περίμενε ποτέ πως ένα τέτοιο κομπλιμέντο θα την έκανε ευτυχισμένη.

—Και όταν παίρνω την αδειά μου, συνέχισε, θα ταξιδεύουμε, ή θα εργομαστέ εδω. Μπορεί να ταξιδεύουμε με φορτηγά βαπόρια, αντι γιά υπερωκεανεία πολυτελείας, μα και τα φορτηγά έχουν το θέλητρό τους.

Η Νάτ πήρε μια βαθειά αναπνοή.

—Θα ταξιδεύα με μεγάλη χαρά, είπε. Δεν έχω πεί ποτε μου μακριά.

—Τότε—γέλασε πάλι το χαριτωμένο του χαμόγελο— ή πρόσκλησή μου ισχύει... γιά απεριόριστο καιρό, Νάτ.

Στη σιωπή που ακολούθησε, ή Νάτ ένοιωσε τον έαυτό της, πολύ πιο ευδιάθετο και πιο ήσυχο.

—Τί θα κάνω τώρα με τον κ. Βαλεντίν;

—Το καλύτερο που έχετε να κάμνετε, είναι να γυρίσετε στο Λονδίνο, όπως σάς συμβούλευσα και χτες.

—Μα σας είπα πως δε μπορώ...

Δίστασε λιγάκι σά να προσπαθούσε να ξεκαθαρίσει στο μυαλό της ώρισμένα πράγματα.

—Πρέπει... πρέπει να μείνω εδω, ότι και αν συμβή. Βρέθηκα από την αρχή σ' αυτή την υπόθεσι και κανείς δε θέλησε να με άκουση. Τώρα όμως υπάρχει μια πιθανότης ν' αποδελξω, πως ό,τι έλεγα ήταν σωστό.

—Πως ο κ. Βαλεντίν σκότωσε τον πατέρα μου.

—Ναι.

—Είσαστε βέβαιη;

—Από τότε ήμουν βέβαιη, αν και όλοι πίστευαν ότι όσα έλεγα ήταν φαντασίε. Χρόνια δλοκλήρη δε μπορούσα να τα ξεχάσω. Τώρα όμως που μπορώ να βοηθήσω σας και το Φρίν θα μείνω.

—Νομίζετε πως ο Φρίν χρειάζεται τη βοήθειά σας;

—Ναι, δυστυχώς, γιάτι ο κ. Βαλεντίν είπε χτες το βράδυ πως δεν υπάρχουν λεπτά. Και ο Φρίν λογάριζε πολύ σ' αυτά.

—Στην περίστασι αυτή θα μπορούσε να τον βοηθήσει καλύτερα ή μίς φίντσαμτ, είτε ο νέος σοδάρ.

—Δεν είναι μόνον τα λεπτά. Ο Φρίν έχει εμπιστοσύνη στον πατριού του. Και αν υποιασθή τίποτα... προπάντων αν το συσχετίσει με το θάνατο της μητέρας του, θα είναι φοβερό γι' αυτόν.

—Ας ελπίσουμε πως δε θα μάθει ποτέ την αλήθεια, αν είναι αυτό που φοβόσαστε, ψιθύρισε ο Κλάρκ.

—Θα ήταν πολύ καλύτερο γι' αυτόν, συμφώνησε η Νάτ. Όμως έχω την εντύπωση πως γρήγορα θα ξεκαθαρίσουν όλα.

Η Μπέρτα διαισθάνεται την αλήθεια. "Αλλα φοβάται τον άντρα της και τον κ. Βαλεντίν και γι' αυτό δε μίλησε ως τώρα.

—"Ο! αυτά που κάνουν να θέλω να φύγετε μια ώρα γρηγορώτερα. Δε βλέπετε πως φο

βάμαι γιά σας Νάτ; φοβάμαι πολύ;

—Το ξέρω Κλάρκ, αλλά πρέπει να μείνω. Δεν μου έπατε όμως τί πρέπει να κάνω με τον κ. Βαλεντίν.

Ο Κλάρκ δάγκασε το κάτω χείλος του.

—Αφήστε τον να πιστεύη πως θα δεχθήτε την πρότασή του, είπε. Είναι προς το παρόν ο μόνος ασφαλής τρόπος... "Ισως μάλιστα μάθετε και τίποτα περισσότερο. Μολαταύτα δε θα σας αφήνα εδω, αν δεν ήμουν κοντά σας. Θα έρθετε άμέσως σε μένα, αν καταλάβετε κίνδυνο; Μου το υπόσχεσθε;

—Σας το υπόσχομαι, Κλάρκ. Ο νέος πήρε το χέρι της και το φίλησε.

Ο Φρίν γύρισε πρώτος το μεσημέρι.

—Χάσαμε το τραίνο στο Νταιντλινγκ και πήγα τη Μέγκ ως το Ρίβλινγκ. "Ελπίζω να μην έπληξε μόνη Νάτ.

—Όχι, καθόλου, Φρίν.

—Το φαντάζομαι. Συνάντησα τον Κλάρκ στο δρόμο. Τώρα έχει ένα αυτοκίνητο—αν μπορεί να πη κανείς αυτοκίνητο εκείνο το πράγμα. "Ηθελα να ήξερα πόσο να ζωγράφισα σήμερα το πρωί, πρόσθεσε μ'

ένα ασχημο χαμόγελο.

—Δε ξέρω, απάντησε η Νάτ. Ο κ. Βαλεντίν δεν ήρθε στο φαγητό και κατόπιν οι δυο νέοι πήγαν σε μια μικρή άμμουδιά γιά να κολυμπήσουν. "Όταν γύρισαν, έμαθαν ότι ή κ. Ροκαγουαίη τους καλούσε μετά το δείπνο γιά να πάρουν τον καφέ.

—Θα μιλήσω με το Βάλ και θα τους τηλεφωνήσω, είπε ο Φρίν.

Η Νάτ έλπιε ότι θα πήγαιναν, γιάτι ή ιδέα πως θα περνούσε όλη τη βραδυά στο Γκλέμ Χάουζ, την αναστάτωνε.

Δεν είχε ξαναδη τον κ. Βαλεντίν από τότε που της έκανε την αναπάντεχη πρόταση και ήταν περιέργη να δη, αν θ' άλλαζε στάσι απέναντί της.

Όταν όμως επί τέλους έκείνος φάνηκε, δεν έδεξε καμμία αλλαγή στους τρόπους του. Μαθαίνοντας την πρόσκλησι της Σελίας, είπε πρόθυμα.

—Αυτό μου έρχεται ωραία, γιάτι υποσέθηκα στην κυρία Τζάρολντ να τη δώ απόψε.

—Έχεις τίποτα νέο γιά το Μπάτρικ και το Χαλογουαίη; ρώτησε ο Φρίν.

—Το πρόσωπο του κ. Βαλεντίν σκοτείνιασε από θυμό.

—Ο Μπάτρικ είναι ένας ά

νόητος, απάντησε. Το τηλεφώνησα, αλλά μου είπε πως θέλει ακόμη να το σκεφθώ.

—Αυτό σημαίνει πως δεν είναι και τόσο άνοητος, γέλασε ο Φρίν.

—Εσύ δεν καταλαβαίνεις τίποτα απ' αυτά, του είπε απότομα ο κ. Βαλεντίν.

—Μπά; τί έπαθες; ρώτησε ο Φρίν μ' έκπληξη.

—Το Χαλογουαίη είναι μια σπουδαία ιδιοκτησία, φώναξε ο Βαλεντίν.

—Ετσι; Μα προτίτερα έλεγες άλλα, απάντησε ο Φρίν με πείσμα.

Η Νάτ θυμήθηκε τα λόγια που άκουσε έξω από το γραφείο και κατάλαβε καλά το θυμό του κ. Βαλεντίν.

Τί ευχαρίστησι που αίσθάνθηκε άργότερα, σά βρέθηκε από την αποτυχημένη άτμοσφαιρα του Γκλέμ Χάουζ στο φωτεινό χαρούμενο σπίτι της Σελίας! Η Κλέμ την άγκάλιασε ένθουσιασμένη.

—Είναι θαυμάσια εδω, Νάτ. Δε βρίσκω λόγια να σ' ευχαριστήσω που μ' έφερες.

Η Νάτ σκέφθηκε πως ή αίτια της χαράς της Κλέμ ήταν ο Άντριαν Χένρυ και κτύπησε να δη αν ήρθε. Κτύπησε και γιά τον Κλάρκ, μα δεν τον είδε. "Ενοιωσε τότε κάποια απογοήτευσι.

Η βραδυά περνούσε ευχάριστα, όπως πάντα στους Ροκαγουαίη. Τη ψυχή όμως της Νάτ πίεζε ένα βάρος. Είχε τη διαίσθησι πως κάτι το φοβερό κρεμόταν πάνω τους, σά βαρύ και απειλητικό σύννεφο. Και ούτε το φέρισμα του Φρίν—περιποιητικό και ευγενικό απόψε—δε μπόρεσε να της φτιάξει το κέφι της. Η Μέγκ δεν ήταν εκεί, αυτό τα έξηγουσε όλα.

Ο κ. Βαλεντίν ήταν μόνος στη μικρή τραπέζα.

—Κοιμήθηκες καλά Νάτ; τη ρώτησε, ενώ της πρόσφερε την πιπιλά— ο Φρίν δε σέρβιρε σήμερα.

—Σά μικρό παιδί, του απάντησε ψέματα.

—Πρέπει ναχετε πολύ καθαρή τη συνείδησι σας, χαμογέλασε ο Βαλεντίν.

—Ω, την έχω. Και σηκώνοντας το κεφάλι τον κτύπησε. Και σεις, κύριε Βαλεντίν;

Αυτός έσκυψε στην όμωλέτα του, αποφεύγοντας το βλέμμα της.

—Χμ! Έτσι κι' έτσι. "Όταν μεγάλωνη κανείς τραβά δυσκολότερα τη γραμμή ανάμεσα στο μαύρο και στο άσπρο. Μα δε συμφωνήσαμε να με λέτε Μπέρναντ;

—Το βρίσκετε σωστό; Είπαμε να μη καταλάβη ο Φρίν.

—"Ισως να έχετε δίκιο. Καλύτερο είναι να μην αλλάξη τίποτα άσπου ν' αποφασίσετε, μπορείτε μάλιστα να σκεφθήτε με την ήσυχία σας και να μου δώσετε την απάντησι σας, όταν πάτε στο Λονδίνο.

Η Νάτ τον κτύπησε κατάπληκτη. Χτες διαζόταν τόσο πολύ και σήμερα... Μια σκέψη πέρασε από το νου της. «Σ' αυτές τις εικοσιτέσσερες ώρες που πέρασαν κατί συνέβη που του άλλαξε τα σχέδια. Και σε λίγο είπε.

—Επειτα θα ήταν καλύτερο, να το καταλάβη σιγά—σιγά ο Φρίν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο.

Γνήσιον προϊόν του Γερμανικού Έργοστασίου BEIERSDORF - Αμθοργον

Πρωί και βράδυ περιποιηθείτε το πρόσωπό σας με Κρέμα NIVEA

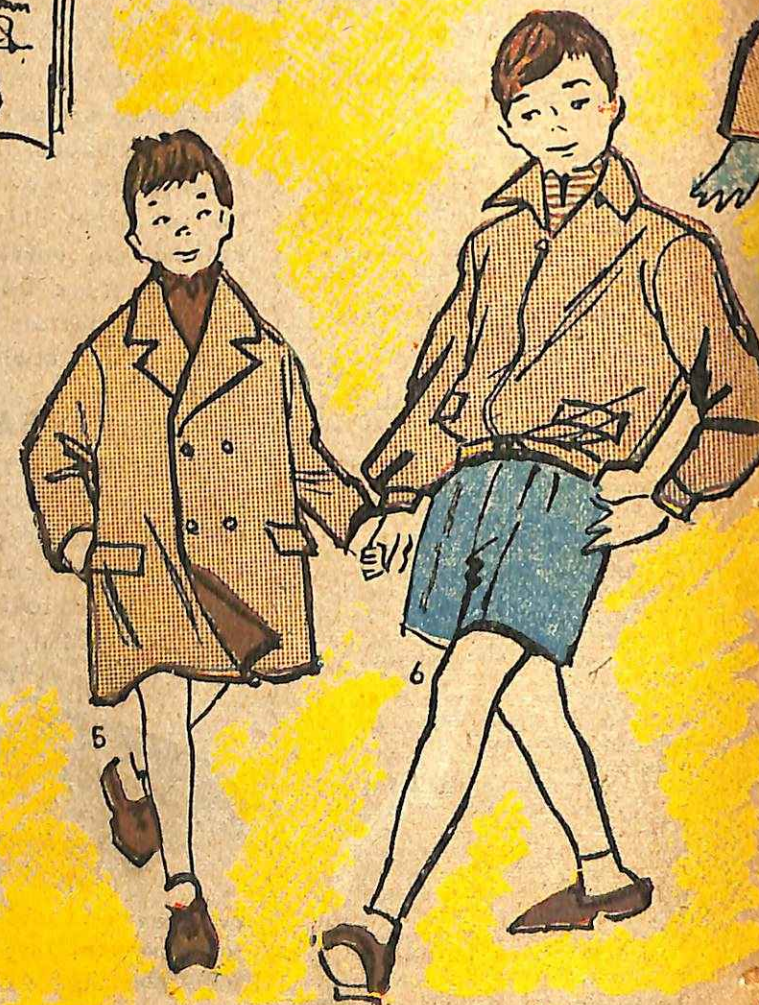
—Επειτα θα ήταν καλύτερο, να το καταλάβη σιγά—σιγά ο Φρίν.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

Τὰ ρούχα πού... μεγαλώνουν μαζί με τὸ παιδί: εἶναι οἱ τελευταῖες δημιουργίες πὺν σὰς προσφέρουν οἱ Γάλλοι σχεδιασταὶ παιδικῆς μόδας.

Η ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΗ μητέρα δὲν φροντίζει μόνο νὰ κάνῃ ἕνα ὠραῖο ρούχο στὸ παιδί της. Λαβαίνει συγχρόνως τὰ μέτρα της νὰ διαλέξῃ σχέδια τέτοια πὺν νὰ μποροῦν νὰ τροποποιηθοῦν εὐκόλα ὥστε νὰ μὴ πεταχτῇ τὸ ρούχο μόλις μεγαλώσῃ τὸ παιδί. Τὰ μοντέλα πὺν βλέπετε στὶς σελίδες αὐτὲς εἶναι δημιουργίες Γάλλων σχεδιαστῶν καὶ βασίζονται κυρίως στὸ μονοκόμματο κόψιμο. Εἶναι πολὺ πρακτικὰ διότι εἶναι μελετημένα ἔτσι, ὥστε νὰ μεγαλώνουν χωρὶς σπουδαῖες μετατροπὲς καὶ μεγάλες γνώσεις ραπτικής. Μὲ τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς συμφέρει νὰ γίνῃ τὸ παιδικὸ ρούχο ἀπὸ καλὸ ζεστὸ ὕφασμα, πὺν νὰ μὴ χαλάῃ ἀκόμα καὶ ἂν πολυφορεθῇ. Κάθε μητέρα πρέπει νὰ προσέξῃ πάρα πολὺ τὶς χρήσιμες αὐτὲς παιδικὲς σελίδες.

1—2 Φόρεμα σταυρωτὸ μονοκόμματο (δίχως κόψιμο στὴ μέση). Ἡ δευτέρη σειρά κουμπιά εἶναι ραμμένη πῶνω στὸ ὕφασμα χωρὶς νὰ κοποῦν κουμπότρυπες. Στὶς μπρετέλες ἀφήστε ἀρκετὸ μάκρος κάτω ἀπ' τὸ κούμπωμα. Θὰ σὰς χρειασθῇ γιὰ νὰ τὶς κατεβάσετε ὅταν μεγαλώσῃ τὸ παιδί. Τὸ φόρεμα πρέπει ἐπίσης νὰ ἔχῃ μεγάλο στρίψωμα. Παραπλευρῶς βλέπετε τὸ ἴδιο φόρεμα ὅπως θὰ φορεθῇ ὕστερα ἀπὸ 1—2 χρόνια, ἐλαφρὰ τροποποιημένο. Οἱ μπρετέλες θὰ κατέβουν ὅσο μποροῦν καὶ τὸ φόρεμα θὰ κουμπῶνῃ ὅχι πιά σταυρωτά, ἀλλὰ μὲ μὲν κούμπωμα, γιὰ νὰ δοθῇ τὸ ἀπαραίτητο φάρδος. Ἐφ' ὅσον τέλος ἔχουμε ἀρκετὸ στρίψωμα καὶ ἀκόμη τὴ μέση, γίνεται ἕνα καινούργιο φόρεμα. **3—4** Τὸ φόρεμα ὑπ' ἀριθ. 3 εἶναι μονοκόμματο, φαρδύ, μὲ κόψιμο κι-μονὸ καὶ στρογγυλὸ νωμίτη. Τὸ πάνω μέρος τοῦ κιμονὸ μπουστὸν μαζεύεται σὲ πιέτα πὺν πλαισιώνει τὸ νωμίτη. Ἡ πιέτα αὐτὴ θὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερη ὅταν μεγαλώσῃ τὸ παιδί, γιὰ νὰ δοθῇ ἄνεσι στὸ μπουστὸ.

Τὸ φόρεμα εἶναι κουμπωτὸ ἔμπρὸς καὶ ἔχει δέβαλα ἐπίσης μπόλιμο στρίψωμα. Στὸ ἀριθ. 4 βλέπουμε τὸ φόρεμα μὲ τὴ σχετικὴ μεταποίη-σι γιὰ μεγαλύτερο παιδί. Τὴν πιέτα τὴν ἀνοίγουμε ὅπως εἴπαμε. Στὸ νωμίτη πὺν σταυρῶνε λιγάκι προηγούμενα, θὰ δώσουμε ὅλο τοῦ τὸ φάρδος καὶ θὰ κόψουμε ντεκολτέ. Καὶ ἐδῶ εὐτυχῶς ἔχουμε τὴ μέση ἀ-κόπη, ἀρὰ δὲ μὰς μένει ἄλλο παρὰ νὰ μακρύνουμε τὸ στρίψωμά του. **5—6** Πρακτικὸς τύπος παλτοῦ πὺν θὰ βολέψῃ πολὺ ἕνα μικρὸ αγοράκι. Παραπλευρῶς βλέπετε πῶς μπορεῖτε ἀργότερα νὰ τὸ μετατρέψετε σὲ μὴ πολὺ χρήσιμη ζακέτα «ἐκδρομικοῦ» - στρατιωτικοῦ τύπου. Ἡ ζα-κέτα θὰ ἔχῃ γιὰ τὰ ἐλεύθερα καὶ ἐκλαίρ ἀπὸ αὐτὰ πὺν ἀνοίγουν ἐντελῶς ὡς κάτω. Ζωνάκι μὲ ἀγκράφα στὴ μέση. Ἄν δὲν μπορῆτε νὰ ἐρῆτε κα-τάλληλο ἐκλαίρ, κλείστε τὴ ζακέτα μὲ κρυφὸ ἢ φανερὸ κούμπωμα.

7—8 Κάντε στὸ παιδάκι παλτὸ σὰν αὐτὸ πὺν βλέπετε π.χ. στὸν ἀριθ. 8, ὥ-στε νὰ μπορέσῃ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀρ-γότερα ὡς ζακέτα. Οἱ ἀρετὲς τοῦ μον-τέλου αὐτοῦ εἶναι τὸ μονοκόμματο κό-ψιμο καὶ οἱ πιέτες, πὺν μαζί μὲ τὸ σταύ-ρωμα θὰ σὰς ἐπιτρέψουν νὰ δώσετε ὅσο φάρδος χρειασθῇ στὴ μελλοντικὴ ζακέ-τα. Οἱ πιέτες τοῦ παλτοῦ καθὼς καὶ τὸ γιανταδάκι, ὑπογραμμίζονται μὲ διπλὴ γαζιὰ. Τὰ ρεβέρ γυρίζουν μονοκόμματο. Ἡ ζακέτα θὰ γίνῃ μὲ κούμπωμα μόνον. Τὸ γιανταδάκι θὰ μπῇ ὀρθιο. Ἄν οἱ ὤ-μοι πέσουν ἀρκετὰ χαμηλὰ καθὼς θ' ἄ-νοῦξετε τὶς πιέτες καὶ ἐρῆτε καλὰ τὸ μα-κρὸς τοῦ μανικιοῦ, μπορεῖτε νὰ χρησι-μοποιήσετε τὰ ρεβέρ τοῦ γιὰ τσεπάκια.

9—10 Τὸ φόρεμα αὐτὸ εἶναι μονοκόμ-ματο, φαρδύ καὶ κλείνει στὸ πλάι μὲ κουμπιά, σὰν ποδιά. Τὰ φάρδη μαζεύ-ονται στὴ μέση μὲ ζωνάκι. Μπάντα ἀν-φόρι στὸ λαιμὸ, μανίκι μακρὸ καὶ φαρ-δύ. Γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ζακέτα θὰ ξεσφίξετε τὴ ζώνη. Θὰ κόψετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ φρεμάτος ὕφασμα γιὰ νὰ κάνετε τὶς τσέπες καὶ ἐνδεχομένως καινούργια μπάντα γιὰ τὸ λαιμὸ. Ἡ ζακέτα πρέπει νὰ ὀρθῇ καλὰ στὸν ὥμοιο γιὰ τὸ φό-ρεμα κόβεται κιμονὸ καὶ ἔχει ἀρκετὸ φάρδος. Τὰ μανίκια θὰ φορεθοῦν ὡς τρούα - κάσ, σουρωτὰ καὶ μὲ λαστιχάκι.

11—12 Φόρεμα μὲ μπρετέλες, ἐντελῶς μονοκόμματο πλισὲ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω (ἢ πιέτες). Σφίγγει στὴ μέση μὲ ζωνά-κι. Οἱ μπρετέλες πρέπει νὰ ἔχουν ἀρ-κετὸ μάκρος (πὺν κρύβεται μέσα στὴν πλάτη), γιὰ τὸ θὰ χρησιμεύουν ἀργότερα γιὰ ζωνάκι τῆς φούστας. Γιὰ νὰ φτιά-ξετε τὴ φούστα δὲν ἔχετε ὅπως καταλα-βαίνετε, παρὰ νὰ ξετσάκισετε τὸ φό-ρεμα καὶ νὰ τὸ μοντάρτε στὸ ζωνάκι.

Νά πλήττουμε μέ τ' χαμόγελο

Η ΑΝΙΑ! Καθένας κάνει δ.τι μπορεί, για να ξεφύγει από αυτό το άσχημο μαύρο ζώο, όπως την ονόμαζε η μαρκησία ντε Σεβινιέ. 'Αλλά μπορούμε πάντα να της ξεφύγουμε; Η ανία μας παραμονεύει. Παρ' όλες της προσπάθειάς μας, πολύ συχνά είμαστε υποχρεωμένοι να την υποστούμε. Και με το χαμόγελο, μάλιστα!

● ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΙ' ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Υπάρχουν άνθρωποι και πράγματα, που προκαλούν την ανία.

Έχω ακούσει να λένε: «Αυτός ο άνθρωπος είναι ανιαρός σαν τη βροχή». Σύντομη και όχι και τόσο δίκαιη. Γιατί η βροχή είναι ωφέλιμη και έχει καιμιά φορά τα δέλητά της. Δροσίζει, ξεκουράζει, τα λουλούδια ζωογονούνται, το χώμα μυρίζει άμορφα. 'Αλλά από ένα πρόσωπο ανιαρό δεν θυάει τίποτα το αληθινά ευχάριστο.

Γιατί, λοιπόν, είναι έτσι; Έχει άσχημο χαρακτήρα, φτωχό πνεύμα, του λείπει η φαντασία, η ζωτικότητα, είναι δειλός; 'Η, αντίθετα, είναι φαντασμένος, κενόδοξος, επιτηδευμένος; 'Η ακόμη, είναι άχαρος στην εμφάνισή, μονότονος στην κουβέντα του;

Και τα πράγματα μπορούν επίσης να μη έχουν γοητεία: Τοπία μελαγχολικά, χωρίς χαρακτήρα. Σπίτι επιπλωμένο χωρίς γούστο. Βιβλία μονότονα και μελαγχολικά. 'Υπάρχουν ακόμη και φορέματα ανιαρά. 'Όλες οι γυναίκες το ξέρουν αυτό.

● ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Το να ξέρεις να πλήττεις είναι μια ευγένεια. Το σασουάριδρ απαιτεί, πράγματι, να διατηρήσεις ύψος ευγενικό, να δείχνεις ότι ακούς με ενδιαφέρον όμιλητες κουραστικές. Να προσέχεις, τουλάχιστον φαινομενικά, την εκφώνησιν ενός λόγου, ενός κηρύγματος, μια διάλεξη, ένα κονσέρτο, ενώ τίποτα δε σου κεντρίζει τη σκέψη. 'Επίσης, η ευγένεια απαιτεί να ξέρεις να περιμένεις τη σειρά σου στο γκαρντ, τον οδοντίατρο, στο ταχυδρομείο κτλ.

Όταν εκδηλώνεις την ανία σου με καταστροφικό πρόσωπο, με χαμουρητά, με θουβαμάρα ή με γκρίνια, με κινήσεις ανυπομονησίας, δείχνεις έλλειψη λεπτότητας.

Είμαστε βέβαιοι, άλλωστε, ότι κι' εμείς δεν κάνουμε τους άλλους να πλήττουν!

● ΜΙΑ ΤΕΧΝΗ

«Δεν πρέπει να δείχνεις την ανία σου», αυτό είναι ο πρώτος κανόν. 'Αλλά ανεπαρκής. Οι αληθινά ευγενικοί άνθρωποι κατορθώνουν να παρουσιάζονται φιλόφρονες. Δείχνουν προκαταβολικά να τους τυλ-

Από την Ήλληνική οικογενειακή ζωή

Η ώρα του φαγητού...

... απ' το εύλογημένο τραπέζι

του σπιτιού δε λείπει κανείς!

Να μία αληθινά χαρούμενη συγκέντρωση.

Γελαστά πρόσωπα, δυο χρυσάνδεμα, μία ΦΙΞ!

ξη τ'ο γκρίζο σύννεφο, αλλά ξέρουν να το φωτίσουν με μια ακτίνα ευθυμίας, από την οποία θα επωφεληθώ το περιβάλλον τους.

Παραδείγματος χάριν: υποχρεωθήκατε να ακούσετε ένα λόγο συγκεκριμένο και άδείο. 'Η ευγένεια θέλει να φανήτε προσεκτική, αλλά θα είναι πολύ καλύτερο να μπορούσατε να συγκρατήσετε κανένα σημείο, έτσι που να σταθίτε ίκανή να συζητήσετε γι' αυτό με τον όμιλητή ή με εκείνους που επιθυμούν την επιτυχία του.

Συμμετέχετε σ' ένα γεύμα, όπου οι συνδαιτημένες λένε

πράγματα χωρίς ενδιαφέρον. 'Αντί να θυσιάζετε στην πλήρη προσπαθήσατε να δώσετε ζωή στην όμιληση, ν' αρχίσετε μια συζήτηση που να έχει ενδιαφέρον, να διασκεδάσει, να ζυγνύει αυτά τα μελαγχολικά πρόσωπα. Βρίθε κατά που να πέσει αβυσθιαστικά σαν μια μικρή βόμβα κεφισού.

● Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ!

«Αν πρέπει να ξέσουμε να δεχόμαστε «το άσχημο μαύρο ζώο», αυτό δεν θα πη ότι μας απαγορεύεται να το διώχνουμε. Οι άνθρωποι που ζουν με-

νοι, οι ήλικιωμένοι, έχουν έναν προμερό έχθρο. Καταφεύγουν στο πρόπει στα αποτελεσματικά μέσα που θα τους διασκεδάσουν: Τα μέσα αυτά δεν είναι τα ίδια για όλους τους ανθρώπους. Πολλοί, θα καταπολεμήσουν την ανία τους με το διάβασμα. 'Αλλοι με τη μουσική, τις ραδιοφωνικές εκπομπές. Και γιατί όχι με τα σταυρόλεξα, τις πασιέντσες ή άλλα παιχνίδια με την τράπουλα;

Δεν είναι καθόλου αναγκαίο να υφιστάμεθα συνεχώς την ανία. Θα κινδυνεύαμε τότε να καταρρεύσουμε πνευματικά και ηθικά.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΜΙΑΣ.

Ένας πίνακας που έκανε διάσημο
τον Ολλανδό ζωγράφο ΡΕΜΠΡΑΝΤ

ΠΟΛΛΟΙ καλλιτέχνες περιμένουν χρόνια και χρόνια για να γίνουν γνωστοί. Ο Ρέμπραντ Βαν Ρίν, ο μεγάλος αυτός Ολλανδός ζωγράφος του 17ου αιώνα, έγινε από αγνώστος διάσημος, σε ηλικία 26 μόνο ετών.

Ο πατέρας του νεαρού Ρέμπραντ, ένας μυλωνάς που εργαζόταν σκληρά, ήθελε να μορφώσει το γυιό του και να τον κάνει επιστήμονα. Είχε εξοικονομήσει λοιπόν τα απαραίτητα χρήματα για να τον στείλει στο γειτονικό Πανεπιστήμιο του Λέυντεν. Έξη μηνών όμως σπουδές έφθασαν για να δείξουν ότι ο νέος δεν ήταν φτιαγμένος για τα γράμματα. Ήταν έξυπνος, ζωηρός, εργατικός, αλλά περνούσε τον καιρό του σκιστάρωντας και ζωγραφίζοντας. Έτσι, οι γονείς του τον έστειλαν σ' ένα ζωγάφο του Λέυντεν, για να σπουδάσει ζωγραφική. Και ο νεαρός Ρέμπραντ τα κατάφερε τόσο καλά ώστε, ύστερα από λίγον καιρό, πλήρωσε μόνος του ένα μέρος από τα έξοδά του, ζωγραφίζοντας πορträιτα των κατοίκων του Λέυντεν.

Για να αυξήσει την εργασία του, ο Ρέμπραντ άρχισε να πηγαίνει κάθε τόσο στη μεγάλη πολιτεία, το Άμστερνταμ. Ένας γνωστός έμπορος ειδών τέχνης της πόλεως, ο Χέντρικ Βαν Ούιλενμπουργκ, του πρότεινε να εγκατασταθεί σ' αυτή την πόλη και να ανοίξει ατελιέ μέσα στο σπίτι του εμπόρου. Εκεί, θα μπορούσε να ζωγραφίζει πορträιτα πλουσίων κατοίκων της πόλεως, και να πληρώνει ένα ποσοστό στον Ούιλενμπουργκ. Ο Ρέμπραντ έσπευσε να επωφεληθεί από την ευκαιρία.

Η συνεργασία αυτή, που απέβαινε προσοδοφόρος και για τους δυο, θα μπορούσε να είχε συνεχισθεί επί χρόνια. 'Αλλά ο Ρέμπραντ έρωτεύθηκε τη Σάσκια Βαν Ούιλενμπουργκ, τη νεαρή και όρφανα πλούσια θραδέλη του εμπόρου, και ήθελε να της αποδείξει πως μπορούσε να γίνει διάσημος ακόμη και ο γυιός ενός άσημου μυλωνά.

Ο νεαρός έρωτευμένος καλλιτέχνης ήθελε να φανεί αντί-

του και βάλεθε ν' αναζητήσει την ευκαιρία, που θα του επέτρεπε να φανερώσει τα προσόντα και το ταλέντο του. Για μ'ακόμα φορά, η Α. Μ. ο Έως θα γινόταν άφορμή, να δημοσιευθεί στον κόσμο κάτι ωραίο, κάτι μεγάλο.

Ο έρωτευμένος Ρέμπραντ βαν Ρίν έψαχνε...

Και η ευκαιρία έφθασε, το 1631, όταν ο 'Ιατρικός Σύλλογος της πόλεως του παρήγγειλε ένα πίνακα για τη διακόσμηση των γραφείων του. Το θέμα ήταν ένα μάθημα ανατομίας, μ'α εικόνα στην οποία θα έπρεπε να περιλαμβάνονται τα πορträιτα μερικών γιατρών, κατά προτίμηση των προϊσταμένων του συλλόγου. 'Επρόκειτο για θέμα κοινό στην ιστορία της ολλανδικής ζωγραφικής, που ήταν συνήθως δουλειά απλής ρουτίνας: η παράθεσις μερικών πορträιτων, του ενός δίπλα στο άλλο. Ο Ρέμπραντ όμως έκανε κάτι έντελώς καινούργιο. Έβαλε μέσα στην εικόνα του το θαυμασμό και την κατάπληξη που θα δοκίμαζε ένας κοινός άνθρωπος, αν παρίστατο σ' ένα μάθημα ανατομίας.

Για τη βασική γεωμετρική μορφή της εικόνας του, ο Ρέμπραντ έδωσε την τριγωνική γραμμή. Μέσα σ' ένα τρίγωνο, συνεκέντρωσε τους γιατρούς, τον ένα κοντά στον άλλο, σε μια κίνηση γεμάτη δραματική ζωντανία. Για να περισπάσει όσο το δυνατό λιγότερο την προσοχή του θεατού από τα έκτακτα πρόσωπα τους, ζωγράφησε μίαν ανώδυνη στιγμή του μαθήματος — τη μελέτη των μυών του χεριού.

Το αποτέλεσμα ήταν ένας υπέροχος πίνακας, που όλοι οι κάτοικοι του Άμστερνταμ συνέρρεαν για να τον θαυμάσουν. Μέσα σε μιά σχεδόν μέρα, ο Ρέμπραντ έγινε ο πιο περιζήτητος ζωγράφος της Ολλανδίας. Το 1631, είχε ζωγραφίσει ένα μόνο πορträιτο επί παραγγελία. Το 1632, ζωγράφιζε δεκάδες. Άρχισε να ανεβαίνει τις τιμές του, αλλά όσο ακριβότερος γινόταν, τόσο περισσότερο ζητούσαν τα έργα του.

Η καρδιά της γαλανομάτας

Σάσκια, της κοπέλλας που αγαπούσε, είχε επηρεαστεί από την ημέρα που τον γνώρισε. Τώρα, ο Ρέμπραντ άρχισε να επηρεάζει τον ψυχρό έμπορο, τον κηδεμόνα της. Μέσα σε δυο χρόνια, οι φραγμοί ανάμεσα στην πλούσια αριστοκρατία ορφάνη και στο γυιό του φτωχού μυλωνά, είχαν γκρεμισθεί. Όταν παντρεύτηκαν, εκείνος ήταν 28 χρονών, εκείνη 21.

Ο Ρέμπραντ τη λάτρευε. Και εκείνη τον έβλεπε σ'α θεό. Ζωγράφιζε πολλές φορές το πορträιτο της, καθώς και μιά σειρά από βιβλικές σκηνές και ιστορικές αλληγορικές παραστάσεις, όπου η Σάσκια του χρησίμευε γιά μοντέλο. Από τις εικόνες αυτές βλέπουμε πως δεν ήταν μόνο η αγαπημένη του γυναίκα, αλλά και το γυναικείο ιδανόμα του.

Το 1642 όμως, η Σάσκια πέθανε μετά τον τοκετό, αφήνοντας τον ένα ασθενικό θρέφρο. Οι συμφορές άρχισαν να φθάνουν, ή μιά μετά την άλλη. Στη μοναξιά και την απελπισία του, ο ζωγράφος συνεδέθη με την πιο πρόχειρη γυναίκα — τη σπιτονοικοκυρά του. 'Υστερα, την αντικατέστησε με τη ντανα του μωρού του...

Τα σκάνδαλα αυτά όμως αρ-

χισαν να γίνονται γνωστά, και οι παραγγελίες για πορträιτα άρχισαν να λιγοστεύουν. Σε λίγο καιρό, ο Ρέμπραντ αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το μεγαλοπρεπές σπίτι όπου κατοικούσε. Τα επίπλα του πολυλήθικαν σε δημόπρασία και τα χρήματα περιήλθαν στους δανειστές του.

Λένε πως οι καλλιτέχνες πρέπει να υποφέρουν, πρέπει να γνωρίζουν τον πόνο και την απελπισία, πριν ή τέχνη τους αποκτήσει όλο της το βάθος, τη δύναμη, την απλότητα. Αυτό απέδειχθε απόλυτα αληθινό στην περίπτωση του Ρέμπραντ. 'Όσο οι συμφορές του μεγάλωναν, τόσο πιο θαυμάσιος γινόταν. 'Απο τον πόνο του, σαν το χρυσάφι που βγαίνει από τη λάσπη, βγήκαν μερικά από τα μεγαλύτερα αριστουργήματα που έχει δη ποτέ ο κόσμος: «'Η Γρηά που κόβει τα νύχια της», «'Ο Μύλος», «'Ο 'Αριστοτέλης μπρός στην προτομή του 'Ομήρου», «'Ο 'Ιησούς στους 'Εμμούς», «'Η 'Αποκαθλίωσις».

Τί καταπληκτική σταδιοδρομία, που ξεκίνησε με την πρώτη επιτυχία του νεαρού καλλιτέχνη: «Το Μάθημα της Ανατομίας»!

ΜΑΛΚΟΛΜ ΒΩΝ

4 σόκκρηρα ΠΛΕΚΤΑ 668 γραμμ. εργασία

αποδίδει η
ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ

PASSAP M201

Τιμή 2.300

Διά την πλέξιν όλων των
σχεδίων χειροπλεκτικής καθώς
και διά την πλέξιν του χόρτου, δια-
θέτομεν τον τύπον PASSAP-D

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΣ 'Η ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:

ΑΘΗΝΑΙ: ΘΩΜ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ-ΝΙΚΗΣ 21
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΒΕΡΡΟΙ: Ν. ΛΙΟΛΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Η. ΜΠΕΜΠΗΣ, 668 Χρήστου Εὐθυμίου.
ΚΡΗΤΗ: Γ. ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΙΣ, 668 Καπτανάλεων, 'Ηράκλειον
ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Δ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, 'Υψηλάντων 88.
ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. Β. ΜΠΑΜΙΧΑΣ Ο.Ε.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ

Η' 3 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΑΙ ΝΕΑΙ ΣΕΙΡΑΙ :

ΚΕΡΔΗ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

Η' 3 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΚΕΡΔΗ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

Η' 3 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΚΕΡΔΗ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

Η' 3 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΚΕΡΔΗ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

Η' 3 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΚΕΡΔΗ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

Η' 3 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΚΕΡΔΗ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΛΑΧΕΙΟΥ

ΚΕΡΔΗ ΣΕ ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΤΡΙΩΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

Η' 3 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΟΣ

Η θεραπεία της πτώσεως των μαλλιών

ΛΕΝΑ Π.— Για το θέμα της πτώσεως των μαλλιών έχω επανειλημμένα γράψει σε περασμένα τεύχη. 'Επειδή όμως τον τελευταίο καιρό ενδιαφέρονται πολλές αναγνώστρις, αναγκάζομαι στο παρόν να συνοψίσω τα κυριότερα σημεία αυτής της περιπτώσεως.

Ως αιτία της πτώσεως των μαλλιών πρέπει να θεωρηθώ και ο συντελεστής ελαττώσεως και δυσχεράσεως της διατροφής των ριζών των τριχών. 'Επιμέρους, κατ' αρχήν, κάθε παράγοντας ελαττώσεως της κυκλοφορίας του αίματος μέσα στα τριχοειδή που τρέφουν τους θυλάκους των τριχών. Οι Γενικοί Παράγοντες είναι κάθε εξασθενητική κατάσταση του οργανισμού, καθώς επίσης και διαταραχές άσχετες με τη θηλασία ή και στενοχώριες. Οι Τοπικοί Παράγοντες είναι: 1ον) 'Επιδράσεις χρόνιες ψυχούς και υγρσίας στα τριχοειδή αγγεία της ρίζας, όπως το βρέξιμο των μαλλιών των ανδρών ή και των γυναικών που λούζονται συχνά. 2ον) 'Η συμπίεσις του τριχωτού δέρματος στα μέρη ιδίως εκείνα, όπου αυτό επικαθίζεται στο κρανίο. 3ον) 'Επεκτατικές τοπικές παραγόντων. 4ον) 'Η υπερβολική σηματορορία του τριχωτού της κεφαλής με την εξοίση των σηματορογόνων αδένων των τριχών, που πιέζουν έτσι τις ρίζες και που παρεχουν πρόσφορο υλικό στην καλλιέργεια νοσούντων μικροοργανισμών για τις ρίζες των τριχών.

Από τα έκτεθεντα συναγεται ότι, για να τονωθεί τα μαλλιά πρέπει κατ' αρχήν να διατηρηθώ ή καλή λειτουργία όλων των συστημάτων του οργανισμού. 'Επίσης να αποφευχθούν και να απομακρυνθούν οι ψυχικές καταθλίψεις. Είναι ενδοχόμενο να ενδείκνυνται θεραπείες επί σχετικής ανεπάρκειας, καθώς και πολυεταμινοθεραπείες σε συνδυασμό με εκχυλίσματα ήπατος και ληψίς σιδηροφωσφατούχων παρασκευασμάτων, σύμφωνα με τις οδηγίες του Ιατρού σας. Για την καταπολέμηση τώρα των τοπικών νοσούντων παραγόντων

πρέπει να ακολουθούνται τα εξής: 'Αποφυγή κατά το δυνατόν του βρέξιματος των μαλλιών με νερό. Λούσιμο με λευκό οινόπνευμα 80 βαθμών, μακριά από κάθε φλόγα και γενικά έστιά φωτιάς. Το λούσιμο να γίνεται με έντονο μασάζ διαρκείας 5 έως 10'. Το λούσιμο με νερό και σαπούνι, εάν νομίζεται αναπόφευκτο, να γίνεται έστω κάθε 1—2 μήνες, να ακολουθείται δε με άμεσο στεγνωτήρα και μασάζ με οινόπνευμα ως άνω. Το συχνό κομμένο των μαλλιών, αντίθετα από ό,τι νομίζεται, κουράζει την τρίχα και άσυνταξίζει τα μαλλιά. Σε περιπτώσεις στις οποίες θα χρειασθώ περισσότερο τόνωση των ριζών, πρέπει κάθε δεύτερη νύκτα, μετά το ως άνω μασάζ, να γίνεται επάλειψις των ριζών με την ακόλουθη διάλυσι, που τας αναλαφρίζει ειδικός Ιατρός του Θεραπευτηρίου:

Καθαρό οινόπνευμα 80 βαθμών 180 κυβ. εκατ.
Νιτράτ ντ' Πιλοκαρπίν 1 γρ.
Κινίνη 1 γραμ.
Χολεστερίνη 1 γραμ.
Λάδι Καντάμ 1 γραμ.
Γλυκερίνη 15 γραμ.

Θα συνεχίσετε επί ένα μήνα, θα διακόψετε επί 20 ημέρες και θα συνεχίσετε επί ένα ακόμη μήνα.

'Η όλη αυτή θεραπεία θα γίνεται δύο φορές το χρόνο και κατ' προτίμησιν την άνοιξη και το φθινόπωρο. Εάν το τριχωτό δέρμα της κεφαλής είναι πολύ ξηρό, τότε πρέπει ή ως άνω θεραπεία να εναλλάσσεται κάθε δεύτερη νύκτα με επάλειψις των ριζών με καθαρό και ζεστό ρετινόλαδο. Εάν, αντίθετα, το δέρμα είναι πολύ λιπαρό, σμηγματογόνο, τότε είναι ενδεχόμενο να χρειασθώ και ειδική θεραπεία της σηματορορίας. Είναι ενδεχόμενο να απαιτηθούν συνεδρίες με υπεριώδεις ακτίνες και υψίσχυρα ρεύματα.

'Επίσης έχει προταθώ ή ιδιαιτέρως νοσηγής εκχυλίσματος προσπίου λοβού υποφύσεως, όπως το Πρελομπάν του οίκου Μπάγιερ. 'Αλλά για όλα αυτά πλέον ννοείται ότι πρέπει να εξετασθώ και να παρακολουθώ Ιατροίως

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. Κύπρον.— Κατ' αρχήν, ό,τι δεν φέρει την υπογραφήν μου δεν είναι ημοσίευμα δικό μου. Σας συνιστώ την ακόλουθη συνταγή για μία καλή τονωτική κρέμα του προσώπου ή και των χεριών:

Λανολίνη άυδρος εξαιρετικής ποιότητος 100 γραμ. Λάδι έλθα-
ας ραφινάρισμένο, ήπλαδ ή χωρίς
καυμία οξύτητα. 30 γραμ. Βάμ-
μα βενζόης 5 γραμ. Τριανταφυλ-
λόνερο, πορότης ίκανή για να
γίνη κρέμα ήμικρενωτή.

ΠΙΣΤΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ, Θεσσαλονίκη.— Για να δυνάτιστε εφ' όσον αυτό σας το επιτρέπει ο Ιατρός σας και δεν πρόκειται περί παχυσαρκίας παθολογικού τύπου. Να ζυγίζετε δύο φορές την εβδομάδα στην 'γυαριά και κατά την ατήν ώρα. Τό πρωί κατά προτίμησιν, μετά την πρωινή τουαλέτα. Να υπολογίζετε ώστε να χάνετε το πολύ 1—2 κιλά τον μήνα μόνο. Θα διατρέφεσθε με την απαραίτητη βάσι λευκωματούχου τροφής, δηλαδή κρέας όχι παχύ, ψάσι ψητό, κοτόπουλο ψητό, αυγά βραστά, γάλα, τυρί. Τα ως άνω λευκάματα θα συνοδεύετε με όμεις σαλάτες χωρίς λάδι και λίγα φρούτα, καθώς και μόνο με μία φρουγιά την ημέρα. Θα αυξομειώνετε την ως άνω διατροφή τόν πρώτο μήνα, μέχρις ότου χάσετε 2 κιλά. Κατόπιν θα προσθέτετε ελάχιστα ζυμαρικά, πατάτα και κομ-

πόστα, ζυγίζομενη πάντοτε και αυξομειώνοντας ανάλογα την όλη διατροφή σας, ώστε να χάνετε κάθε μήνα 1—2 κιλά. Κατά τον ίδιο τρόπο θα σταματήσετε εν καιρώ και θα διατηρήσετε στο βάρος που αναλογεί με το ύψος σας. Τα εν όλω εισαγόμενα ύ-
γρ. το 24ωρο να μη είναι περισ-
σότερα από 2—2½ πετήρια του νερού. Να είσθε ευκόλεια.

ΞΑΝΘΕΙΑ ΜΑΥΡΟΜΑΤΑ.— Για τα πόδια σας, που παρουσιάζουν διάσπαρτες κακκίλλες: Να τα επάλειψετε κάθε βράδυ με δι-
ταμινούχο πομάδα Φισσάν (με
μυρουνέλαιο 50%). μετά από
ποδόλουτρο με θερμό αλατόνερο
και μασάζ. Να κοιμάσθε ακό-
λουθα με τα πόδια ανυψωμένα.
Να πάρετε όλον τον νειώνα μου-
ρουνέλαιο. Ν' ακολουθήσετε, συμ-
φωνα με την οδηγία του Ιατρού
σας, θεραπεία για την καλύτε-
ρευσι της κυκλοφορίας σας, ό-
πως π. χ. με ένεσεις Πατιουντίν
του οίκου Μπάγιερ. Να είσθε ευ-
κόλεια, να διατράψετε με εμπε-
πτα φαγητά, με όμεις σαλάτες,
φρούτα και έηρους καρπούς. Και
να είσθε κανονική στην περίεδο
σας.

ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ.— Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Οι βάσεις των μαλλιών 'Ιμέντια και 'Ινέκτο είναι άδολα-
βεί. Για την κατάλληλη νοση-
μοποίηση τους αποσπάστε σε
μία πεπειραμένη κομμώτρια κατ'

αρχήν και ακολουθείτε συνεχίζετε
και μόνη σας.

ΕΛΕΝΑ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ.— Για
το ύψος σας 1,62 πρέπει, να ζυ-
γίζετε 57 κιλά. Μία ζώνη της
μέσης, σφιγγομένη εμπρός με
κυρόδονα, προσδευτικά με την
πάροδο των ημερών, για να την
συνθίσετε, και 'εσφιγγομένη
κατά τη διάρκεια της χωνεύσε-
ως, θα σας βοηθήσει για να τρώ-
τε ολιγώτερο. Κατά τα άλλα,
για να αδυνατίσετε, θα ακολου-
θήσετε επακριβώς τα όσα σχετι-
κά αναφέρω ανωτέρω. Καμένα
φαρμακώ, κανένα είδος μασάζ
καμιά από τις διαφημιζόμενες
έφευρέσεις δεν θα σας άδυνατί-
ση πτω χωρίς την τήρησι της
ως άνω διαίτας.

ΚΟΥΛΑ Κ., Θεσ/νίκη.— Να
ακολουθήσετε κατ' αρχήν την
θεραπεία που αναγράφω ανωτέ-
ρα για την τόνωσι των μαλλιών.
Να μου ξαναγράψετε μετά 3 μήνα.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗ ΚΑΡΔΙΑ.— Να
περάσετε να εξετασθώ για τους
λακέδες.

**ΑΝΑΦΟΡΑΣΙΣΤΗ Μ. Κ., ΜΕ-
ΛΑΧΡΟΙΝΗ 32,** να στείλετε ά-
κριβείς διευθύνσεις σας, υπενθυ-
μίζοντας και τα ως άνω ψευδών-
υμά σας, για να σας απαντήσω
ιδιαιτέρως.

ΤΟΝΥ ΓΙΑΝΝΗΛΟΥ
Διευθυντής Φυσιοθεραπευτικού
Τμήματος του Αισθητικού, Χειρ-
ουργικού Θεραπευτηρίου Αθηνών
Γιάν Σμάτς 38, Τηλ. 611-009

"Γνώμη"

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΝ

Ο καιρός αλλάζει!... Διατηρείστε τα χείλη σας ωραία, με το μοναδικό κραγιόν "ΖΙΝΝΙΑ". Προφυλάξτε τα να μη σκάσουν τώρα με την αλλαγή του καιρού.

Zinnia

ΤΟ ΑΝΕΣΤΗΛΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

(ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΑΣ 57)

ΜΕ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

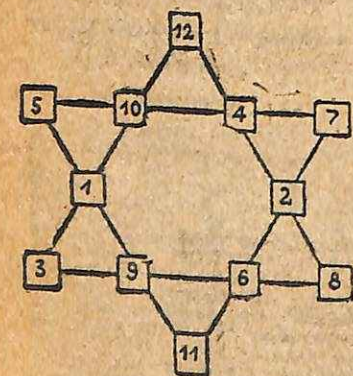
Το άθροισμα των πόντων των 3 χαρτιών είναι 28. Αρκεί να προσθέσετε τον αριθμό 16 στον αριθμό των χαρτιών που έχουν απομείνει, (δηλαδή των 12, στο παράδειγμά μας) για να βρείτε το σύνολο των πόντων των τριών πρώτων χαρτιών.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ:

1) Όχι. Ο πύργος του Αιφελ εγκαινιάστηκε το 1889, δηλαδή 4 χρόνια μετά το θάνατο του Βίκτορος Ουγκώ. 2) Όχι. Το «Μπολερο» γράφτηκε το 1928, ενώ ο Λίντμπεργκ επραγματοποίησε το κατόρθωμά του το 1927. 3) Ναι. Γιατί η Μιστενγκέ γεννήθηκε 5 χρόνια πριν πεθάνει η Γεωργία Σάνδη. 4) Όχι. Τα σταυρόλεξα εφευρέθηκαν το 1923, από τον Άγγλο Ουάιν. 5) Όχι. Ο Σουμάν έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του σε θεραπευτήριο, και πέθανε το 1856 χωρίς να έχει ανακτήσει την υγεία του. 6) Ναι. Το αλεξικέραυνο είχε εφευρεθεί πολλά χρόνια πριν γεννηθεί ο Δουμάς.

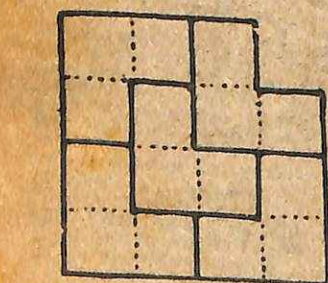
ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ίδου πώς πρέπει να τοποθετηθούν οι αριθμοί στα τετράγωνα:

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΗ

Ίδου η λύσις του προβλήματος:

ΠΟΤΕ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ;

Γεννήθηκα στις 18 Σεπτεμβρίου 1881. Θα μπορούσε η ημερομηνία να βρεθεί με αλγεβρικών υπολογισμών, αλλά και με απλό λογικό συλλογισμό βρίσκεται εύκολα.

ΤΑ ΚΟΜΦΟΡ

Οι μεγαλύτεροι μαθηματικοί και γεωμέτραι του κόσμου ασχολήθηκαν με το πρόβλημα αυτό, χωρίς άποτέλεσμα. Δεν υπάρχει οποιοδήποτε τρόπος να συνδεθούν τρία σημεία με τρία άλλα σημεία το καθένα, χωρίς οι μεταξύ των γραμμές να τέμνονται!

ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

12, 24, 36, και 48 ετών. "Αν παραστήσουμε με α το ψηφίο των δεκάδων και β το ψηφίο των μονάδων, η ηλικία για να γραφεί 10 α+β και τέσσερις φορές όσο είναι το άθροισμα των ψηφίων, θα γραφεί 4α+4β=10α+6β. Από όπου έχουμε 6α=36 ή 2α=6. Άρα το ψηφίο των μονάδων πρέπει να είναι διπλάσιο από τον αριθμό των δεκάδων. Έπομένως θα είναι 1 και 2, 2 και 4, 3 και 6, 4 και 8.

ΠΟΙΟΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΠΡΩΤΟΣ;

1. Η Κολώνια, το 1792. (Τα τοιγάρα ένεφανίσθησαν στην Ερώπη γύρω στα 1850). 2. Ο πύργος της Πίζας, το 1174-1350. (Η Γέφυρα των Στεναγμών το 1597). 3. Ο Τσάρτσιλ, το 1874. (Ο Αϊζενχάουερ, το 1890). 4. Η Άντισ του Θριάμβου, μεταξύ 1806 και 1830. (Το Στάδιο περί το 1890). 5. Ο Ρισελιέ, το 1585. (Η Μαρία Θηρεσία, το 1717). 6. Το βάλε, γύρω στο 1800. (Το «κάν-κάν» το 1830). 7. Ο Καζανόβα, το 1725. (Ο Καλόστρο, το 1743). 8. Το Ρίο ντε Τζανέιρο, το 1566. (Το Σικάγο το 1829). 9. Ο «Ριγκολέττο», το 1851. (Η «Κάρμεν» του Μπιζέ το 1875). 10. Η πρώτη πτώσις με αλεξίπτωτο, το 1797. (Η πρώτη διαβάσις του Ατλαντικού με ατμόπλοιο έγινε το 1818, και διήρκεσε 26 μέρες).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΠΑΡΑΜΑΝΝΑ, 2) ΟΛΑΦ—ΝΗΟΣ, 3) ΒΗΧΑΣ, 4) ΗΛΧΗ—ΙΝΑ, 5) ΕΝΑ, 6) ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ, 7) ΣΟΑ, 8) ΣΗΜ—ΜΑΚ, 9) ΑΣΥΛΑ, 10) ΒΑΡΗ—ΩΣΕΡ, 11) ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΠΟΠΗ—ΣΙΒΑ, 2) ΑΛ—ΧΟΑΝΗ—ΑΙ, 3) ΡΑΒΩ—ΜΑΡΣ, 4) ΑΦΗ—ΕΙΣ—ΣΗΘ, 5) ΧΑΝΚΟΥ, 6) ΑΝΑ—ΑΙΑ, 7) ΛΩΤ, 7) ΝΗΣΙ—ΜΑΖΙ, 8) ΝΟ—ΝΕΥΡΑ—ΕΚ, 9) ΑΣΙΑ—ΚΟΡΗ.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Οι λύσεις των πνευματικών παιχνιδιών

ΤΡΙΓΩΝΟ

Παλαμάς
Αμέσως
Λέρος
Ακίς
Μύς
Αφ
Σ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Πάρος — Φάρος.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Κάλλιο άργα παρά ποτέ.

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Άνα — παρά — διά.

ΜΙΛΟΥΝ Τ' ΑΣΤΡΑ

και προλέγουν το μέλλον για το διάστημα από 2-15 Δεκεμβρίου για αυτές που γεννήθηκαν στους παρακάτω αστερισμούς

Κριός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21 — 30 Μαρτίου): Όλες οι συνθήκες ευνοϊκές για να δημιουργήσετε κάτι αποφασιστικό.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Μαρτίου — 9 Απριλίου): Όλα είναι επιφανειακά, δεν υπάρχει κανένα περιεχόμενο. Προτιμότερο να μην προχωρήσετε.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—19 Απριλίου): Εμπόδια δεν θα συνηγάσετε, μά καποια δυσκολία θα παρουσιαστεί.

Ταύρος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (20—30 Απριλίου): Αναποδιές και νουβργίες, όχι όμως μεγάλης σημασίας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαΐου): Δυσανεκία από το πολύ δικό σας πρόσωπο. Μία ευχάριστη σύμπτωση το τέλος του δεκαπενθήμερου.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 20 Μαΐου): Δε θάναί αρκετό αυτό που θα πετύχετε. Θα πρέπει να κάνετε κι άλλη ενέργεια.

Δίδυμοι

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—30 Μαΐου): Χωρίς προηγούμενο, χωρίς έπόμενο, θα είναι μοναδικό, εξαιρετικό.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Ιουνίου): Δεν πρόκειται να γίνει και κάθε προσπάθεια είναι περιττή.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Ιουνίου): Πρέπει να αντιμετωπίσετε κατά διαφορετικό τρόπο την κατάσταση. Ριζική μεταβολή έχει γίνει.

Καρκίνος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ιουνίου — 1 Ιουλίου): Πάντα πρέπει κανείς να ελπίζει και να περιμένει. Μην απογοητευθείτε, σημειώνει.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Ιουλίου): Κάτι που αρχίζει από Ζ σας φέρνει αναστατώσι.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Ιουλίου): Δεν είναι αυτό που περιμένατε, μά ούτε κι αυτό που πρόκειται ναρθη. Άλλο σας προσμένει.

Λέων

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ιουλίου — 1 Αυγούστου): Μία κατάσταση περιεργη: μήτε μπρος μήτε πίσω. Μά στο ξεδιάλυμά της μία χαρά.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Αυγούστου): Πολύ ώραία, θαυμάσια, εξαιρετικά. Ένα συννεφάκι, χωρίς σημασία.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Αυγούστου): «Τί όμορφη που είναι η ζωή!», θα πείτε, ακόμα κι αν σας τύχη μία άνοποδιά.

Παρθένος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Αυγούστου — 2 Σεπτεμβρίου): Θάναί ένα παιχνίδι της τύχης, που θα σας αναστατώσει μά δε θα σας βλάψει.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—12 Σεπτεμβρίου): Δεν είναι τέλειο και ούτε κάτι τέτοιο μονάχα χρειάζεσθε.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Σεπτεμβρίου): Πλατύς, ανοιχτός, ατέλειωτος, ανοίγεται μπροστά σας ο καινούργιος ορίζοντας.

Ζυγός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Σεπτεμβρίου — 1 Οκτωβρίου): Μην πητε κουράστηκα, μην πείτε βαρήθκα, απογοητευήκα. Βοηθήστε την τύχη.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—12 Οκτωβρίου): Ένα γραπτό — μπορεί και γράμμα — παίξει σημαντικό ρόλο αυτό το δεκαπενθήμερο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Οκτωβρίου): Δε θάναί δυστυχώς για πολύ.

Σκορπιός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Οκτωβρίου — 2 Νοεμβρίου): Δεν μπορεί ναμναι αυτό που περιμένετε. Δεν είναι ευχάριστο.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—11 Νοεμβρίου): Θα σας κοστήσει πολύ, μά είναι αναγκαίο, αν έχετερρησι.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—21 Νοεμβρίου): Ένα μικρό πρόβλημα. Δε θα βρήτε όμως τη λύσι του και θα στενοχωρηθείτε.

Τοξότης

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22 Νοεμβρίου — 1 Δεκεμβρίου): Χορσμένες μέρες έρχονται με αισιόδοξες προβλέψεις για πολλά ζητήματα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Δεκεμβρίου): Περσστικό, μά θ' αφήση ένα πικρό παράπνο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Δεκεμβρίου): Ήσυχάστε, θάναί όπως το θέλετε.

Αιγόκερως

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Δεκεμβρίου — 1 Ιανουαρίου): Όλα μπλέκονται σ' ένα αέδιαλυτο γρίφο. Μά η λύσι θάναί θαυμαστή.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Ιανουαρίου): Δέντρα, πολλά δέντρα. Δάσος που θα δαδίτε; Σπίτι με κήπο που θ' αποκτήσετε;

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Ιανουαρίου): Αλλάξτε γρήγορα συμπεριφορά και κερδίσετε τα πάντα.

Υδροχόος

1 ΔΕΚΑΗΜ. (22—30 Ιανουαρίου): Δυστυχώς ο τροχόνμος της τύχης θα σας δώση αντίθετη κατεύθυνσι, από κείνη που θέλατε ν' ακολουθήσετε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Ιανουαρίου — 9 Φεβρουαρίου): Καμμία μεταβολή, κανονική εξέλιξι προς το καλύτερο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—20 Φεβρουαρίου): Ό Υδροχόος ρίχνει στο κύπελλο της ζωής σας νέκταρ.

Ίχθεις

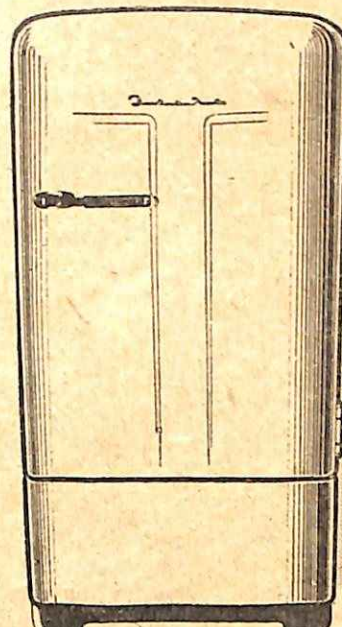
1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—29 Φεβρουαρίου): Τώρα που διανύσατε τόσο δρόμο πρέπει να φτάσετε ως το τέλος.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαρτίου): Κι' όμως τα πράγματα γίνονται σοδάρα. Εξαθαρίστε τα αισθήματά σας.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 20 Μαρτίου): Η εύτυχία έρχεται σ' εσάς με δόσεις. ΣΙΒΥΛΛΑ

ΜΙΝΩΑ

ΤΟ ΝΕΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΨΥΓΕΙΟ ΤΗΣ ΙΖΟΛΑ

Και τον χειμώνα ακόμη είναι αδύνατον να διατηρηθούν τα τρόφιμά σας, χωρίς επικίνδυνες αλλοιώσεις για την υγεία σας. Το ηλεκτρικό ψυγείο ΜΙΝΩΑ της ΙΖΟΛΑ διατηρεί τα τρόφιμά σας, χειμώνα - καλοκαίρι. Επίσης χειμώνα-καλοκαίρι, θα σας προσφέρει, αφθονο κρύο νερό, γιατί η δίψα δεν γνωρίζει εποχή.

ΜΙΝΩΑ: Μία επιτυχία της Έλληνικής βιομηχανίας

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ EXTRA ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

- Όλων των τύπων και μεγεθών.
- Πλήρης συλλογή εξαρτημάτων.
- Θερμάστραι Εύρωπαϊκά διαρκούς καύσεως εις μεγάλην ποικιλίαν.

ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΑΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΓΑΜΒΕΤΑ 12

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 28.138

«ΑΘΗΝΑ»

Όλα τα νεώτερα συστήματα περμανάντ και βαφής, εκτελούνται εις το Κομμωτήριο «ΛΟΥΕ» από ειδικευμένους εις το εξωτερικόν τεχνίτας με τα καλύτερα υλικά.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

«ΛΟΥΕ»

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59Α' ΤΗΛΕΦ. 23-776

«ΑΘΗΝΑ»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

